PAULA HELMER

Proba focului

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULY FILIPESCU.

ALCRIS

PROLOG

– Jack Hardin Cutter, ești declarat vinovat de omor prin imprudență. În consecință, ești condamnat la o pedeapsă de opt ani închisoare criminală.

Stând în picioare în boxa acuzaților, rigid, cu maxilarele încleștate, cu privirea fixă, sergentul Jack Cutter se clătină sub puterea șocului.

Deci nu reușise să convingă juriul. Partida era pierdută.

Polițiștii îl înconjurară. Unii dintre ei erau vechi cunoștințe, foști colegi... Îi puseră cătușele la mâini și îl luară. Jack se forță să meargă cu capul sus, în ciuda îngrozitorului sentiment de umilință și de nedreptate care îl copleșise.

Penitenciarul de Stat din Donovan... O clădire lugubră, cu zidurile cenușii de o înălțime ametitoare. Ca prin vis, Jack auzi poarta grea, acționată electric, închizându-se în urma lui.

Îi luară hainele și obiectele personale. Un gardian puse deoparte cheile, portofelul și fotografia fiicei lui, pe care le băgă nepăsător într-un plic. Jack îmbrăcă uniforma de deținut și primi pătura și cearșafurile de la un alt gardian, care i le înmână împreună cu regulamentul închisorii.

De acum încolo, sergentul Cutter nu mai era decât un deținut anonim. Condus de un supraveghetor, el traversă lungile coridoare întunecoase, trecu de niște grilaje apoi peste o pasarelă metalică...

Năucit, nevenindu-i să-și creadă urechilor, auzea strigătele pline de ură ale tovarășilor lui de captivitate.

– Polițist împuțit! N-o să ieși viu de aici!

– Vezi tu imediat ce te așteaptă!

– O să-ți punem pielea pe băț!

Imperturbabil, supraveghetorul se opri în fața unei celule. Pereți albi, fără ferestre...

– Ai ajuns acasă, băiete! Pentru cel puțin patru ani, dacă te porți bine!

Ușa celulei se închise în urma lui. Cheia se învârti în broasca, bine unsă, o bară de fier căzu cu zgomot.

Abia atunci Jack își dădu cu adevărat seama de ceea ce i se întâmplase. Revăzu cu ochii minții filmul arestării lui, procesul răsunător care urmase și în sfârșit, teribilul verdict.

Mâinile lui puternice se agățară cu disperare de grilajul celulei. Sudoarea începu să-i curgă pe frunte și pe spate și o furie rece îi cuprinse inima.

Pierduse totul: libertatea, slujba, soția și fetița... Tot ceea ce avea mai scump pe lume! În fața legii și în fața oamenilor era vinovat. Dar nici un juriu nu-l va convinge vreodată că era vinovat, sau că procedase greșit! În fundul sufletului său mai știa încă să deosebească binele de rău.

Jack făcu un efort supraomenesc și nu lăsă să răbufnească furia și revolta împotriva nedreptății făcute de oameni. Apoi începu să se lupte împotriva sentimentului de claustrofobie care punea cu viclenie stăpânire pe el, înăbușindu-l.

În teribila tăcere a celulei sale, se scurse o secundă, apoi alta. Un minut, o oră... zile... luni... ani.

Cutter nu se mai gândea la nimic.

Devenise indiferent la tot ce-l înconjura.

Un singur lucru îl preocupa: să supraviețuiască.

Puțin câte puțin, omul bun care fusese dispăru făcând loc unui individ necunoscut.

Capitolul 1

Focul se întindea necruțător, întreținut de un vânt violent. Imposibil de stăvilit. Pe munții care înconjurau San Diego, pădurile erau în flăcări. Unul după altul, pinii se aprindeau ca torțele.

În câteva ore, focul ajunsese în zonele unde deținuții, înarmați cu topoare, ferăstraie sau securi, încercau cu disperare să protejeze locuințele cele mai apropiate, despădurind împrejurimile.

Jack Cutter pierduse orice noțiune a timpului. De când nu mai mâncase, nu mai băuse, nu mai dormise? De trei zile... poate chiar de patru, în timpul cărora luptase necontenit cu flăcările, alături de tovarășii săi.

Un fum des și înecăcios se răspândise peste tot. Aerul devenise irespirabil. Un singur gând îi obseda pe toți: să fugă, să scape din acest infern! Dar unde să se ducă? Cutter nu avea un alt refugiu în afara celulei în care se va întoarce după ce își va îndeplini sarcina.

Mâinile încordate îi erau pline de sânge. Lucra cu o mișcare lentă și regulată, simțindu-și umerii îndurerați de orele de efort continuu. Mușchii puternici ai gâtului ieșeau în relief la fiecare lovitură de secure.

Pădurile astea nu mai aveau secrete pentru el. Când era copil, își petrecuse zilele străbătându-le singur, cu rucsacul în spate. Dar de patru ani nu mai știa ce înseamnă libertatea.

Ce devenise în timpul captivității? Un bărbat rece, dur și disperat, care nu mai avea nimic de pierdut. Ceilalți deținuți se temeau de el și îl respectau. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte.

Brusc, copacul pe care se căznea să-l taie căzu cu un zgomot surd. Impasibil, Cutter îl privi o secundă, apoi își luă securea și se îndepărtă.

Fierbințeala flăcărilor se făcea din ce în ce mai simțită. Vântul devenea din ce în ce mai cald. Brusc, frunzele unui stejar din apropierea lui luară foc. În câteva secunde, tot frunzișul era numai o flacără și explodă într-o jerbă de scântei. Crenguțe aprinse căzură peste oamenii care lucrau dedesubt.

– Doamne! Eu nu mai pot să lucrez!

Checon, unul dintre deținuți, dădu drumul lopeții, zdrobit de oboseală. Cutter se apropie repede de tânărul care se prăbușise, la capătul puterilor.

– Curaj, băiete, o să treacă și asta, rosti Jack îngenunchind lângă el.

Dar Checon se agață de mâna lui, cu chipul crispat de durere.

– Doamne, ce rău îmi e, gemu el strâmbându-se.

– Încearcă să te odihnești puțin, n-ai nimic, îi șopti Jack pe un ton încurajator.

– Ei, voi doi de acolo! Puturoșilor! Puneți-vă imediat pe treabă!

Cutter mormăi printre dinți o înjurătură. Un gardian se apropie furios. Mic, bondoc, cu o față hidoasă care reflecta răutatea. Un enorm revolver negru îi stătea agățat la centură și mâinile lui erau crispate pe o pușcă de vânătoare. Era Ivan Rhottman, unul dintre cei mai aspri supraveghetori din penitenciar, vestit pentru cruzimea, dacă nu chiar sadismul lui. Deținuții mai slabi de înger îi știau de frică. Cei mai puternici, cum era cazul lui Cutter, îl urau.

– Ce se întâmplă aici? urlă el apropiindu-se de cei doi bărbați.

– Vă rog, domnule! Aveți milă... am nevoie de un doctor! îngăimă Checon, aflat la capătul puterilor.

Ceilalți deținuți se opriseră din lucru și formaseră un cerc în jurul lor.

– Sunteți surzi, sau ce s-a întâmplat? strigă supraveghetorul scos din fire. La muncă, puturoșilor!

Bărbații se întoarseră terorizați la locurile lor. În lumea mică a închisorii, supraveghetorii erau atotputernici. Un singur cuvânt de-al lui Rhottman putea să-i trimită înapoi în celulele lor. În ciuda fumului și a oboselii aceste câteva zile petrecute afară erau un privilegiu extraordinar pentru ei care trăiau de ani de zile în spatele gratiilor.

Cutter strânse umărul tânărului cu un gest încurajator și se ridică încet. Privirea lui inflexibilă se încrucișă cu cea a lui Rhottman. Pe vremuri, când mai era încă ofițer de poliție la San Diego, n-ar fi admis niciodată ca un om din brigada lui să se poarte atât de brutal cu deținuții. Dar acum... nu mai avea de ales. Era obligat să suporte cruzimea și umilințele fără să protesteze. Încă trei sute paisprezece zile, până la punerea lui condiționată în libertate.

Jandarmul îl fixă cu o privire pătrunzătoare, plină de cruzime.

– Haide, eroule! Ai auzit ce ți-am zis, sau trebuie să te trimit înapoi în celula ta? Nu-mi plac chiulangii!

Cutter nu se dădu înapoi nici măcar cu un centimetru. O scânteie de mânie se aprinsese în ochii lui căprui.

– Domnule Rhottman, băiatul ăsta e scos din circulație! Trebuie dus de aici cu elicopterul, urlă el pentru a domina vacarmul care-i înconjura.

– Și mai ce, încă?

– Are dreptul la un medic, e prevăzut de regulament!

Rhottman îl fixă cu un dispreț nedisimulat.

– Regulamentul, eu îl fac aici, Cutter. Tu nu ești șef aici, nu ești decât un deținut, nu uita asta!

– Este foarte bolnav, domnule, insistă Jack, făcând un efort supraomenesc să-și domine furia.

Rhottman emise un râs plin de cruzime și atinse ușurel cu țeava puștii burta lui Checon.

– Deci, Jose, nu joci teatru, chiar ți-e rău?

– Nu, domnule, șopti băiatul. Vă jur...

– Destul! Ridică-te!

Rhottman apăsă cu brutalitate țeava puștii în burta lui Checon, care urlă de durere. Tânărul se ghemui, tremurând din toate membrele, la fel ca un copil bolnav.

Revoltat, Cutter, se apropie de ei.

– Gata, Rhottman!

I-ar fi ars cu multă plăcere un pumn în mutra aia scârboasă, dar se abținu. Dacă se lăsa dus de val putea să-și ia adio de la eliberarea lui condiționată. Și să mai petreacă încă cinci ani în spatele gratiilor... asta, niciodată! Fără a mai ține cont și de unul suplimentar pe care l-ar mai încasa fiindcă a lovit un gardian.

Rhottman zâmbi satisfăcut.

– Ei, Cutter? Mai ai chef să faci pe eroul? Ai nevoie de o lecție bună!

Patul puștii se abătu asupra lui Jack, care se îndoi sub puterea șocului. Orbit de durere și de furie, ripostă imediat printr-un puternic croșeu de dreapta, care îl atinse pe Rhottman în plină față, făcându-l să dea drumul la pușcă. Era evident că nu se așteptase la așa ceva.

– Te-ai făcut cu cinci ani în plus, Cutter! urlă el ștergându-și maxilarul.

Mâna lui apucă pistolul de calibrul 38 care îi atârna la centură. În acel moment, un zgomot îngrozitor despică aerul. Cei doi bărbați își ridicară în același timp capetele. Un copac în flăcări se prăbușea spre ei cu un zgomot înfiorător.

Rhottman scoase un țipăt isteric, în timp ce deținuții își luau picioarele la spinare ca să scape de vâlvătaie. Cutter îl văzu pe Checon acoperindu-și capul cu mâinile, dar nu avu decât timpul să sară într-o parte, rostogolindu-se într-o râpă. Căderea îi fu oprită de un tufiș. Arborele în flăcări ateriză în spatele lui, proiectând mii de scântei, asemeni unei explozii.

Jack sări în picioare. Era prins în cursă! Dintr-o parte, focul avansa cu o viteză vertiginoasă. Din cealaltă parte, copacul care căzuse formase un nou focar, barându-i drumul.

După câteva secunde de ezitare, începu să fugă paralel cu râpa. Își reamintise că la vreo sută de metri de acolo, râpa se termina între două șiruri înalte de stânci. Era singura lui speranță de a ieși viu de acolo. Cu puțin noroc, focul va trece pe deasupra stâncilor fără să-l ajungă.

Dar puterile începuseră să-l părăsească. Epuizat, se împiedică și căzu. Cu puterea disperatului, reuși să se ridice. Fumul îi ardea gâtul și ochii. Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Orbit de lacrimi, încovoiat de durere, înainta cu greutate.

Brusc, atunci când zărise în fine adăpostul visat, o violentă rafală de vânt se porni, ațâțând flăcările. Casca de protecție îi zbură de pe cap. Un val de aer fierbinte îl izbi în plină față. Instinctiv, Cutter plonjă înainte pentru a se proteja.

O cădere brutală, contactul dur cu solul al trupului lui îndurerat. Jack mai avu timp să vadă o mulțime de focuri de artificii, apoi nimic. Căzu într-o stare de inconștiență.

O durere intensă îl trezi. Capul îl durea atât de rău, de parcă primise o lovitură de măciucă.

Nu avea decât o singură dorință: să leșine din nou, să recadă în plăcuta inconștiență care înlătura orice suferință. Dar, puțin câte puțin, fără voia lui, luă contact cu realitatea.

Întins pe jos, cu fața la pământ, își dădu seama de tăcerea care-l înconjura. O tăcere apăsătoare, amenințătoare. Un nor cenușiu, întunecat domina peisajul.

Încet, încercă să se așeze. Durerea din cap, din picioare, din burtă, era de nesuportat. Adunându-și tot curajul, încercă să se sprijine în mâini.

Chipul lui Checon îi reveni în minte. Un val de mânie și de durere îl cuprinse. Ticălosul de Rhottman! Din cauza lui, deținuții muriseră fără îndoială în incendiu.

Strângând din dinți, Jack se sprijini de o stâncă și se ridică anevoie în picioare. Aruncând o privire de jur împrejurul lui, descoperi un spectacol dezolant. Totul nu mai era decât cenușă. Fumul se ridica din solul calcinat. Trunchiurile negre ale arborilor se prăbușiseră unele peste altele, degajând un miros înecăcios. În câteva ore, pădurea maiestuoasă se transformase într-un cimitir cenușiu și trist.

Jack zâmbi cu amărăciune. Pădurea asta splendidă fusese pe vremuri unul din refugiile sale preferate. Iată că o pierduse, ca și tot restul de altfel!

Ce să facă acum? Cum să se descurce? Focul întețit de vânt formase un arc de cerc. La sud și la vest, colinele nu

avuseseră atât de mult de suferit. Dar situația putea să se schimbe de la oră la oră, după bunul plac al vântului.

Se sprijini cu mâinile de o stâncă și își îndreptă privirea spre sud. Un nor gros de fum îi ascundea orizontul. Dar nu avea nici o importanță! Știa perfect ce se găsea după toți kilometri aceștia de pădure.

Mexic! Frontiera nu se afla decât la patru sau cinci zile de mers... Libertatea!

Inima începu să-i bată cu violență în piept. Un fior de energie îi înviora trupul obosit.

Dacă ceilalți reușiseră să scape, credeau cu siguranță că el fusese omorât în cădere, sub arborele în flăcări. Și dacă erau morți, autoritățile vor deduce că murise împreună cu ei.

Și nu era să susțină el contrariul!

Aici nu mai avea ce spera de la viață. După ceea ce i se întâmplase, nu va mai putea niciodată să se reintegreze în poliție. Și când se gândea că pentru asta fuseseră de ajuns doar câteva secunde! Un singur moment de furie pentru a-și pierde slujba și a-și vedea viața năruită!

Cu un zâmbet amar pe buze, Jack se gândi la Elaine. În timpul celor șapte ani de căsnicie, ea nu încetase să-l îndemne să-și schimbe meseria. „Reia-ți studiile, fă-ți o situație!" îi tot repeta ea. Elaine ar fi preferat ca el să poarte un costum în locul uniformei și al revolverului de la centură.

Nu era o căsătorie prea reușită. Dar Jack fusese întotdeauna un soț fidel și un tată bun. Își iubea soția. Iar pe fiica lui o adora. Era o rază de soare în viața lui. Poate că o răsfățase prea mult însă.

Din cauza asta, soția lui devenise din ce în ce mai distantă... ca și din cauză că nu câștiga destui bani. Elaine fusese obișnuită cu o viață înlesnită, înainte de căsătoria lor.

Cutter oftă și plecă întristat capul. De când fusese închis, nu mai primise nici o veste de la fiica lui. Scrisorile se întorceau nedeschise... Și ea îi lipsea atât de mult! Cât de mult se schimbase probabil!

Strângând din pumni, se gândi la toate nopțile de insomnie, de când trăia în acel infern. De câte ori își dorise să moară!

Nu... nu se va mai întoarce acolo! N-ar mai putea suporta încă șase ani în spatele gratiilor. Încă șase ani de suferințe și umilințe! Era în stare de orice ca să evite asta.

Dacă memoria lui era bună, trebuia să existe o cabană pe versantul de est al lui Padre Canyon. Un refugiu montan în care găseai întotdeauna alimente, gata să-i primească pe excursioniștii rătăciți.

Un surâs apăru pe chipul lui aspru. Era exact ceea ce îi trebuia! Un refugiu unde să doarmă, ceva de mâncare și de băut.

Cu puțin noroc, va ajunge la cabană înainte de căderea nopții. După un somn zdravăn și o masă bună, se va simți în formă. Poate să plece la ivirea zorilor.

Cutter se puse în mișcare. În ciuda epuizării și a durerii care îl chinuia, nu se mai simțise de mult atât de bine. Și dacă murea aici pe munte, cel puțin murea liber!

Capitolul 2

– Oh, nu!

O stâncă enormă bara cărarea îngustă săpată în coasta muntelui. Morgane Delaney frână violent. Triumph-ul decapotabil, o piesă de valoare care număra peste treizeci de ani, o luă spre dreapta-spate, apoi se ciocni de stânca ce mărginea drumul.

Șocul o proiectă pe Morgane pe locul pasagerului, făcând-o să piardă controlul vehiculului. Din fericire pentru ea, motorul se bloca și mica mașină rămase imediat înțepenită.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea năucită.

Clipind din ochi, scrută împrejurimile cu un sentiment de neliniște.

Fumul pe care-l zărise adineauri în depărtare, ieșea acum din canion, exact în fața ei. La câteva sute de metri de mașina ei se înălțau flăcările, uriașe, amenințătoare. Cenușa cădea pe capota de pânză a Triumph-ului.

Morgane se simțea prinsă în cursă. La stânga se afla un perete de granit de o înălțime amețitoare. La dreapta, focul se întindea necruțător. În fața ei, o stâncă de netrecut!

– Mișcă-te, Morgane! Trebuie să ieșim într-un fel de aici! bombăni ea.

Cu degete tremurătoare, puse mâna pe volan și reuși să pornească motorul. Adresându-i în gând o rugăciune Sfântului Christophe, protectorul călătorilor, tânăra întoarse rapid mașina și apăsă pe accelerator. Nu-i mai rămânea acum decât să facă la iuțeală cale-ntoarsă pentru a ajunge la cabana pe care tocmai o părăsise.

Pneurile scrâșneau pe drumul în serpentine, dar Morgane conducea cu o mână sigură. Începuse să se simtă mai destinsă și bătăile inimii își reluaseră ritmul normal. Dar brusc, tresări. Motorul făcea un zgomot ciudat... De-a dreptul suspect!

Mașina începu să piardă din viteză, în timp ce zgomotul se amplifica. Scăldată în sudoare, tânăra femeie se simți cuprinsă de panică. În ciuda căldurii înăbușitoare de august, simți că o trece un fior.

– Nu, nu! Nu mă lăsa! Nu acum! exclamă ea, cramponându-se cu disperare de volan.

Timp pierdut... Încă vreo două-trei zvâcnituri și motorul se opri de tot. Morgane crescuse în atelierul de reparații auto al tatălui său. Nu o dată, îi ajutase pe cei patru frați ai ei să demonteze și să monteze la loc un motor: mecanica era pasiunea lor. Așa că, în materie de mașini sport, știa mai mult decât indiferent

cine. În câteva secunde putea să determine cauza unei pene. Imposibil să se înșele asupra acestui zgomot caracteristic... Provenea de la o bielă. Mașina asta n-o să se mai urnească din loc!

Întoarse furioasă de mai multe ori cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic. Descurajată, se sprijini cu fruntea de volan. Cabana se afla la mai mult de șase kilometri de aici. Și se simțea teribil de singură. O tăcere apăsătoare o înconjura.

– Asta îmi mai lipsea! șopti doar pentru sine. Și când mă gândesc că aveam atâta nevoie de un concediu...

Morgane se hotărâse să vină să se odihnească pentru câteva zile la munte. Ultimii doi ani fuseseră deosebit de duri pentru ea. La început, sarcina. Era însărcinată în două luni când pierduse gemenii. După care, ginecologul ei o anunțase cu precauție că o nouă sarcină ar fi extrem de riscantă... dacă nu fatală. Și exact acel moment îl alesese soțul ei pentru a cere divorțul! Voia neapărat să aibă un fiu, îi explicase el. După câteva luni, Morgane aflase că tânăra și frumoasa femeie pe care o luase imediat de nevastă era însărcinată în trei luni. Ca să nu se lase copleșită din nou de durerea și amărăciunea ei, se pusese nebunește pe muncă, până la epuizare. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în birourile Asistenței sociale din San Francisco, ocupându-se de nenumărate cazuri de copii defavorizați de soartă sau abandonați.

Și acum, când spera să se poată destinde în sfârșit câteva zile, uite că ajunsese într-o situație imposibilă. Era picătura de apă care făcea să se verse paharul.

Morgane începu să râdă. Un râs nervos, amar. În realitate, ar fi preferat să tragă un plâns sănătos, dar strânse curajoasă din dinți. Nu era momentul să-și piardă sângele rece.

De la divorțul ei, locuia singură. Nimeni n-o aștepta. Colegii ei o știau plecată pentru vreo opt zile. Doar Philip Sinclair, prietenul ei dintotdeauna, care îi împrumutase cabana, știa exact unde se află. Dar nu exista nici un telefon, nici un alt mijloc să dea de ea... Nimeni nu se va îngrijora de soarta ei înainte de data prevăzută pentru întoarcere.

Morgan își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept. Un lucru era sigur: nu putea conta decât pe ea însăși. Primul lucru de făcut, decise ea, era să ia câteva lucruri de la cabană. Pe urmă o să se mai gândească.

***

După patru ore, epuizată, Morgane ajungea la ușa cabanei. Se opri îngrozită în prag, privind uimită la ceea ce o aștepta.

Bucăți de sticlă zăceau răspândite pe jos. În timpul absenței ei, cineva spărsese un geam ca să intre în cabană.

Un bărbat era trântit pe pat, cufundat într-un somn adânc. Morgane se încruntă și își îngustă ochii încercând să vadă prin întuneric chipul necunoscutului, ascuns în parte de pernă. Niște trăsături cam colțuroase, o bărbie înnegrită de fum, o claie de păr blond în dezordine. Fu tot ce putu să zărească.

Brusc, tânăra femeie se simți cuprinsă de mânie. Cabana era o proprietate particulară. Cu ce drept pătrunsese acest necunoscut aici?

Dar de fapt, se întrebă ea brusc, de ce se afla el aici? Căuta ajutor sau pregătea o lovitură?

Foarte încet, ținându-și respirația, Morgane își puse geanta pe jos, fără nici un zgomot. În vârfurile picioarelor, se apropie de șemineu și luă vătraiul în mână, fără să-l scape din ochi pe necunoscutul adormit.

– Bună! Pot să te ajut cu ceva? strigă ea apoi cu o voce fermă.

Bărbatul nu-i răspunse, nici măcar nu se mișcă, ochii lui erau închiși. Pieptul se ridica regulat, în ritmul respirației.

Morgane îl privi o clipă, uluită. Un adevărat uriaș. Torsul lui puternic avea lățimea pernei. Picioarele erau atât de lungi încât patul părea mic. Purta niște blugi și o cămașă cadrilată, ale cărei mâneci erau suflecate până la coate, lăsând să se vadă brațele foarte bronzate și foarte musculoase. Se părea că, după ce pătrunsese în mod fraudulos în cabană, se prăbușise pe pat și adormise imediat.

– Domnule?

Nici un răspuns.

Făcându-și curaj, Morgane se apropie de pat. Trebuia totuși să afle ce căuta el aici! Aplecându-se spre el, încercă să-i distingă mai bine trăsăturile.

– Doamne! exclamă ea, dându-se înapoi cu un pas.

Necunoscutul era rănit. Obrazul îi era învinețit și sângele se uscase sub arcada tăiată. Era destul de greu să-i ghicești vârsta. Treizeci și cinci, treizeci și opt de ani?

Ce să facă? Nu putea totuși să-și petreacă noaptea lângă el, cu un vătraiul în mână.

Poate că era vânător? Sau un excursionist care se rătăcise încercând să scape de incendiu? Morgane aruncă iute o privire în jurul ei, în căutarea unei puști sau a unui rucsac. Atunci zări mantaua galbenă, uniforma de pompier care zăcea pe jos în apropierea sălii de baie. Ușurată, tânăra se sprijini de perete, apoi se așeză pe podea. Picioarele îi mai tremurau încă de frică.

Cu un zâmbet pe buze, citi inscripția de pe spatele mantalei „Serviciul pădurilor". În sfârșit, nu mai era singură! Bărbatul ăsta va ști ce trebuie făcut pentru a ieși din beleaua asta. Acum, nu mai trebuia decât să-l trezească!

Morgane puse vătraiul la locul lui și aprinse lampa din apropierea patului. Trăsăturile necunoscutului erau dure și puternice. Un nas drept, o gură frumoasă deși puțin cam mare. O bărbie voluntară. Totul în el dădea impresia de forță. Părul blond, un pic cam lung, se ondula pe ceafă și la tâmple.

Morgane întinse mâna, cu gândul să-l zgâlțâie de umăr. Dar brusc, șovăi. Nimic nu era mai natural pentru ea decât contactul fizic cu oamenii. Totuși, pentru un motiv pe care nu l-ar fi putut defini, îi venea greu să-l atingă pe acest bărbat.

Pe de o parte, avea scrupule să-i întrerupă somnul. Părea atât de epuizat! Dar mai ales, ceea ce o impresionase în mod deosebit era expresia chipului său. Avea un aer sălbatic, părând în defensivă, ceea ce o sperie puțin pe tânăra femeie.

Morgane își mototoli nervoasă șortul din blugi. Apoi, înarmându-se cu curaj, îi atinse ușor umărul. Bărbatul tresări și se ridică imediat, fixând-o cu niște ochi stropiți cu punctișoare aurii.

– Ce s-a întâmplat?

Înainte ca Morgane să fi putut articula vreun sunet, el o prinse de încheietura mâinii și o strânse cu atâta putere, de era să-i zdrobească osul. Tânăra scoase un strigăt de durere.

– Răspunde-mi! Ce vrei? mormăi el cu o voce amenințătoare.

Fără menajamente, necunoscutul o trase spre el și Morgane căzu pe pat, cu capul înainte. În ciuda faptului că era rănit, bărbatul dădea dovadă de o putere impresionantă.

– Lasă-mă odată! urlă Morgane încercând să-i scape din mâini. Voiam doar să te ajut!

Își ridică bărbia cu tupeu, încercând să dea dovadă de un pic de demnitate. Părul ei lung și roșcat scăpă din agrafe și i se revărsă în bucle pe umeri.

Cutter o privi câteva secunde, năucit, teribil de conștient de durerea insuportabilă care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Ce naiba era să facă? Fusese aproape s-o omoare pe tânăra asta, închipuindu-și că cineva voia să-l atace. Cât de sălbatic devenise! gândi el cu amărăciune. Și ce femeie adorabilă se afla în fața lui, remarcă el, după câteva clipe. Niște obraji roșii

de emoție, cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată. Era într-adevăr frumoasă, cu o mutrișoară triunghiulară la fel ca a unei pisici, cu o bărbie mică și arogantă, cu ochii migdalați de un verde luminos. Chiar că semăna cu o pisică frumoasă! Dar acum își mușca buzele strâmbându-se de durere.

– Ei bine, micuțo! exclamă el cu o voce răgușită. Ai scăpat la fix! Era să-ți dau un pumn drept în față.

Furioasă, Morgane își freca încheietura roșie și dureroasă, fără să-i răspundă. Cutter se simți pe neașteptate cuprins de un îngrozitor sentiment de vinovăție.

– N-ai idee ce înseamnă să te apropii așa, tiptil, de un bărbat, în timp ce doarme... bâigui el rușinat.

– Așa te porți cu oamenii care vor să te ajute?

Morgane era roșie la față de furie. Cei din familia Delaney nu erau genul de oameni îngăduitori și ea moștenise caracterul aprig al tatălui ei. Frumoșii ei ochi verzi aruncau fulgere.

Cutter se așeză pe pat. Această mișcare fu de ajuns ca să-i trezească durerea ascuțită care îi sfredelea parcă stomacul. Strânse din fălci, încercând să se lupte cu greața. Ticălosul ăla de Rhottman îi rupsese în mod sigur câteva coaste.

– Păstrează-ți bunele intenții pentru cei ce au nevoie de ele, articulă el după ce durerea se mai atenuă puțin.

– Îmi pare rău că te-am deranjat! Data viitoare când o să dau peste un bărbat rănit și inconștient care zace în patul meu, în timp ce incendiul face ravagii în jurul nostru, o să-l las să se prăjească la foc mic. Mă jur!

Cutter își mușcă buzele. Totul era din vina lui. Nici măcar nu verificase dacă era ocupată cabana. Dar suferea îngrozitor când ajunsese aici... Epuizarea îl făcuse să uite de orice prudență.

– Ascultă-mă puțin, micuțo, după ziua pe care am avut-o, puțin îmi pasă ce ai de gând să faci. Din moment ce o s-o faci în altă parte!

Morgan își ridică brusc capul, revoltată. Ziua nu fusese prea veselă nici pentru ea.

– Ei bine, dragă domnule, crede-mă că și eu aș prefera să mă aflu în altă parte. Nu are importanță unde, dar nu aici! Numai că, din păcate, singurul drum existent este blocat de o tonă de stâncă. În plus, mașina mea pe care, în treacăt fie spus, am reușit s-o pun la punct în doi ani, m-a lăsat în pană... La drept vorbind, e bună acum pentru cimitirul de mașini! adăugă ea oftând.

Cutter încremeni. Apoi o întrebă, încruntându-se:

– Ce spui? Drumul este impracticabil?

Pe Morgane o trecu un fior. Ce ochi! Niște ochi splendizi, căprui, presărați cu punctișoare aurii, dar reci. O privire sălbatică. La fel cu cea a unui lup la pândă.

– Complet impracticabil, repetă ea liniștită. Și nu cunosc nici un alt drum care să ne scoată de aici.

– Oh, nu! Ce belea!

– Da, poți să spui asta.

Cutter se uită pe fereastră. În curând se va face noapte. Trebuie să fie nebun ca să încerce să plece prin întuneric.

Muntele era periculos, cărările abrupte. Totuși, era singura soluție care-i mai rămăsese. Rănile îl făceau să sufere îngrozitor, dar se hotărî să trateze durerea cu dispreț.

– Ce cauți aici? o întrebă el brusc pe Morgane. Ar fi trebuit să pleci de mult. N-ai auzit avertismentele de la radio?

Morgane îl fulgeră din priviri.

– Dacă le-aș fi auzit, nu m-aș afla acum aici. Drept cine mă iei?

Exasperată, începu să scotocească prin geantă. După câteva clipe, găsi în sfârșit bareta pe care o căuta. Trecându-și mâinile prin părul roșcat, își strânse părul în vârful capului și îl prinse într-o coadă de cal.

Cutter privi reflexele arămii ale părului în lumina soarelui care apunea. O ciudată emoție îl cuprinse. Era pentru prima oară de treizeci și șapte de luni, când se afla între patru ochi cu o femeie. O femeie frumoasă, cu o siluetă fină. Fără nici o asemănare cu supraveghetoarele pe care le întâlnea câteodată pe culoarele închisorii.

Încercă cu greutate să-și pună picioarele pe podea. Durerea îi smulse un strigăt înăbușit. Sprijinindu-se de noptieră, reuși în sfârșit să se ridice și să se țină pe picioare, destul de amețit însă.

Morgane îl privea, gata să se repeadă spre el. Era livid la față. Picături mari de sudoare îi apăruseră pe frunte.

– Ce vrei să faci? îl întrebă ea neliniștită.

– Să văd până unde a ajuns focul.

– Dar e o adevărată nebunie, nu ești în stare să mergi.

Cutter făcu un pas înainte și se clătină.

– Te rog, nu leșina! exclamă speriată tânăra femeie. N-aș reuși pentru nimic în lume să te urc la loc în pat!

Deși avea un metru șaptezeci și cinci și un trup de sportivă, era mult mai mică și mai fragilă decât el.

Luptându-se cu amețeala, Cutter încercă să fixeze un punct în fața lui. Cu coada ochiului, o văzu pe tânăra femeie făcând un gest spre el ca să-l susțină. Îi observă unghiile roz, cămașa largă care lăsa să i se ghicească sânii, picioarele lungi și bronzate.

Neținând seama de valul de dorință care îl cuprinsese pe neașteptate, Jack strânse din dinți și încercă să ajungă la ușă. Simțea că i se învârtește capul. Se sprijini o clipă de tocul ușii și trecu încet peste prag. Picioarele îl purtau cu greutate. Spatele și umerii îl dureau, de parcă ar fi fost biciuit.

O briză ușoară îi mângâie obrajii încinși. Călduță, mirosind a fum. Liber! gândi el. Era în sfârșit liber să tragă aer în piept, în afara zidurilor atât de detestate ale închisorii. Pentru prima dată de atâtea zeci de luni, noaptea nu mai era bântuită de plânsetele și gemetele tovarășilor lui de captivitate. Pentru prima dată nu se mai lovea de zidurile unei celule.

Jack deschise ochii. Nu era un vis. Pădurea se întindea în fața lui. Tremurând de emoție, simți cum lacrimile îi ard pleoapele. Nimic nu-i va mai sta în cale! hotărî în sinea lui. Nici focul, nici durerea care nu-i dădea pace. Nici măcar această femeie...

Morgane îl urmase și stătea la câțiva pași în spatele lui, cu brațele încrucișate pe piept. Derutată crezuse că va găsi o încurajare alături de un salvator. Dar se părea că nu era ziua ei norocoasă, gândi ea privind bărbatul sprijinit de balustradă. Ce urs prost crescut! De fapt, nici nu-și spusese numele.

– Cât e ceasul? o întrebă el pe neașteptate, fără să-i arunce vreo privire, vizibil cufundat în gândurile lui.

– Aproape șapte și jumătate.

Cutter simți cum teama îi strânge gâtul ca într-o menghină. Se făcea noapte. Câtă distanța putea parcurge focul, în douăsprezece ore?

– Cabana îți aparține?

– Nu. Unul dintre prietenii mei mi-a împrumutat-o pentru două săptămâni. Sunt asistentă socială la San Francisco. Am lucrat enorm în ultimele luni și aveam mare nevoie de un concediu. De un repaos complet... Dacă aș fi știut că va trebui să mă lupt cu focul în mijlocul unei păduri!

Tânăra veni lângă el și îl privi. Era transpirat leoarcă și respirația lui era sacadată. Cum s-ar fi putut aștepta la „politețuri"? Omul ăsta suferea îngrozitor. Lui Morgane îi era rușine acum că îl judecase greșit.

– Mă numesc Morgane Delaney, declară ea cu o voce prietenoasă.

Cutter nu-i răspunse imediat. Putea să-i mărturisească numele lui? Minciunile nu-i plăceau. Și de altfel, la ce bun? Statura lui de uriaș era ușor de recunoscut. Cu patru ani în

urmă avusese dreptul la o fotografie în prima pagină a ziarelor. Și asta durase săptămâni întregi. Jack Cutter! Polițistul corupt! Tipul care încasase opt ani... pentru că societatea și sistemul în sine erau mai tari decât el...

În ochii legii, el era un ucigaș periculos. Dacă ea îl recunoștea, totul era pierdut. Ce dilemă... Jack se gândi câteva clipe. Prefăcătoria nu fusese niciodată punctul lui forte. Cu atât mai rău! Se hotărî să riște. Întâmple-se ce s-o întâmpla!

– Numele meu este Jack Cutter.

– Ei bine, Jack, sunt încântată că te afli aici! Eram terorizată de gândul că va trebui să-mi croiesc singură drum prin pădure. N-am deloc simțul orientării!

Îl văzu pe Cutter strângând din fălci, dar fără să scoată nici un cuvânt. În mod clar, tipul nu era prea vorbăreț.

Morgane îi urmă exemplul și se pierdu în admirația apusului de soare. După câteva minute, tăcerea asta apăsătoare o sperie. Îi plăcuseră dintotdeauna muzica, râsetele, zgomotele de voci. Jack nu era deloc compania ideală pentru ea. De altfel, părea că uitase complet de prezența ei.

– Când am văzut fumul, am crezut că e un foc izolat. Au fost destule din cauza vântului.

– Un foc izolat, cu flăcări de asemenea înălțime? Glumești!

Morgane ridică vexată din umeri.

– Eu sunt asistentă socială, nu pompier! Incendiile sunt specialitatea ta. De fapt, cine va plăti geamul pe care l-ai spart? Serviciul pădurilor?

Cutter depistă o luminiță iritată în privirea ei. Ce noroc pe capul lui! Să dea peste o femeie care făcea atâta caz pentru un geam!

– Ascultă, micuțo! Dacă vântul nu-și schimbă direcția, în două zile nu va mai exista nici urmă de cabană. Așa că, mai bine las-o baltă cu geamul!

Morgane își mușcă buzele. Cutter avea dreptate, gândi ea îngrozită. Privirea ei rătăci pe peisajul încă neatins.

Apusul era de obicei dominat de zborul păsărilor care se înapoiau la cuiburile lor. Dar în seara asta cerul era gol. O liniște sinistră se abătuse asupra pădurii.

– În două zile? Așa crezi?

Cutter nu-i răspunse. Prezența acestei tinere îl tulbura din ce în ce mai mult. Nu mai avea decât o singură soluție: s-o ajute să plece de aici. Pe urmă, va fi liber să acționeze după bunul lui plac.

– Unde se află exact grămada de stânci?

După câte își amintea el, exista un vechi drum forestier la vreo zece kilometri de cabană. În mod sigur era încă practicabil. Morgane putea s-o ia pe acolo, ocolind astfel alunecarea de teren care bloca drumul. Îi va fi ușor să-i indice cum să-l găsească.

Tânăra îi explică pe scurt expediția ei nefericită.

– De unde știi că mașina ta e scoasă din circulație? Poate că e doar o problemă cu motorul.

– Știu ce vorbesc. Mașinile sport sunt pasiunea mea. Am montat-o cu mâna mea, piesă cu piesă.

– În ce direcție se îndrepta focul?

– Spre vest, cred.

– Ești sigură că n-ai văzut pe nimeni pe acolo?

Morgane scutură energic din cap.

– De opt zile n-am întâlnit nici un suflet. Cu excepția ta, bineînțeles. Dar tu cum ai ajuns aici?

– Pe jos.

– Cum? Dar de unde vii?

– De la Heartbreak Ridge.

Morgane clătină din cap. Regiunea îi era complet necunoscută. Harta se afla în fundul genții ei. Va trebui s-o studieze înainte să pornească din nou la drum.

– Tovarășii tăi o să te caute?

Un zâmbet plin de cinism și desenă pe buzele lui Jack.

– Nimeni n-ar risca să survoleze focul în timpul nopții. E prea periculos.

– Atunci... Nu putem face nimic până mâine?

– Poți să încerci să te rogi, dacă asta îți face plăcere.

Se părea că Jack Cutter nu obișnuia să se roage. Vocea lui era dură, rece. Aceea a unui bărbat care nu se temea nici de Dumnezeu nici de diavol.

Brusc, aerul păru mai greu, tăcerea mai apăsătoare. Morgane simți că o trecea un fior de frică. Și dacă mureau amândoi aici, pe muntele ăsta?

Doi străini care nu știau nimic unul despre celălalt. Morgane se simți deodată teribil de singură. Cum să-i mărturisească temerile și neliniștile ei acestui necunoscut?

Ea, care de obicei se simțea atât de în largul ei cu toată lumea! Acest lucru făcea parte de fapt din munca ei. Să-i facă pe oameni să-și recapete încrederea în ei, să-i încurajeze cu un zâmbet, cu un cuvânt amabil. Era o fire generoasă și își iubea semenii. Și toată lumea o iubea... în sfârșit, aproape toată! Fiindcă acest necunoscut rămânea cu încăpățânare insensibil la amabilitatea ei. Imposibil să-i câștige încrederea. Dimpotrivă, orice gest amical părea să-l facă să se retragă și mai mult în cochilia lui.

Dar Morgane nu era fata care să abandoneze partida. În rest, în aceste momente dificile, o prezență ceva mai călduroasă i-ar fi încălzit inima.

– Îmi pare rău că te-am speriat adineauri, reluă ea pe un ton încordat, dar mi-era teamă că n-o să te mai trezești.

– Acum m-am trezit de-a binelea, bombăni el cu o strâmbătură.

Probabil că nici nu știa să zâmbească! Morgane se decise să fie prudentă. Fără îndoială că avea de-a face cu un lup singuratic, care nu avea nevoie de nimeni. Poate că era chiar periculos?

– Ți-e foame? Pot să încălzesc ceva.

– Aș prefera un whisky.

– Îmi pare rău, dar eu nu beau alcool. Dar am apă minerală.

– Dar o țigară ai?

– Nu, nu fumez.

Cutter oftă.

– N-am noroc!

– Ce-ai zice de o baie caldă? Cabana nu e prea confortabilă. Probabil că ești obișnuit cu o locuință mai comodă. Dar există o cadă și apă caldă.

Morgane încercă apoi să vadă ce efect avea asupra lui zâmbetul ei irezistibil. Cel despre care fratele ei Sean zicea că îi face praf pe bărbați. Cutter o fixă cu o privire ciudată.

– De unde poți să știi cu ce sunt eu obișnuit?

Tonul lui era glacial, plin de amărăciune. Lui Morgane îi îngheță surâsul pe buze.

Jack se întoarse brusc și se clătină. Tânăra se repezi la el și bărbatul aproape că îi căzu în brațe. Simți contacul pieptului puternic cu sânii ei.

Un braț incredibil de greu îi strivi umărul, în timp ce celălalt se agăță de talia ei. Morgane simți că i se îndoaie genunchii sub povara greutății lui. Dar, printr-o adevărată minune, reuși să-l mențină pe Jack în picioare.

– Ți-am spus să nu leșini!

Lui Cutter îi veni destul de greu să-și recapete echilibrul. Totul se învârtea în jurul lui. Micul chip îngrijorat pe care-l avea în fața ochilor lui deveni neclar, înconjurat de un halou ciudat.

Ochii i se închiseră fără voia lui, capul îi căzu pe umărul lui Morgane. Se agăță instinctiv cu amândouă mâinile de talia ei fină.

El, atât de puternic, atât de insensibil, fu dintr-o dată copleșit de emoție. Să țină o femeie în brațe! O senzație extraordinar de plăcută pe care n-o mai avusese de atât de mult timp... Să simtă că se mișcă, să-i respire parfumul. Atâtea plăceri uitate, după atâtea nopți și zile petrecute în singurătate. În cea mai îngrozitoare singurătate.

Morgane simți că strânsoarea brațelor lui începe s-o înăbușe.

– Jack, îmi faci rău, îngăimă ea cu respirația întretăiată.

Încet, cu greutate, Jack găsi puterea să-și ridice capul. El nu avea dreptul să dorească o femeie. Nu încă. Trăgând adânc aer în piept, încercă să revină cu picioarele pe pământ.

– Mă simt mai bine acum, șopti el îndreptându-și spatele.

Dar Morgane nu crezu nici un cuvânt. Bărbatul acesta se afla la capătul puterilor. Înconjurându-i talia cu brațul, ea îl trase spre ușă.

– Să intrăm, înainte să te prăbușești în pragul cabanei.

Și tânăra femeie îl ajută să se întoarcă în pat, pe care el se prăbuși cât era de lung.

– Probabil că ți-e sete, mă duc să-ți aduc ceva de băut. Te doare capul?

Drept orice răspuns, el scoase un geamăt surd. Morgane îl atinse ușor, încurajator, pe umăr. La atingerea ei, Jack tresări și se crispă, dar ea se prefăcu că n-a observat nimic.

– Am aspirină în geantă. Așteaptă!

Deschizându-și enorma geantă de voiaj, Morgane începu să scoată totul afară: haine, cărți, o bucată mare de ciocolată.

– Am întotdeauna aspirină la mine, unde naiba am pus-o? Ah, uite-o!

Fluturând victorioasă deasupra capului un tub cu comprimate, ea îi zâmbi triumfător lui Jack. Cu inima bătându-i nebunește, el o urmări din priviri cum se îndreaptă spre bucătărie cu un mers suplu și unduios.

Dorința lui se trezi instantaneu. Furios pe tinera femeie și pe el însuși, se întoarse pe o parte, fixând cu o privire goală pereții de lemn ai cabanei. Să întâlnească o femeie tocmai acum! Și ce femeie! Nu avea în nici un caz nevoie de așa ceva!

Și când se gândea că în atâtea luni, cunoscuse lungi nopți fără somn, chinuite de teama de singurătate. Cât de mult i-ar fi plăcut în acele momente să aibă o femeie alături de el!

Îi trebuise o putere de caracter de neimaginat pentru a nu se mai gândi la asta. Pentru a înceta să evoce plăcerea unei prezențe feminine. Prin urmare, nu mai trebuia să se gândească nici la Morgane...

Durerea din capul lui se intensifica. I se păru că sângele îi zvâcnește în tâmple cu un zgomot îngrozitor. La fel cu ușa celulei lui, când gardianul o închidea și o încuie cu acel sunet metalic... Totul se făcu alb în jurul lui și căzu într-o stare binecuvântată de inconștiență.

Capitolul 3

O tăcere de moarte domnea în încăpere.

Cutter se trezi tresărind, surprins că nu aude zgomotele obișnuite ale închisorii. Instinctiv, ochii lui căutară gratiile... Dar întâlniră pereții de lemn ai cabanei.

În apropierea patului, o tânără roșcată dormea pe un scaun.

Deci nu fusese un vis! gândi el ridicându-se brusc. Durerea din burtă îl readuse repede la realitate. Se iveau zorii. O ceață cenușie acoperea priveliștea. Focul continua să facă ravagii. Probabil că drumul era definitiv distrus...

Lui Cutter îi fu necaz că a pierdut atâta timp prețios dormind. Scoțând o înjurătură, duse mâna la capul atât de dureros... și descoperi că mâinile și încheieturile îi erau acoperite cu un pansament alb. Și fruntea îi era pansată, descoperi el imediat.

Stupefiat, își privi bandajele și corpul gol. Era doar în chiloți. Morgane îl dezbrăcase, îl spălase, îl îngrijise, fără ca el să-și dea măcar seama de asta!

Tânăra dormea adânc, mâinile ei lungi și fine sprijinindu-se de picioarele frumoase și bronzate. Înghițind în sec, Cutter își imaginã aceste mâini pe fruntea lui, pe pieptul lui, spălându-i rănile, scoțându-i hainele mânjite de noroi și sânge.

Ea se afla atât de aproape, încât îi respira parfumul ușor. Ar fi fost de ajuns să întindă mâna ca să atingă cu vârful degetelor buclele roșcate răsfirate pe umeri. Niște bucle cu reflexe de aur și aramă, în care i-ar fi plăcut să-și ascundă fața.

Privi cu duioșie trăsăturile marcate de oboseală. Niște cearcăne vinete sub genele negre, sprâncenele încă încruntate chiar și în somn. Tânăra părea epuizată. Și totuși, ea îl lăsase să doarmă în patul ei, mulțumindu-se doar cu un scaun.

Cutter avusese întotdeauna încredere în cel de al șaselea simț, pe care era sigur că îl posedă. Din instinct știa dacă se putea încrede în cineva. Și judecata lui se dovedise întotdeauna corectă.

Morgane era genul de femeie pe care un bărbat dorește s-o ia de nevastă, s-o iubească, s-o protejeze... Care merită să-i consacri viața ta. Acum câțiva ani, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca s-o cucerească... Era atât de blândă, de dulce, de senzuală.

Mai bine să uite asta, gândi el oftând. Singura libertate pe care o mai avea acum era aceea de a fugi. Chiar dacă trebuia s-o părăsească pe Morgane!

Aruncând la o parte cuverturile, încercă să se ridice. Capul începu să i se învârtească... Luptându-se cu amețeala, așteptă câteva secunde, cu ochii pe jumătate închiși, să dispară durerea. Dacă ar avea o țigară!

Unde îi erau hainele? Privi iritat prin cameră. Cizmele se aflau la picioarele patului. Geanta lui Morgane era larg deschisă. Tânăra își pusese trusa de prim ajutor pe noptieră ca să-l poată îngriji. Dar nu se vedeau nicăieri hainele pe care le purtase în ajun.

– Morgane! Trezește-te! Îmi trebuie hainele.

Vocea îi era spartă, gâtul îl durea. Imposibil să înghită. Morgane continua să doarmă. Jack o apucă de umeri și o scutură.

– Morgane!

– Ce s-a întâmplat? șopti ea deschizând ochii, cu o voce încă somnoroasă.

– Vreau hainele mele.

– Care haine?

Morgane făcu un efort supraomenesc să-și adune gândurile. Cu sprâncenele încruntate, îl privea fără să priceapă pe necunoscutul care stătea în fața ei. Un piept lat și musculos, brăzdat de o rană urâtă. Niște pansamente... Și brusc, totul îi reveni în memorie.

– Cum te simți?

– Foarte rău.

Era evident că lui Jack îi venea greu până să și vorbească. Pansamentul curat pe care i-l pusese aseară pe frunte era deja

pătat de sânge. Chipul lui era marcat de suferință. Barba nerasă de mai multe zile care îi acoperea obrajii îi accentua trăsăturile făcându-l să pară mai în vârstă decât era. Mascându-și oboseala, tânăra făcu un efort să-i zâmbească.

– Am impresia că abia am adormit. Nu sunt bună de nimic când nu mi-am făcut porția de somn!

– O să dormi cât poftești după ce o să-mi spui unde îmi sunt hainele!

– Stai... hmm... în baie, cred.

Morgane se întinse, apoi își trecu degetele prin păr încercând să-l pună în ordine cât de cât. Cutter își întoarse privirea. Nu trebuia în nici un caz să se lase înduioșat de aerul ei de fetiță trezită din somn. Viața lui era în joc.

Morgane căscă și fu gata să adoarmă din nou.

– Cât e ceasul? întrebă ea cu o voce lenevă.

– În curând o să răsară soarele.

– Doamne! Și focul?

Întinzându-și picioarele, se repezi la ușă și trecu pragul. Un miros insuportabil de fum o înecă. Un nor cenușiu și gros întuneca cerul.

– Se apropie, șopti ea întorcându-se atât de repede încât picioarele ei alunecară pe podeaua umedă de rouă. Șoldul i se lovi de tocul ușii de la intrare și scoase un strigăt de durere.

Intră în cabană șchiopătând. Era furioasă. Cutter stătea în mijlocul încăperii, privind stupefiat un pachet de haine ude care făcuseră o băltoacă pe podea.

– Poți să-mi explici ce s-a întâmplat?

Vocea îi era rece și calmă. Dar ochii lui lansau fulgere.

Morgane rămase locului, înlemnită. Ce gafă! În ajun, după ce-l pansase pe Jack, îi spălase hainele, dar simțindu-se prea obosită ca să le întindă imediat, își făcuse repede o supă din pachet... și adormise uitându-le în cadă!

Tânăra se sprijini de ușa de la intrare. Cutter părea furios foc. Lui Morgane nu-i mai rămăsese decât o singură soluție: să tacă.

– Arătau infect, declară ea pe un ton sfidător.

– Și acum sunt ude leoarcă...

– Da, văd și eu. Ei și? Fii atent că împrăștii apa peste tot.

– Te previn că nu apreciez genul ăsta de glume.

Morgane își mușcă buzele. Poate că nu alesese cel mai bun mijloc de apărare. Dar nu-i stătea în fire să dea înapoi și să se scuze. Nici gând! Ar fi fost contrar principiilor ei.

– Bun, de acord, am uitat. Și asta se poate întâmpla oricui, nu-i așa? Eram frântă de oboseală și am adormit. Nu e un motiv să-mi vorbești pe tonul ăsta!

Privirile lor se încrucișară. Cutter ezită. Morgane îl sfida, cu o buclă roșcată căzută bătăios pe frunte. Era a naibii de sexy. Argint viu! gândi el apropiindu-se de ea.

– E revoltător! exclamă el, amenințător.

– Toată lumea poate face o greșeală, inclusiv tu.

Ah, asta da! Greșeli făcuse cu ghiotura. Și mai ales una care-l trimisese direct la închisoare.

– Bun, ai marcat un punct. Dar eu am plătit pentru greșelile pe care le-am comis. Acum e rândul tău.

Cu o mână pe clanța ușii, se aplecă spre ea. Trupul lui masiv, aproape gol, se afla doar la câțiva centimetri de ea. Morgane se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o în brațe.

– Ei bine, Morgane, șopti el. Iată-ne confruntați cu o problemă. Ce facem?

– Jack, fii serios. Focul se apropie. Aseară am văzut flăcările în canion. Trebuie să plecăm repede!

– Acum ai zărit flăcările?

– Nu.

Pe Morgane o trecu un fior. În timpul adolescenței flirtase cu prietenii fraților ei, amuzându-se să-i ducă de nas și să-și bată joc de ei. Dar nici în ruptul capului n-ar risca un asemenea joc cu Jack!

– Nu se văd avioane sau elicoptere?

În timp ce vorbea, Jack mângâia cu vârful degetelor buclele care cădeau pe umerii tinerei, la fel de catifelați ca mătasea.

– Nu.. nimic.

– Atunci nu-ți mai face griji.

– Dar...

– Dar n-o să plec din cabană numai în chiloți!

Un zâmbet ironic îi apăru pe buze. Timp de o clipă, expresia feței i se îmblânzi... Morgane se miră că aseară trăsăturile lui i se păruseră atât de dure.

– Ar trebui să ne strângem lucrurile, îngăimă ea.

– Avem tot timpul.

Ochii lui Cutter se opriră pe gura roșie și cărnoasă a tinerei femei. O sărutare! Doar o sărutare, își promise el, și pe urmă va fi rezonabil.

Mâna lui se îndreptă singură spre ceafa grațioasă și o trase spre el. Buzele lui atinseră buzele lui Morgane.

Tânăra făcu un gest să-l respingă, dar el nici nu se clinti din loc. Era atât de masiv, de greu, de puternic în comparație cu ea!

– Nu, nu... șopti ea, speriată.

Fără să pronunțe nici un cuvânt, Jack își lipi gura de a ei. Un sărut de o dulceață nespusă. Purtat de un elan de pasiune, el uită promisiunile pe care și le făcuse, lipindu-și trupul de al ei, cuprinzându-i fața cu amândouă mâinile.

Morgane nu mai rezistă. Cu ochii închiși, se abandonă sărutărilor pasionale.

Liber! gândi el amețit. În sfârșit era liber să sărute o femeie! Liber să facă ceea ce voia. Trupul cald și palpitând al lui Morgane lipit de al lui îl făcea aproape să leșine de plăcere.

Chiar în visurile lui cele mai nebunești, nu-și imaginase vreodată așa ceva. Cu fața ascunsă în buclele mătăsoase ale tinerei femei, uita în sfârșit de anii de coșmar. Amărăciunea dispăruse parcă, gratiile celulei nu mai erau decât o amintire urâtă.

Strângând-o și mai tare în brațe, începu să-i mângâie formele senzuale ale trupului. Gura lui nerăbdătoare o căută din nou pe a ei cu lăcomie, așa cum un om însetat caută un izvor. Ca și cum această îmbrățișare putea să șteargă toți anii de suferință.

Tremurând, abia reușind să se mai țină pe picioare, tânăra îi răspunse la sărutări, mâinile ei fine îi atingeau cu timiditate spatele, gâtul, umerii.

Cuprins de un val de pasiune, Jack se abandonă plăcerii cu un geamăt din adâncul pieptului, amețit de parfumul ei delicat. Niciodată n-ar fi crezut că o să mai dea peste o asemenea femeie! gândi el, simțind că i se pune un nod în gât de emoție.

Morgane apăsă cu blândețe cu vârful degetelor umerii musculoși ai lui Jack. Era extrem de tulburată. Acest bărbat suferise, mai suferea încă... Poate așa cum se întâmplase cu ea când o părăsise Tony. Când aflase că nu va cunoaște niciodată bucuriile maternității.

Fără să-și dea măcar seama, scoase un geamăt dureros. Jack ridică imediat capul, privind-o cu îngrijorare.

– Îți cer iertare... Ți-am făcut vreun rău?

– Nu. Doar că... de mult timp nu m-a mai sărutat nimeni. Am divorțat anul trecut.

Nu avea nici un rost să-i mărturisească acestui necunoscut cât de mult o tulburase sărutarea lui. Pentru moment trebuia să fie foarte prudentă. Nici vorbă să cedeze unui moment trecător de pasiune fără să fie sigură de sentimentele ei! Morgane nu mai credea în marea dragoste. Când îl întâlnise pe Tony, singurul ei amant până în prezent, avusese grijă să-l pună la încercare până să schimbe vreo sărutare cu el.

Atunci, de ce astăzi se abandonase în brațele acestui necunoscut?

Pericolul, incendiul care se apropia... Asta crease o legătură între ei. Viața ei se afla în mâinile acestui bărbat și ea simțea nevoia să aibă încredere în el. În fond, împrejurările erau excepționale!

Liniștită, Morgane își sprijini capul de umărul lui. Gest de încredere și de abandon...

Deci era divorțată! își spuse Cutter perplex. Ce imbecil putuse să lase să-i scape o asemenea femeie? În locul lui...

Dar nu se va afla niciodată în locul lui, gândi Jack cu amărăciune. Ce viitor putea oferi el unei femei? Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoit s-o lase să plece. Dar va găsi puterea să facă acest gest? Era atât de plăcut s-o țină strâns lipită de el. Să respire parfumul părului ei, să-i asculte răsuflarea ușoară... Deja se simțea un alt om.

Cu regret, lăsă să-i cadă brațele pe lângă trup și își cufundă privirea într-a ei. Cât era de adorabilă, de blândă, de vulnerabilă! La atingerea ei, ca printr-o minune, simțea că redevine om.

El, Jack Cutter. Durul care se bătuse întotdeauna pentru ceilalți, ascunzându-și propriile slăbiciuni!

– Îmi pare rău pentru hainele tale, declară Morgane cu un zâmbet forțat.

Cu o mână tremurătoare, Jack dădu la o parte o șuviță roșcată care căzuse pe obrazul tinerei femei.

– Cred că e îngrozitor să trăiască cineva alături de tine. Trebuie să-și petreacă tot timpul dregând ce-ai stricat.

– Cred că hainele lui Philippe ți s-ar potrivi.

– Are un metru nouăzeci și cinci?

– Nu. Dar e... solid.

– Solid?

– Da. Prea multe prăjituri cu cremă!

Cutter zări o luminiță amuzată în ochii tinerei femei. Schiță un surâs. În timpul celor trei ani petrecuți în închisoare, uitase că viața e făcută și din râsete și distracție.

– Vrei să zici că e gras?

– Oh, nu! Philippe este un personaj foarte important... foarte cunoscut. Nimeni n-ar îndrăzni să-i spună că e gras!

Râsul ei molipsitor răsună în încăpere. Irezistibil atras de ea, Jack își sprijini mâinile de umerii ei. Voia să mai guste o dată din dulceața buzelor ei! Cu un gest imperios, o strânse din nou în brațe și o sărută. Ca împinsă de o forță necunoscută, Morgane se cuibări la pieptul lui.

Într-o clipă, toate temerile strânse în sufletul ei dispărură. Rămăsese doar dorința de a fi cât mai aproape de el. Ridicându-se în vârful picioarelor, îi cuprinse între mâini chipul aspru și viril, sărutându-l cu pasiune.

Pentru Morgane toate barierele căzuseră. Teama de foc, teama de moarte spulberaseră într-o clipă obstacolele care se ridicau între ea și acest necunoscut. Un singur lucru conta: ea era în viață și el la fel. Pentru cât timp însă?

Cutter înțelese în acea clipă că totul era posibil. Dar n-ar fi profitat niciodată de un moment de slăbiciune! Ar fi fost un lucru nedemn de el, gândi cu dispreț.

În câteva zile, Morgane va afla fără îndoială că el era un pușcăriaș evadat. Și l-ar urî fiindcă o înșelase.

Cu prețul unui efort supraomenesc, o respinse cu brutalitate.

– Jack? șopti ea, ridicând spre el o privire mirată.

– Găsește-mi niște haine, am pierdut și așa destul timp.

Stupefiată, Morgane îl privi, fără să înțeleagă. Redevenise brusc rece și indiferent. Expresia lui distantă și plictisită i-l reaminti pe Tony, când o anunțase că are intenția să divorțeze.

Un val de suferință copleșitoare puse stăpânire pe ea. De ce să nu aibă și ea o dată ultimul cuvânt? gândea ea furioasă.

– Înțeleg! Ești genul de bărbat care profită de o femeie singură și derutată! îl persiflă ea.

Strângând din maxilare, cu privirea fixă, Cutter nu-i răspunse. Făcu un pas, deschise ușa și ieși în pragul cabanei.

– Unde te duci?

– Să văd dacă mai putem ieși vii de aici.

Ușa se trânti atât de tare în urma lui, încât se zguduiră pereții. Morgane se clătină, bolnavă de furie și umilință.

– Du-te dracului! rosti ea cu o voce întretăiată de suspine.

Cât era de tâmpită! Dar, dacă așa stăteau lucrurile, o să fugă singură, iar Cutter n-avea decât să rămână aici singur! Căută din ochi o ieșire. Din păcate nu exista. Deci, așa stăteau lucrurile: era prinsă în cursă împreună cu el!

***

Cutter se afla la vreo douăzeci de metri de cabană când zări ușa de la intrare întredeschisă.

Se apropie prudent, cu pași de lup, cu toți mușchii încordați, simțurile în alertă, gata să se apere împotriva unui eventual atac. Privirea lui mătură împrejurimile și veranda.

Ceva i se părea ciudat. Tăcerea? La câțiva metri de ușă se opri și trase cu urechea. Nici un sunet nu-i ajunse la urechi.

Ce să facă? Poate că un bărbat îl aștepta acolo, ascuns înăuntrul cabanei, gata să tragă în el. Înarmându-se cu curaj, Cutter deschise ușa cu o puternică lovitură de picior.

În încăpere se afla doar Morgane, care căuta ceva în comodă. Se schimbase și își împletise părul într-o coadă, ca o școlăriță. Purta niște pantaloni strâmți, o cămașă albă și niște teniși roz. Imediat ce îl auzi intrând, se întoarse cu ochii strălucind de speranță.

– Ai văzut un elicopter?

– Nu, nimic.

Putu să citească decepția pe chipul ei.

– Dar... ai spus că o să te caute camarazii tăi.

Cutter ridică din umeri cu o strâmbătură semnificativă.

– Tare m-aș mira. După ce li s-a întâmplat...

Tânăra se albi la față.

– Vrei să spui că sunt... morți?

– Probabil.

– Și tu ești... singurul supraviețuitor?

– Habar n-am. După cum ți-am zis, am fost despărțiți.

Cutter închise ușa în urma lui și se sprijini de ea, stând cu brațele încrucișate. Cursa pe care o făcuse până la canion îl epuizase. Capul i se învârtea și stomacul începuse din nou să-l doară.

Morgane îl studie, simțindu-se consternată. Câtă indiferență! Ea se luptase toată viața ca să vină în ajutorul celorlalți. Și el, a cărui meserie era să salveze viața pe pământ, făcea atât de puțin caz de semenii lui.

– Și asta nu te deranjează deloc? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Sunt lucruri care se întâmplă.

Jack remarcă o cafetieră aburindă pe plită. Fără să arunce nici o privire în direcția lui Morgane, își turnă o ceașcă de cafea. Era fierbinte și puțin amară, exact cum îi plăcea.

Cu un oftat de satisfacție, își întinse picioarele într-o poziție comodă și își bău cafeaua cu înghițituri mici.

– Ar trebui să-ți bei cafeaua, înainte s-o termin eu pe toată! exclamă el.

– Ești un monstru! Camarazii tăi sunt morți și tu atâta găsești de spus!

– Trebuie să te gândești să-ți salvezi propria piele, asta-i tot!

– Te plâng, Cutter. Nu ești un om fericit.

Atins, gândi el cu amărăciune. Dacă există un lucru care-l scotea din sărite, era mila pe care i-o mărturisea cineva.

– Fericit sau nu, asta nu e treaba ta, micuța mea, îi replică el tăios.

– Nu sunt „micuța ta”! Mă numesc Morgane! Încearcă să-ți reamintești asta.

Obrajii i se înroșiseră de furie și indignare. Ochii îi aruncau fulgere. Cutter își mai turnă o ceașcă de cafea, apoi arătă spre un teanc de lenjerie pus pe pat.

– Pentru mine?

– Da.

Împingând enervată sertarul comodei, Morgane se duse să-și toarne cafeaua care mai rămăsese. Degetele îi tremurau cu atâta putere, încât își ținea cu greu ceașca în mână.

– Deci, nici urmă de elicopter. Presupun că ai un plan de scăpare de aici?

– Am intenția s-o țin spre sud. Mergând până la căderea nopții și pornind la drum cu ivirea zorilor. Poți să mă însoțești. Cu condiția să ții pasul.

– O să-l țin.

Cutter aruncă o privire sceptică spre tenișii ei roz-bombon.

– Ai un aer... ciudat cu încălțămintea asta modernă! Poate îți închipui că plecăm într-o excursie? N-o să poți face nici cinci kilometri cu aiurelile astea!

– Nu mă cunoști, Cutter! Când m-am hotărât să fac ceva, merg până la capăt!

– Da... Asta spun toate femeile. Și pe urmă se răzgândesc!

Nu se putu împiedica să nu se gândească la Elaine. Îi făcuse o sumedenie de promisiuni înainte de căsătoria lor... și într-o zi totul se schimbase.

Morgane îl privi din cap până-n picioare, cu un aer ironic.

– Și tu te crezi îmbrăcat pentru un drum prin munți?

– Aș fi, dacă mi-ai fi lăsat hainele așa cum erau!

– Ai noroc că nu ți-am spălat și chiloții!

Jack făcu un pas să ia teancul de lenjerie de pe pat, dar o durere fulgerătoare îl făcu să se încovoaie.

– Blestematul ăla de Rhottman! șopti el strâmbându-se.

– Cine este Rhottman?

– Dacă te întreabă cineva, n-ai auzit de el!

Morgane îl privi uluită, având sentimentul că mersese prea departe. Jack ajunsese la limitele rezistenței sale. Punând jos ceașca, se apropie de el.

– Sprijină-te de mine! N-ar fi trebuit să mergi atâta fără să mănânci nimic.

Cutter simți mâna lui Morgane pe umărul lui. Mângâierea degetelor ei era răcoroasă și liniștitoare. Dar nu avea nevoie de mila ei!

– Menajează-ți puterile! exclamă el îndreptându-și spatele. O să ai nevoie de ele, dacă vrei să te ții după mine!

– Ți-am spus că... Ce se aude?

Se întrerupse brusc, ciulindu-și urechile. Un zumzăit rupsese tăcerea. Zgomotul se amplifică.

– E un avion! exclamă ea repezindu-se spre ușă.

Aerul era din ce în ce mai cald, aducând un fum gros și negru. Cenușa se depusese pe verandă și prag și tenișii lui Morgane lăsară urme în ea.

Un Canadair portocaliu survola pădurea, doar cu câțiva metri mai sus de vârfurile arborilor. Se îndrepta spre cabană. Morgane se repezi afară strigând:

– Hei! Suntem aici!

Zgomotul avionului era asurzitor. Tânăra începu să facă gesturi ample cu mâinile pentru a atrage atenția pilotului.

– Suntem aici, nu pleca!

Nu exista destul loc pentru ca un avion să poată ateriza. Dar gândul de a-l vedea îndepărtându-se era insuportabil.

Canadair-ul se îndreptă spre sud. Morgane îl văzu descriind un cerc mare și plonjând deasupra canionului; o enormă cantitate de apă fu aruncată din rezervoarele lui.

Morgane se întoarse fugind spre cabană.

– Jack! Era un Canadair! I-am făcut semn dar nu m-a văzut. Fumul este prea gros.

Cutter observase totul din cabană. Flăcările se apropiau. Urmarea era imprevizibilă. Imposibil de prevăzut în ce direcție va progresa fumul, nici cu ce viteză. Tot ceea ce știa era că nu mai avea de ales. Morgane era pierdută dacă o părăsea aici.

– Jack, mi-e frică! În viața mea nu mi-a mai fost atât de frică!

– Calmează-te, îi porunci el cu o voce fermă și liniștită. Și ascultă-mă!

Tânăra dădu din cap, în timp ce își trosnea cu nervozitate degetele.

– Pune într-o geantă mâncare și apă. Trebuie să avem pentru trei zile... nu, pentru patru! Ia niște pături și o

prelată, dacă există vreuna pe aici. Nu încărca geanta cu lucruri inutile. N-o să luăm decât strictul necesat. O.K.?

– Am înțeles.

Morgane se repezi în bucătărie și Cutter ieși în fața casei ca să observe progresele pe care le făcea focul. Vântul bătea din ce în ce mai violent, dar numai dinspre est. Ceea ce era un semn bun.

Un fum negru și gros se ridica peste Heartbreak Canyon. Focul va trebui să ardă vreo cincisprezece kilometri de coline abrupte și văi, înainte de a ieși din canion. Pe urmă va trebui să treacă de o barieră înaltă de stânci.

Jack hotărî că el și Morgane se vor îndrepta spre vest, luând-o astfel înaintea focului. Era singura lor șansă să scape de incendiul devastator.

În bucătărie, Morgane împacheta grăbită proviziile. În ciuda nervozității, gesturile ei erau precise și eficace.

Jack o privi câteva secunde, apoi se duse să examineze hainele pe care le scosese pentru el. Erau cămăși. șosete, dar nici un pantalon. Ridicând resemnat din umeri, îmbrăcă o cămașă care îi era puțin cam mică. Nu-i mai rămânea decât să tragă pe el blugii uzi.

– Ai vreun rucsac? o întrebă el pe Morgane.

– Nu... numai geanta mea de voiaj.

Cu ochii holbați, tânăra femeie îl privi storcându-și pantalonii. Mușchii puternici se reliefau pe antebrațele lui. Chipul întunecat avea o expresie feroce. Probabil că i-ar fi plăcut să-i răsucească și ei gâtul în același fel! gândi ea mușcându-și buzele.

– N-am nici o canistră, îngăimă ea. O să luăm apă în sticlele astea de plastic.

Jack nu-i răspunse. Era ocupat să-și tragă pe el blugii care se strâmtaseră în mod vizibil și a căror țesătură umedă i se lipea de coapse.

– Ce se află în remiză? întrebă el pe neașteptate.

– Câteva scule, niște fleacuri pe care Philippe le păstrează aici

– Mă duc să văd.

Ușa se trânti în urma lui. Morgane scruta neliniștită orizontul. De la fereastră nu putea vedea nimic, dar mirosul focului se simțea deja. Incendiul nu mai era acum departe de mașina ei. Cu un frison, tânăra femeie își imagină ploaia de cenușă care căzuse pe capota de pânză, căldura sufocantă, mugetul flăcărilor. Cuprinsă brusc de panică, fu gata să înceapă să strige.

În acea clipă, Jack dădu buzna în încăpere, cu brațele pline de scule pe care le aruncă pe pat. Ușurată, Morgane îl privi triindu-le și alegându-le pe cele strict necesare.

Slavă Domnului că nu era singură în această aventură! Prezența lui Jack o liniștea. Cu niște gesturi calme și precise, Morgane începu să aranjeze trusa de prim ajutor, pe care o băgă în geanta de voiaj.

– Coborâm pe drum? Aș vrea să recuperez câteva hârtii din mașina mea.

– Nu. O s-o luăm pe cărarea aflată la vreo zece kilometri spre vest. În direcția Tatum's Bend. Este cel mai apropiat oraș.

– Dar... Focul merge în aceeași direcție! Spre vest! Nu-i așa?

– Exact.

– E o nebunie! Trebuie s-o luăm spre sud.

Jack oftă, stăpânindu-și nerăbdarea.

– La sud e canionul cuprins de flăcări. Vrei să te arunci în foc?

– Oh... Nu-mi dădeam seama.

Morgane stătea lângă el, părând îngrozită. Lui Cutter i-ar fi plăcut s-o ia în brațe, s-o liniștească. Dar ceva îl reținu. Era mai bine să păstreze distanțele.

– Ei, mai vrei să discutăm, sau ai încredere în mine?

Chipul lui era din nou dur și închis. Morgane simți că i se strânge inima. Era obligată să se încreadă într-un om pe care nu-l cunoștea! Un bărbat care o sărutase cu pasiune ca, după o clipă, să-i vorbească la fel ca unei străine! Totuși nu avea de ales.

– Vreau să plec de aici, și cu asta basta, declară ea sec în timp ce-i întorcea spatele.

Capitolul 4

Gâfâind, Morgane aruncă o privire spre ceas. Se făcuse aproape ora unsprezece! Trecuseră aproape trei ore de când mergeau fără să se oprească. Nu era de mirare că nu-și mai simțea picioarele. Altitudinea îi dădea dureri de cap și lipsa de somn începea să se facă simțită.

Pe măsură ce înaintau, vegetația devenea din ce în ce mai săracă și tufișurile pline de spini îi zgâriau picioarele. Iar căldura era de nesuportat.

Deasupra capetelor lor, perdeaua de fum începuse să se risipească. Se părea că Jack avusese dreptate: se îndepărtau de foc.

Dar indiferent care era situația, Morgane ar fi dat orice să se odihnească cinci minute. De ce nu luase cu ea o încălțăminte mai potrivită? se întrebă ea furioasă, dându-și la o parte de pe frunte o șuviță umedă de sudoare.

Era mai bine să nu se mai gândească la kilometri care-i mai rămăseseră de parcurs.

– Treizeci, treizeci și cinci... poate și mai mult spusese Cutter în momentul când părăsiseră cabana.

De altfel, era tot ce avusese de spus. Tot ce știa să facă era să urle niște ordine: „Ia asta! Nu face aia!"

Ca și cum plecau într-o expediție polară.

În geanta de voiaj a lui Morgane el înghesuise lucrurile cele mai ușoare: o cuvertură, o prelată care acoperise până atunci rezerva de lemne a cabanei și hrana. Iar el se încărcase cu un sac vechi de marinar, pe care îl descoperise în remiză, și îl burdușise cu restul: sticle cu apă, cutii de conserve și chiar o toporișcă ruginită.

După care porniseră la drum, într-un ritm infernal. După un kilometru, Morgane renunțase să încerce să-și potrivească pasul după al lui. Atâta timp cât îl putea vedea la vreo sută de metri în fața ei, se simțea în siguranță. Atât cât se putea simți de sigură cu un incendiu pe urmele ei.

– Întotdeauna mi-a fost silă de mersul pe jos, bombăni ea, cu ochii fixați pe spatele tovarășului ei de drum.

Vântul lipise cămașa lui Philippe de umerii lui Jack. Blugii uzi îi stăteau lipiți de picioare, punându-i în evidență mușchii coapselor.

Jack înainta cu pasul unui om de munte, sigur și regulat. Morgane n-ar fi știut să spună de ce, dar simțea că acest om avea toate simțurile în alertă, ca și cum viața lui era în permanență amenințată.

Cu un bărbat ca el, nu avea de ce să-i fie frică să meargă noaptea pe o stradă întunecată.

Totuși rănile îl slăbiseră. Din timp în timp, Morgane observa că Jack se clatină pe picioare, dar pornește imediat la drum, fără să-și acorde nici măcar câteva clipe de răgaz.

Dacă el putea să meargă, însemna că și ea putea! Mai degrabă să moară, decât să nu se țină de cuvânt și să se oprească!

Tânăra aruncă o privire în spate ca să vadă dacă focul îi prindea din urmă. Vârful tenisului se lovi de o piatră și ea se întinse pe jos cât era de lungă, zdrelindu-și genunchiul. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Jack! Așteaptă-mă!

Jack tresări și se întoarse brusc. Instinctiv, mâna i se îndreptă spre centură în căutarea revolverului. Dar trecuse mult timp de când nu mai avea dreptul să poarte unul.

Morgane nu se mai afla în spatele lui! Inima începu să-i bată cu putere și se întoarse în fugă. O descoperi în cele din urmă în spatele unei stânci. Stând pe jos, tânăra își freca genunchiul cu o strâmbătură de durere.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am împiedicat. Și iată rezultatul!

Cutter își plimbă încet degetele pe glezna și gamba ei. Genunchiul sângera dar nu avea nimic rupt. La atingerea degetelor lui virile, tânăra se încordă.

– Ți-am făcut vreun rău?

– Nu. Nu sunt rănită decât în amorul propriu!

Obrajii i se înroșiseră, picăturile de sudoare i se scurgeau pe față, lipindu-i șuvițele de păr de piele. Lui Cutter i se păru chiar mai frumoasă și mai atrăgătoare decât înainte. Îi șterse cu grijă rana.

– Mai bine îți puneai blugii, bombăni el pe un ton morocănos.

– Ți-am zis că nu am!

Propria ei voce i se păru dintr-o dată ciudată, venind parcă de departe. Capul începu să i se învârtească și i se păru că nu mai are nici un pic de vlagă. Aruncând o privire împrejurul ei, Morgane avu senzația că, dintr-o dată, verdele pădurii dispăruse, ca să lase loc unui peisaj cu totul și cu totul alb.

– Mă simt ciudat. Ca și cum aș fi beată... îngăimă ea.

Jack îi luă pulsul. Bătea atât de repede, încât nu-i putea număra bătăile. Cuprinzându-i chipul în palme, îi privi pupilele dilatate.

– Ești deshidratată. Căldura, altitudinea... E vina mea, sunt un măgar! Ar fi trebuit să mă gândesc că n-o să poți ține pasul!

– Ba pot...

Ridicând din umeri, el îi mângâie bărbia, zgâriată ușor în urma căzăturii. Morgane schiță un zâmbet slab. În acea clipă, Jack se simți din nou tentat să se bucure de dulceața buzelor care i se ofereau parcă. Rezistă din răsputeri acestei tentații și se îndepărtă de tânăra femeie.

Morgane căută în zadar puțină căldură în privirea lui. Jack strânse din pumni. Începea oare să înnebunească? Doar nu era momentul să se gândească la sărutări! Cel mai bun lucru de făcut pentru moment era să-i dea de băut.

Scoase dopul de la o sticlă cu apă și o apropie încet de buzele lui Morgane. Mâinile lor se atinseră și el și-o retrase brusc, parcă se arsese.

– Nu bea prea repede.

– Ce bună e, șopti Morgane cu o voce slabă.

Apa călduță i se păru extrem de răcoritoare. Jack bău după ea.

– De ce nu m-ai strigat? exclamă el în cele din urmă, pe un ton iritat. Ar fi trebuit să-mi spui că merg prea repede!

Fiindcă nu putea s-o sărute, cel mai bine era să se supere pe ea! Era mai sigur.

Morgane bătu din pleoape. Era efectul imaginației sale? Ar fi jurat că el fusese gata s-o sărute adineauri! Acest gând o învioră.

– Nu prea asculți ce-ți spun. De altfel, sunt sigură că nu asculți pe nimeni.

– E adevărat.

Jack se gândi din nou la toți acești ani, în timpul cărora fusese obligat să asculte de ordinele date de niște oameni pe care-i disprețuia. Fără să mai scoată nici un cuvânt, își puse pe umăr geanta lui Morgane iar pe ea o ridică în brațe.

– Să știi că pot să merg! protestă ea.

– De acord.

– Îmi pare rău. De obicei, nu încurc lumea.

– Da... Era cât pe-aci să mă convingi de asta!

Morgane ridică puțin capul, surprinsă să descopere o nuanță de amuzament în replica lui.

– Imposibil! Ai cumva simțul umorului?

– Da, la fel ca majoritatea oamenilor.

– Trebuie să fii în primul rând uman, cred că știi, ca să apreciezi umorul. Și mă întreb dacă ești cu adevărat...

O undă de mânie străluci în privirea rece a lui Jack.

– Nu mă provoca, te previn! Sau o să vezi că sunt mai uman decât crezi!

– Nu mă mai strânge așa. Ești o brută. Și de altfel, m-ai sărutat cu forța!

– Daa?!

O strânse și mai tare. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât îi simțea sfârcurile sânilor lipite de pieptul lui. Dacă o atingea, gândi el, nu știa dacă s-ar mai putea opri.

Morgane își sprijini capul de umărul solid al lui Jack. Niciodată nu se mai simțise atât de atrasă de un bărbat. Era atât de bine făcut, de puternic, de viril! Musculatura lui, forța lui, mirosul pielii lui, totul îi înnebunea simțurile.

– Morgane?

– Hmm?

Tânăra bătu din gene, tentată să adoarmă acolo, lângă acest corp puternic, la adăpost de restul lumii. Se agăță de gâtul lui musculos, îi mângâie părul blond.

– Nu adormi! Trebuie să înaintăm, să punem cât mai multă distanță între foc și noi.

Cutter o duse până la o stâncă, în jurul căreia iarba era înaltă și îmbietoare.

– Totul e în regulă, am nevoie doar de cinci minute de odihnă.

– Bine. Mai mult nici nu-ți pot acorda.

O așează cu delicatețe în iarbă, cu spatele sprijinit de stâncă, și se instală alături de ea.

– Mai bea puțin, îi porunci el întinzându-i sticla. Și ia două aspirine!

Morgane făcu ochii mari.

– De unde știi că mă doare capul?

Urmă o tăcere destul de lungă, în timpul căreia Morgane scotoci prin geanta ei de voiaj, în căutarea comprimatelor. Când le găsi, Jack reîncepu să vorbească.

– Când eram copil, lucram de multe ori pe câmp. Ajutam la strângerea fructelor. Într-o zi mi-am terminat rația de apă și n-am vrut să mă opresc ca să mă duc să iau alta. Erau mai mult de patruzeci de grade la umbră... M-am trezit la infirmerie. A fost o lecție bună pe care n-am uitat-o nici acum!

Gânditoare, Morgane îl privea în tăcere. Câte lecții primise el de la viață? Judecând după cicatricele care îi acopereau corpul, fuseseră numeroase... și dureroase!

Începuse să se simtă ceva mai bine, dar nu era încă sigură pe picioarele ei.

– Ai crescut la San Diego? îl întrebă ea dându-i sticla.

– Da.

Privirea lui deveni opacă. La ce s-o fi gândind oare? Acest bărbat era un adevărat mister pentru Morgane. Studiile de psihologie pe care le făcuse și mai ales anii de muncă o învățaseră multe despre ființa umană. Majoritatea oamenilor o considerau apropiată, comunicau cu multă ușurință cu ea. Iar pentru Morgane era o adevărată bucurie să-i înțeleagă, să le ghicească gândurile.

„Un adevărat medium” spunea Philippe râzând. Dacă însă lucrurile stăteau cu totul altfel în prezența lui Jack?

– Ești căsătorit, Cutter?

– Divorțat.

Deci ea prefera să-i folosească numele de familie! Jack o înțelegea foarte bine. O anumită nevoie de a păstra distanțele. Ce păcat! Îi plăcea atât de mult s-o audă pronunțându-i prenumele.

Morgane își sprijini bărbia de genunchi.

– Ai copii?

– O fată, Carole-Anne. Locuiește împreună cu mama ei în Virginia.

– Vorbește-mi despre ea. Seamănă cu tine?

– Mai degrabă cu mama ei. Elaine este mică și brunetă.

– Ești divorțat de mult?

– De trei ani.

Imediat ce ajunsese în închisoare, după pronunțarea sentinței, Elaine îi trimisese hârtiile pentru divorț. Păstrase totul, chiar și Mustang-ul decapotabil pe care și-l oferise drept cadou în anul precedent, de ziua lui. Din fundul celulei lui, nu găsise curajul să se lupte cu ea.

– E aproape prânzul. Ar trebui să mâncăm ceva, schimbă el vorba deschizând geanta de voiaj. Să vedem... Două mere, o banană, un pachet de biscuiți și niște bomboane de ciocolată. Să nu devorăm chiar totul, fiindcă nu există un supermarket la colț!

– Ei bine... De fapt să știi că am ascuns un pachet mare de ciocolată în geanta ta.

– Adevărat? Ce lacomă ești!

Morgane se înroși încurcată.

– Mănânc prea multă când sunt obosită. Mi se pare că ciocolata e mai bună decât un tranchilizant... Cel puțin pentru mine!

În timp ce vorbea, ea deschise pachetul și i-l întinse.

– Ia o bucată, să vezi cum e.

– Îmi pare rău, dar nu pot suferi gustul de ciocolată.

Tânăra îl privi cu ochii mari.

Râzi de mine! Am aproape treizeci și trei de ani și n-am întâlnit până acum pe cineva căruia să nu-i placă ciocolata!

Cutter oftă. În treizeci și opt de ani, el văzuse și auzise multe lucruri pe care ea nici nu le bănuia măcar. Cel puțin, așa spera...

– Uite, îi spuse el, întinzându-i o banană. Trebuie să prinzi puteri.

Morgane se execută.

În timp ce mâncau, schimbară câteva vorbe. Fiecare vorbi despre viața lui. Morgane avea obiceiul să suscite confidențele oamenilor, să-i facă să povestească despre problemele lor. După câteva minute, își dădu seama că Jack era mai tare decât ea la jocul ăsta.

În mai puțin de o oră, acesta aflase mai multe despre viața ei decât psihologul pe care îl consultase după ce divorțase. Copilăria ei alături de cei patru frați, munca ei, puțin nefericiți pe care îi ajuta cum putea mai bine, eșecul căsătoriei sale.

– Tony s-a purtat ca un adevărat gentleman. M-a invitat la cel mai bun restaurant din oraș, a ales cele mai bune vinuri și

mi-a expus calm motivele pentru care vrea să se căsătorească imediat cu Marie-Louise. Eu nu mai puteam avea copii. Ea da...

Cutter fu gata să se sufoce. Cum de fusese atât de tâmpit? Să părăsească o femeie ca Morgane! Când el ar fi ales-o dintre mii de femei!

– Bineînțeles, continuă Morgane, că alesese destul de rău momentul. Exact după ce avortasem.

Se încruntă la această amintire și mai mâncă o bucată de ciocolată.

– Acum au un fiu și Marie-Louise este din nou însărcinată.

Cutter se abținu. Nu avea rost să-i expună punctul lui de vedere în privința imbecilului ei de fost soț. Dar cu cât vorbea mai mult cu Morgane, cu atât mai mult simțea nevoia să-și deschidă sufletul, să-i mărturisească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până acum.

– Se pare că ai trecut cu bine peste această despărțire, se mulțumi el să spună.

– Da, foarte bine!

Gânditoare, tânăra femeie mai luă o bucată de ciocolată pe care o lăsă să se topească în gură. Un deliciu! Cea mai bună dintre consolări...

– Dacă m-ai fi văzut anul trecut! reluă ea cu un zâmbet amărât. O zdreanță! De fiecare dată când vedeam un bebeluș, izbucneam în lacrimi. O dată era chiar să fac un accident de mașină.

Vocea i se frânse, iar Cutter își studie cu atenție pantofii, neîndrăznind să-i susțină privirea.

– E greu...

– Foarte!

Cu degete tremurătoare, Morgane mai luă o bucată de ciocolată.

– Am trecut prin toate stadiile disperării. Într-o zi... am parcat lângă Golden Gate Bridge. Am rămas mult timp pe pod, privind apa, încercând să găsesc un motiv valabil să nu mă arunc în gol.

Cutter își ridică abia atunci capul. În optsprezece ani de poliție, învățase să citească în privirile oamenilor. Morgane era sinceră. Durerea se citea în frumoșii ei ochi verzi.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Nu știu exact... Poate pentru că, în adâncul sufletului, cred că viața merită să fie trăită, chiar și fără copii. Poate și pentru că n-am cu adevărat dreptul să mă plâng de soarta mea. Am avut o viață ușoară și plăcută. Nu poți obține întotdeauna tot ce vrei, nu-i așa?

Morgane ridică din umeri și se căzni să zâmbească.

– Și pe urmă... poate că mi-a lipsit și curajul să sar! Nu sunt prea curajoasă, după cum ai avut ocazia să constați azi-dimineață.

– E ceva cu totul diferit. Frica de foc e înscrisă în genele noastre. Este o frică ancestrală.

– Atunci, ție de ce nu ți-e frică?

– Mi-e foarte frică, dar n-o arăt.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus asta. E reconfortant să știi că ești la fel ca ceilalți.

Jack își sprijini cotul de genunchi și privi gânditor peisajul care se întindea la picioarele lor.

– Elaine a fost de două ori însărcinată. Prima dată a avortat. I-au trebuit doi ani ca să aibă curajul s-o ia la capăt.

– Aș face orice să am un bebeluș. Când eram mică, cel mai mult îmi plăcea să mă joc de-a mama și copilul cu păpușile. Câteodată îi obligam și pe frații mei să ia parte la joc.

Cutter surâse înduioșat.

– Și fetiței mele îi plăceau păpușile.

Câteodată, în întunericul celulei, o revedea legănându-și păpușa preferată și cântându-i un cântec de leagăn pe care-l învățase de la el. Era îngrozitor apoi să regăsească realitatea sordidă a închisorii.

– Câți ani are Carole-Anne?

– Luna viitoare împlinește nouă ani.

– Pariez că ești o bomboană de tătic! La vârsta ei făceam tot ce voiam din tata. Nu putea să-mi reziste!

– Carole-Anne m-a uitat. N-am văzut-o de trei ani.

Jenat, Jack își feri privirea. Dar faptul că Morgane se încruntase nu-i scăpă totuși.

– Îi telefonezi?

– Nu.

– Dar... De ce?

Jack ridică din umeri dezinvolt.

– Elaine nu vrea să stăm de vorbă. De fapt, face demersurile necesare pentru ca eu s-o abandonez pe Carole-Anne, pentru a putea fi adoptată de noul ei soț.

– Dar e îngrozitor! N-o vei lăsa să facă asta, nu-i așa?

– Nu știu, șopti el.

– Jack!

Morgane se ridică în genunchi și se aplecă spre el, fără să dea atenție privirii lui, devenită în brusc rece și distantă.

– În fiecare zi văd copii disperați care abandonează școala, care se droghează! Și totul, din cauză că își închipuie că părinții lor nu-i iubesc!

Jack se crispă, întunecat la față, cu maxilarele încleștate.

– Fiica mea e tot ce am mai scump pe lume. O iubesc mai mult decât viața.

– Atunci, ce naiba, nu renunța! Poate că n-o vei putea vedea în fiecare zi, dar sunt vacanțele de vară, de Paști, de Crăciun!

Fără să-și dea seama, Morgane îl apucă de umăr.

– Imediat ce vom scăpa de aici, ia un avion și du-te să-ți vezi fetița. Spune-i că o iubești, înainte să fie prea târziu!

– Lasă-mă în pace, Morgane! Fata mea nu face parte dintre protejații tăi. Și nici eu!

Jack se îndepărtă brusc de ea și începu să adune resturile mesei. Apoi, fără să scoată nici un cuvânt, se ridică și își puse pe umeri cele două genți. Când se întoarse spre ea, Morgane îi văzu chipul tulburat.

– Jack, știu că asta nu mă privește, dar...

– Ai dreptate, Morgane. Nu te privește absolut deloc! replică el cu răceală.

Și, fără să mai aștepte răspuns, porni la drum.

Capitolul 5

Stând sprijinit de un trunchi de copac din apropierea focului, Cutter își bea cafeaua. Soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi. Noaptea promitea să fie răcoroasă.

Cutter decisese să petreacă noaptea într-o poiană stâncoasă înconjurată de pini. În timp ce el tăia lemne și făcea focul, Morgane pregăti masa. Untul se topise și se râncezise din cauza căldurii, fructele se stricaseră în fundul genții și, ca să pună capac la toate, Morgane lăsase să dea cafeaua în foc. Posomorâți, epuizați, mâncară în tăcere.

După cină, tânăra încălzi puțină apă și se duse să se spele în spatele tufișurilor, la vreo zece metri de el.

Cutter se întinse. Rănile îl făceau să sufere îngrozitor. Un pat bun și o țigară, iată ce i-ar fi trebuit, gândi el scoțând un mormăit.

Și Morgane, care nu se mai întorcea! Doar nu dăduse peste o cadă în spatele arborilor! Cât timp îi trebuia unei femei ca

să-și facă toaleta? Cinci minute? Zece? Cu privirea fixată cu încăpățânare spre foc, încerca să-și alunge din minte imaginea picioarelor ei lungi și bronzate și a sânilor rotunzi pe care-i zărise prin decolteul cămășii.

Era o prostie să se gândească fără încetare la ea. În situația lui, era evident că se îndrăgostise de prima femeie care îi ieșise în cale.

Totuși... Morgane avea ceva în plus față de celelalte. Pe ea și numai pe ea voia s-o țină în brațe, s-o audă pronunțându-i numele. Mirosul ei voia să-l inspire, dulceața buzelor ei voia s-o guste...

Își schimbă cu greutate poziția. Se simțea ca și cum întreg corpul îi era străpuns de zeci de săgeți ascuțite. Nu era deci de mirare că era atât de prost dispus, bombăni din nou printre dinți. Oricare altul în locul lui ar fi fost deja mort. Fără voia lui, privirea i se îndreptă spre tufișul în spatele căruia dispăruse Morgane. Ce naiba făcea acolo?

Înghițind restul de cafea, trânti ceașca pe pământ. Nu mai aveau mai mult de două zile! Poate trei. După aceea va putea s-o lase în apropiere de Tatum's Bend și să-și continue singur drumul. În sfârșit liber. Fără să mai fie nevoit să se dea drept altul. Fără să mai fie nevoit să se prefacă insensibil la farmecul unei femei.

În închisoare învățase totuși să-și controleze impulsurile fizice la fel de bine ca sentimentele și accesele de furie. De ce nu putea face același lucru și acum?

Scoțând un oftat din adâncul pieptului, Cutter își ridică ochii spre cer. Doar câteva stele se zăreau prin perdeaua de fum. Luna nu apăruse încă. Cerul căpătase o nuanță purpurie, striată cu negru.

În mod obișnuit, la ora asta era deja închis în celula lui. Fără fereastră, fără aer, fără lumină. Chiar zgomotul ploii bătând în ferestre ar fi fost atunci o adevărată binecuvântare pentru el.

Cutter trase o gură de aer proaspăt. Ce fericire să poată privi în sfârșit cerul! Cât timp îi va trebui să uite totul, să redevină un om nou?

O creangă trosni nu departe de el, făcându-l să tresară. Morgane se întorcea, îmbrăcată în șort și un tricou alb.

Părul ei, încă umed, îi înconjura chipul cu o aureolă de șuvițe și bucle roșcate.

În acea clipă, Cutter ar fi dat orice ca să-i smulgă tricoul și să-și plimbe buzele pe pielea catifelată și bronzată a divinei Morgane, pe sânii ei de o formă perfectă, și să-i mângâie neobosit formele pline. Un val de dorință îl străbătu cu violență. Încercă să-l ignore.

Tânăra își băgă hainele în geanta ei, părând epuizată.

– În mod sigur voi aprecia mai mult dușul din apartamentul meu când voi ajunge acasă.

– Numai privațiunile te pot învăța valoarea adevărată a lucrurilor!

– E rândul tău acum, replică Morgane întinzându-i o caserolă în care se găsea savoniera. N-am decât un singur prosop, pe care l-am lăsat întins pe tufe. Folosește-l și tu!

Cutter mormăi o mulțumire și se ridică greoi.

– În curând va cădea noaptea și se va face frig. Trebuie să-ți pui pătura în apropierea focului.

Tânăra dădu din cap.

– Oh, era să uit. Am găsit o periuță nouă de dinți printre lucrurile lui Philippe. Dar nici un aparat de ras Philippe poartă barbă. E un om teribil de organizat, adăugă ea zâmbind. De unde, fără îndoială, cariera lui strălucită de avocat.

– Cum se numește?

– Philippe Emerson Sinclair. Ai auzit vorbindu-se de el?

– Cine nu-l cunoaște în California?

Toți polițiștii din stat îl urau. Sinclair, celebrul avocat, care nu accepta decât cazurile dificile și făcea în așa fel încât să le câștige! Cutter îi ceruse să-l apere, dar Sinclair îl refuzase. Scrisoarea lui Sinclair pretindea că e vorba doar de niște motive pur filozofice. De fapt, nu-i plăceau polițiștii care făceau prea multe, asta era tot!

Cu un mormăit care se semăna vag cu o mulțumire, Cutter se îndepărtă, dar Morgane îl strigă.

– Când te întorci, o să-ți refac pansamentele..

Nu putea să-l lase odată în pace? Când o să se oprească din elanurile ei generoase? Să nu mai fie atât de entuziastă, atât de... sexy?

Fără să scoată nici un cuvânt, turnă niște apă în caserolă. Căldura și praful îl făceau să arate respingător, gândi el prost dispus. Puțină apă i-ar face bine.

Ciudat cum o femeie putea schimba totul în viața unui bărbat! În închisoare puțin îi păsa dacă e sau nu curat. Tot ce căuta atunci era să reziste și să iasă de acolo cât mai repede posibil. Și acum, ajunsese să-i fie teamă că nu e prezentabil!

Cu greu, strâmbându-se de durere la fiecare mișcare, se dezbrăcă și începu să se spele. Pasta de dinți avea un puternic

parfum de mentă, nespus de plăcut. Apoi urmă lucrul cel mai dificil: să-și scoată pansamentele. Încet, strângând din dinți, trase de leucoplastul de pe mână și de pe frunte.

Apa era rece. Săpunul îl ustura de câte ori îl trecea peste răni. Dar în cele din urmă se simți curat și înviorat.

Micuța asta, cu ochii ei mari, blânzi și înțelegători, cu elanurile ei de generozitate... L-ar înțelege în mod sigur, dacă ar avea încredere în ea. Dar... cu trecutul lui încărcat, nu avea nici o șansă. Ce-i spusese Elaine, ultima oară când o văzuse? „Nici o femeie n-o să te mai vrea alături de ea. O soție simte nevoia să se mândrească cu soțul ei. Vrea să-l poată prezenta prietenilor fără să roșească."

Slobozind o înjurătură, Cutter luă prosopul și se frecă viguros cu el. La naiba cu Morgane Delaney! Nu era o femeie de nasul lui.

Când reveni lângă foc, Morgane îl aștepta stând turcește pe pătura ei.

– În dimineața asta aș fi jurat că urăsc flăcările! Dar ce plăcut e să te încălzești la un foc bun!

Jack clătină din cap și trecu pe lângă ea, cu bocancii într-o mână și cămașa lui Philippe aruncată pe un umăr. Părul umed îi era încă ciufulit. La lumina focului, pielea lui avea reflexe aurii. Pieptul larg și musculos îi era acoperit de păr creț.

Câte femei se îndrăgosteau în fiecare zi de acest bărbat? se întrebă Morgane privindu-l admirativ. Câte încercau să ghicească ce se ascundea în spatele acestei expresii dure și mândre?

Cu sutele, desigur! De altfel, ele stăteau acum așezate probabil lângă telefon, cu inima zdrobită, așteptând ca el să le sune. Cu privirea fixă, Morgane se imaginã pe sine în această situație. Probabil că era îngrozitor!

– Nu te simți bine?

Morgane tresări. Jack o privea neliniștit.

– Probabil că din cauza focului, șopti ea înroșindu-se. Se pare că flăcările au un efect hipnotic. Stai jos, vreau să mă uit puțin la mâinile tale, adăugă ea grăbită.

– Un simplu bandaj va fi de ajuns.

– Gata cu comentariile, lasă-mă să-mi fac treaba așa cum știu eu. Plaga asta nu e cicatrizată, ai pierdut mult sânge. O să încerc s-o acopăr cu un plasture.

Cutter văzuse destule răni ca să-și dea seama că Morgane are dreptate. Se așează resemnat și rămase cu privirea pierdută în flăcări.

– Poate că o să te doară, șopti Morgane.

– Hai, termină mai repede. N-am nevoie de comentariile tale, răspunse Jack pe un ton morocănos.

– Ei bine, eu simt nevoia să vorbesc! E prea multă liniște aici. Mi-ar plăcea să aud puțin zgomot.

Cutter zâmbi sarcastic. Se vedea bine că ea nu trăise niciodată într-o mulțime de două mii de oameni, fără nici o posibilitate să se izoleze!

Tânăra tăie o bucată lungă de leucoplast.

– Dă-mi mâna.

– De ce? exlamă el, îndepărtându-se brusc.

– Întotdeauna ești atât de neîncrezător? exclamă ea cu o privire mustrătoare.

– Dacă n-aș fi așa, de mult timp aș fi mort!

– Adevărat? Dar de ce?

Cutter își mușcă limba de necaz. Ce tâmpit fusese! Ar fi fost mai bine să-și țină gura.

– Focul este imprevizibil. Situația se poate schimba în orice moment.

– Asta nu înseamnă că trebuie să-ți fie frică de mine! Am nevoie de tine doar ca să ții de capătul leucoplastului.

Morgane era foarte aproape de el și îi respira parfumul ca de floare. În închisoare uitase cât de tulburător poate fi mirosul unei femei.

Morgane se pregătea să-i lipească o fâșie de leucoplast pe frunte. Dar rana reîncepu să sângereze din abundență.

– Oh, nu! exclamă ea. Trebuie s-o luăm de la început. O să ai o cicatrice în plus, reluă ea pe un ton preocupat. Am remarcat-o pe cea de pe spatele tău. Cum ți s-a întâmplat? Luptând împotriva flăcărilor?

– Nu.

Se întâmplase la începutul perioadei de detenție. O lovitură de cuțit. Jack fusese cât pe-aci să-l omoare pe puștiul care-l atacase. Dar, de atunci, nimeni nu mai îndrăznise să-și măsoare puterile cu el.

– De când ești pompier?

Morgane era conștientă că e prea vorbăreață și că-l enervează pe Cutter. Dar tăcerea o călca pe nervi.

– De destul de mult timp.

– Nu ești prea vorbăreț.

– M-ai dat gata cu atâtea întrebări!

Elaine îi reproșase întotdeauna că e mut. Fără îndoială că avea dreptate!

– Am tendința să vorbesc prea mult când sunt enervată. Nu-mi da atenție.

Cutter bombăni un răspuns neinteligibil. Prezența acestei femei îl amețea. Mirosul ei, vocea ei... Ținând un pansament în mână, ea se aplecă pentru a tăia o altă bucată de leucoplast. Sfârcurile sânilor ei atinseră umărul lui Jack care se crispă imediat. Îngrijirile ei îl puneau la grea încercare și la mare chin.

– N-ai terminat încă?

– Aproape. Mai ai puțină răbdare, șopti ea mușcându-și buzele, concentrată asupra îndeletnicirii ei.

– Gata, Morgane. Totul e în regulă, te asigur!

– Am terminat.

Cutter scoase un oftat.

– În sfârșit!

– Ce pacient urâcios ești! exclamă tânăra femeie izbucnind în râs. Of! Sunt frântă de oboseală, declară ea așezându-se pe pătura ei. Dar lucru ciudat, nu mi-e deloc somn.

Cutter se ridică și se întinse sub privirea ei admirativă. În ciuda tuturor încercărilor prin care trecuse, trupul lui respira forță și energie. Parcă era un animal ținut în captivitate în cușcă, dar care visa să sară peste gratii. Nu era de mirare că și-a ales această meserie, gândi Morgane. Genul ăsta de bărbați ar înnebuni dacă ar fi obligați să-și petreacă ziua închiși într-un birou! Și ea suferea de claustrofobie.

– Este extraordinar să văd în ce formă ești astăzi! Ieri am crezut că o să leșini.

Cutter îngenunchease lângă foc și mai aruncă niște vreascuri ca să-l întrețină. Privirea lui fixa flăcările. Dacă ar îndrăzni să se apropie de această femeie... măcar o dată! Măcar o dată s-o mai țină în brațe, să-i simtă trupul lipit de al lui!

– Și ce-ai făcut?

– Ei bine, aveam două planuri. Planul numărul unu: te așezam pe o cuvertură și te transportam astfel până la mașina mea. Acolo te-aș fi cocoțat pe capotă, aș fi ridicat frâna de mână și aș fi lăsat mașina să coboare panta. Pe urmă...

Jack se întoarse mirat spre ea. Focul se reflecta în părul ei, pe chipul ei, dându-le o strălucire deosebită. Niciodată în viața lui nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă.

– Pe urmă? o întrebă el cu o voce sugrumată.

– Ei bine... Recunosc că pe urmă nu prea mai aveam vreo idee!

– Și planul numărul doi?

– Promite-mi că n-o să râzi de mine.

– Oh! Era un plan atât de aiurit?

– Hmm... Mai degrabă ciudat, ca să zic așa.

Cutter scormoni focul cu un băț. O jerbă de scântei țâșni cu un zgomot sec. Morgane își ridică atunci capul și îi surprinse privirea. Jack avea o expresie total diferită în această seară. Părea mai liniștit, mai echilibrat. Se gândi că, probabil, asta nu i se întâmpla prea des. O luminiță șmecheră luci în ochii ei verzi.

– Ei bine, iată. Aveam intenția să mă urc pe acoperiș și să folosesc tot ce mi-ar fi căzut în mână, inclusiv hainele, ca să trasez un S.O.S. Pe urmă...

Jack o întrerupse, pe un ton pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat:

– O puștoaică! Îți trebuie neapărat cineva care să te supravegheze!

Un surâs lumină fața lui Morgane. O trecu un fior plăcut pe șira spinării, întrebându-se dacă lui Cutter i-ar conveni acest rol.

– Pe urmă, aș fi dat foc la pinul acela mare de lângă cabană, ca să fim observați.

– Mi-e teamă că n-ar fi fost o idee prea bună, mormăi Jack cu mintea aiurea.

O senzație minunată îl cuprinsese. Se simțea destins, așa cum nu mai fusese de mult. Ce fericire să nu mai fie nevoit să se gândească nici la foc nici la închisoare! Să se mulțumească să schimbe niște banalități cu o femeie, să glumească... era fantastic.

– Crezi că n-ar fi mers?

Cutter se smulse cu greu din visare. Niciodată dorința lui pentru o femeie nu fusese atât de puternică. Dar situația era disperată. Mai avea de făcut încă șase ani lungi de închisoare! Inutil să se legene în iluzii, viitorul lui era compromis.

– Nu! replică el tăios. Ți-ai fi rupt gâtul, atâta tot.

Lui Morgane îi îngheță surâsul pe buze. Ca și cum turnase o găleată cu apă rece peste ea. Nu s-ar fi simțit mai disprețuită nici dacă ar fi pălmuit-o. Cutter se ridică, întunecat la față dar satisfăcut. Să păstreze distanța, să nu se lase înduioșat, iată calea pe care trebuia s-o urmeze. Singura cale!

– Mă duc să văd până unde a ajuns focul, declară el îndepărtându-se.

Când reveni, Morgane se lungise, înfășurată în pătura ei. Jack se simțea mai bine. Mersul îi priise. Și nervi îi erau mai destinși. Dar dorința lui rămăsese la fel de puternică, obsedantă chiar.

– Nimic nou? îl întrebă ea cu jumătate de voce.

– Nu. Vântul bate încă în aceeași direcție.

– E necesar ca unul dintre noi să stea treaz?

Cutter se lungi, cu mâinile încrucișate sub cap.

– Poți să stai de pază, dacă așa ai chef. Dar eu am nevoie de somn.

Fără să mai scoată nici un cuvânt, Morgane îi întoarse spatele și închise ochii. Era pentru ultima dată când făcea un gest prietenos față de omul ăsta! își promise ea, furioasă. Era un adevărat monstru! Cu pumnii strânși, luptându-se cu lacrimile, încercă să adoarmă.

Flăcările focului dansau între ei, din ce în ce mai slabe. Undeva spre nord, incendiul făcea ravagii. Cel mai violent și cel mai ucigaș din istoria Californiei. Jack și Morgane adormiră fără să mai schimbe nici un cuvânt.

***

Morgane se trezi tresărind, dezorientată, simțind că o dor picioarele. Îi trebuiră câteva momente ca să-și rememoreze evenimentele și să înțeleagă unde se află. Focul făcut de ei nu mai era decât o grămăjoară de jar. În curând se vor ivi zorile, dar cerul avea încă nuanța cernelii.

Tânăra se așeză pe pătură și privi împrejurul ei. Jack stătea întins pe spate, cu un braț îndoit sub cap. Chiar și în somn era tot încruntat, iar trăsăturile lui încordate.

În timp ce îl studia, el se întoarse, mormăind câteva cuvinte de neînțeles. Se părea că avea un coșmar, fiindcă începu să geamă și să se zvârcolească pe pătura lui.

– Jack! Ce s-a întâmplat? Te doare capul?

Capul lui se întoarse în direcția ei, pleoapele i se zbătură, dar nu se trezi.

Morgane aruncă pătura ei la o parte și, tremurând de frig, începu să întețească focul. Trebuia să-l trezească pe Jack? Ultima oară când încercase să facă asta, fusese gata s-o omoare. Nu, se decise ea simțind că o trecea un fior, nu va mai risca încă o dată!

Cuprinzându-și pieptul cu brațele, se așeză pe vine lângă foc, căutând puțină căldură.

Jack era pentru ea o adevărată enigmă. Și-ar fi pariat bucuros și ultimul bănuț, susținând că omul acesta nu avea o viață obișnuită! Pompier, el? Ceva nu mergea. Cu finețea lui, cu bunul lui simț, cu inteligența lui, era ciudat să fi ales o meserie exclusiv fizică.

Un lucru era sigur: îi plăcea să se măsoare cu focul, îi plăcea să trăiască periculos. Dar exista în el și o asemenea tenacitate, încât Morgane se întreba câți bani dă pe viața lui. În mod clar, violența nu-i era străină.

Iubea riscul doar pentru risc în sine? Sau alesese să-și riște viața pentru alții?

Morgane crescuse înconjurată de frații ei mai mari. Acest lucru o învățase multe despre firea bărbaților și despre

motivele care îi fac să acționeze. Sexul, spiritul de competiție și mult amor-propriu. Care dintre aceste „motoare" îl împingea pe Cutter?

Puțin câte puțin, căldura flăcărilor o învioră. Luându-și geanta de voiaj și o sticlă de apă, se îndreptă spre tufișuri în spatele cărora își făcu o toaletă rapidă.

Când reveni, după vreo cinci minute, Cutter se zvârcolea sub pătura lui, de parcă era în ghearele unui demon invizibil.

Morgane îngenunche lângă el. Rănile nu mai sângerau, dar era vizibil că suferea încă.

Se făcuse ziuă, așa că era timpul să-l trezească. Fără să-l atingă, tânăra se aplecă spre el și îl strigă încet.

– Nu, mormăi el, e prea devreme.

– E în regulă, Jack, ai avut un coșmar.

Cu sprâncenele încruntate, Jack deschise încet ochii. Înainte ca Morgane să fi putut pronunța un cuvânt el întinse mâna, o înșfăcă de gât și o lipi strâns de pieptul lui. Îngăimând cuvinte fără șir, o privea fix. Ochii lui aveau o privire rătăcită și Morgane își dădu brusc seama că el n-o vedea.

– Jack, trezește-te!

– Nu mă părăsi, șopti el cu o voce răgușită, cuprins de o teamă ascunsă.

Încet, cu o blândețe surprinzătoare, el dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea ei.

– Sunt eu, Morgane, șopti ea, atingându-i ușor obrazul. S-a făcut ziuă. Nu mai avem prea mult timp la dispoziție.

Dar, aparent, el n-o auzea. Cu ochii întunecați, îi cuprinse fața în mâini și își lipi buzele de obrajii ei reci. Morgane simți că o străbate un fior. Respirația i se acceleră și o tulburare plăcută o cuprinse.

Doamne! Nu era momentul pentru asta! Dându-și părul la o parte, își înfipse degetele în umerii lui lați și îl scutură cu putere, dar el era la fel de solid ca o stâncă și eforturile lui Morgane rămaseră fără efect.

– Nu pleca, șopti el bătând din pleoape, nu pleca încă!

Descumpănită de tonul îndurerat al vorbelor lui, tânăra încetă să se lupte cu el și se lăsă strânsă în brațe. Plimbându-și degetele pe spatele și umerii lui, încercă din nou să-l trezească din somn, dar fără succes.

Jack scoase un suspin adânc, mâinile lui se lipiră de spatele ei și o strânseră cu putere. Morgane își dădu brusc seama că atingerea intimă a trupurilor lor trezise dorința lui Jack. Tulburată, se simțea ea însăși cuprinsă de o emoție atât de puternică încât se sperie.

Încercă să se degajeze. Dar brațele puternice care o țineau deținută se strânseră ca o menghină în jurul trupului ei.

– Jack, strigă ea, trezește-te! Mă doare!

Jack tresări, dându-i imediat drumul. Durerea provocată de răni îi reveni cu violență, tăindu-i răsuflarea. Morgane căzu în genunchi panicată, cu obrajii în flăcări.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai visat, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea, așezându-se alături de el.

Picioarele ei mai tremurau încă, dar încercă să pară calmă.

– Ți-am făcut vreun rău?

– Nu, totul e în regulă.

– Bine...

Jack surâse, părând că s-a liniștit. Inima lui Morgane se strânse. Ce vis îngrozitor bântuia somnul lui Jack?

– M-ai speriat cumplit! declară ea cu un zâmbet glumeț. Ia uite în ce hal sunt?

Începu să-și scuture energic praful de pe picioare. Era mai bine să se prefacă, decât să lase să se instaleze o stare de încordare între ei, care ar fi făcut lucrurile de nesuportat.

Jack se ridică greoi, aflat încă sub șocul coșmarului său, clătinându-se pe picioarele. Fără s-o mai privească pe Morgane, își trase în grabă pe el o cămașă curată, își puse cizmele, și abia apoi se îndreptă spre ea.

Îi cuprinse umărul cu blândețe, obligând-o să se întoarcă spre el.

– Eu ți-am făcut semnul ăsta roșu pe obraz?

– Da. Când te-am strigat, m-ai îmbrățișat...

– N-am vrut... Asta nu ți-ar aduce decât necazuri.

– Poate că îmi plac necazurile!

Inima lui Jack începu să bată violent. Morgane îl voia pe el! Pe el, Jack Cutter! Dar nu, ea nu știa nimic despre el. Aproape nimic!

– Să nu te îndrăgostești de mine, Morgane. Aș putea suporta totul, în afară de asta!

– Poate că e prea târziu, Jack.

Însetat de tandrețe, amețit de dorință, Jack o trase spre el și își ascunse fața în părul ei. Brațele lui Morgane îl înlănțuiră cu blândețe.

Niște minute de vis, pe care Jack ar fi vrut să le transforme într-o eternitate. O viață întreagă nu i-ar ajunge s-o iubească pe Morgane, așa cum ar fi dorit.

„Prea târziu"! îi șopti o voce dinăuntrul ființei lui. Prea târziu! Trebuia să fugă, sau să se resemneze să mai stea șase ani în spatele gratiilor. Șase ani care l-ar distruge definitiv!

Morgane merita mai mult. Morgane merita un bărbat care mai știa să râdă, să trăiască, să aducă fericirea celor din jurul lui.

Jack își ridică atunci capul și o privi. Atât de frumoasă, atât de palidă... Aplecându-se spre ea, văzu că ochii ei îi zâmbeau, că respirația ei se accelerează. Buzele lui le atinseră în treacăt pe ale ei.

– O să am grijă de tine, șopti el cu o infinită tandrețe. Atâta timp cât te vei afla cu mine în această pădure, vei fi în siguranță.

O mai sărută o dată ușor pe buze. Apoi se îndepărtă cu brutalitate.

– Acum, mănâncă-ți repede micul dejun. E timpul s-o pornim din nou la drum!

Luând de pe jos sacul lui și se îndepărtă brusc, lăsând-o pe Morgane singură lângă foc, derutată, cu ochii măriți de uimire.

Capitolul 6

Cutter se sprijini de stânca din granit, cu o înălțime amețitoare. La doi metri de el, o prăpastie se înfunda în canion. În spatele lor, și deasupra, fumul se ridica, des și negru.

Se făcuse deja amiază. În ciuda perdelei de fum, prin care se filtrau razele de soare, căldura se făcea simțită cu putere. Jack și Morgane merseseră fără încetare, din zori. Doamne, ce drum! Terenul era în pantă, abruptă. În unele locuri cărarea era atât de îngustă încât trebuiau să avanseze cu prudență, punând cu grijă un picior înaintea celuilalt.

Când se opriseră să mănânce, Morgane era palidă, abia mai respira și Jack era leoarcă de transpirație. De o oră, tânăra femeie dormea sub un stejar uscat, doborât de vânt.

Jack își mai tăie un sfert de măr. Mai aveau foarte puține fructe și se hotărâseră să le raționalizeze. Bucata asta de măr era acum o „marfă" prețioasă pe care o savura încet și al cărei gust i se părea la fel de delicios ca o bere rece într-o după-amiază toridă.

Ah! Toate aceste plăceri de a căror existență uitase în închisoare. Libertatea de a face un duș cald când avea chef. Un meci de baseball cu prietenii. Mireasma ierbii proaspăt tăiate. Un râs de femeie.

Jack aruncă o privire în direcția lui Morgane. Stătea ghemuită pe o parte, cu capul sprijinit de braț. Pentru prima oară remarcă niște pistrui pe năsucul în vânt. Chipul ei era destins, respirația regulată.

Oftând, Jack închise briceagul elvețian al lui Philippe și îl băgă în buzunar. Inutil să mai nege evidența. Avea o singură dorință, care devenise o adevărată obsesie pentru el: s-o țină în brațe, să-i simtă căldura trupului lângă al lui, să-i vadă ochii strălucind de plăcere.

Cât s-ar simți de fericit s-o poată mângâia, îmbrățișa, dezbrăca, să-i trezească dorința, până când nimic nu-i va mai interesa pe lumea asta decât trupurile lor înlănțuite!

Pe urmă... la urmă, ce?

De unde va găsi el curajul să-și cufunde privirea în ochii inocenți ai lui Morgane și să-i spună... că el nu era decât un pușcăriaș evadat! Un ucigaș în cătușe!

Ce ar citi atunci în ochii ei? Oroare? Dispreț? Repulsie?

Ceea ce judecătorul, foștii lui colegi, propria lui soție simțiseră față de el? Nu, niciodată! Niciodată n-ar suporta asta.

Sări brusc în picioare și înaintă spre marginea prăpastiei. Drumul pe care o luaseră era mai scurt, dar mai periculos. Cu o privire scrutătoare studie drumul ce le mai rămăsese de făcut. Terenul era accidentat. Imposibil să meargă mai repede.

Regăsindu-și vechile obiceiuri uitate, evaluă distanțele, exploră împrejurimile, încercând să prevadă eventualele

riscuri. Ridică mâna, pentru a-și putea da seama dincotro bate vântul. Aparent sufla în aceeași direcție. Dar focul câștiga necruțător teren. Mai aveau o zi avans, dar în acest anotimp totul se putea schimba în câteva ore. Trebuia să pornească imediat. Timpul nu lucra în favoarea lor.

– Morgane! Plecăm!

Tânăra mormăi ceva prin somn. Jack îngenunche lângă ea. Adormită era și mai frumoasă, și mai provocatoare, părând atât de vulnerabilă.

De ce se atașase de ea cu atâta disperare? Fiindcă ceea ce simțea pentru ea era mai mult decât o simplă dorință fizică. Era un sentiment minunat, din ce în ce mai profund și mai sfâșietor. Morgane avusese încredere în el. Deplină încredere. Și ăsta era lucrul cel mai important.

Era pentru prima oară de trei ani când cineva îi întindea mâna. De la început, fără să ezite, ea își încredințase soarta în mâinile lui. Și totuși, în acel moment, el arăta rău, rănit, murdar, plin de arsuri. Și în plus, fusese gata să-i mai dea și un pumn în plină față. Dar ea era atât de spontană, atât de generoasă, încât nici măcar nu-i fusese frică de el.

Îi atinse cu delicatețe pielea catifelată a obrazului.

– Deschide ochii, micuțo!

– Mmm?!

Genele lungi se ridicară. Morgane zâmbi și se întinse leneș.

– Jack? șopti ea ridicându-se. N-am vrut să adorm...

Ochii ei erau somnoroși. Jack rezistă tentației de a se apleca s-o sărute. Se afla atât de aproape de el, buzele ei păreau atât de dulci, încât fu gata să cadă în ispită.

– Din cauza altitudinii, spuse el întorcându-i brusc spatele. Nu ești obișnuită.

Morgane se ridică, își scutură buclele și făcu câțiva pași ca să-și dezmorțească picioarele.

– Dar am dormit mai mult de o oră! exclamă ea uimită. Mi-ai zis că nu-mi acorzi mai mult de un sfert de oră! De ce nu m-ai trezit?

Tânăra își îndreptă ochii întrebători spre chipul lui Jack. Era tras la față. Barba nerasă de atâtea zile accentua urmele oboselii. Pansamentul pe care i-l pusese pe frunte era deja murdar, dar cel puțin nu mai pierdea sânge.

– Fără mine ai fi făcut deja jumătate din drum, nu-i așa? îl întrebă ea în șoaptă.

Jack își feri privirea, pradă remușcărilor. De ce îi vorbise atât de dur în ajun? Morgane nu era o fâță oarecare, era o luptătoare, la fel ca și el. Tenace, curajoasă! Acum era sigur: ar muri mai degrabă, decât să se declare învinsă.

– Nu regret absolut nimic, ripostă el încet, cu o voce calmă. Pentru prima oară sunt mulțumit că sunt acolo unde sunt.

Tânăra îi aruncă o privire mirată. Ce însemna această nouă expresie a ochilor lui? O blândețe pe care n-o mai văzuse niciodată în ei.

– E o problemă că trebuie să mă cari după tine.

– Ah, asta da! Dar nu în sensul în care te gândești tu!

– Ar trebui să ne despărțim.

– Chiar crezi că te-aș lăsa aici?

Buzele lui Morgane tremurară ușor.

– Nu.

Timp de câteva clipe, Jack fu sfâșiat de o cumplită luptă interioară, între rațiune și dorința de a o lua în brațe. În cele din urmă, nemairezistând, se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei.

Morgane se lăsă purtată de un torent de emoții. Cu o pasiune de care nu se credea în stare, răspunse la sărutarea lui.

Jack îi săruta acum gâtul, umerii. Își strecură apoi degetele sub țesătura subțire a tricoului...

Atingerea mâinilor lui aspre pe pielea ei, forța care emana din corpul lui masiv îi smulseră tinerei femei un geamăt de plăcere. Înnebunită de dorință, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și își lipi trupul de al lui.

Jack șopti câteva cuvinte, care îi mângâiară ca o adiere obrazul. Era o rugăminte? Nu le înțelesese sensul. Dar o strânse în brațe cu o forță supraomenească, strivindu-i buzele cu ale lui.

Morgane simți că o lasă picioarele. Nu mai era în stare să-și controleze simțurile. Pentru prima dată de atâția ani, se simțea femeie, dorită cu pasiune de un bărbat și se lăsa purtată de valul acestei senzații nemaipomenite.

Mâinile ei căutară cu lăcomie trupul lui Jack. Alunecară de-a lungul spatelui, încercuindu-i mijlocul. Ametită de dorință, se cambră și începu să-i desfacă gulerul cămășii, cu degete tremurătoare. Trebuia să-i atingă pielea dezgolită...

Jack atâța cu mâinile lui dorința tinerei femei. O mângâia pe spate, pe curba voluptuoasă a coapselor. Cu un geamăt își ascunse fața la umărul ei, apoi îi mușcă ușor umărul, ceafa,

buzele. Ar fi vrut să se topească în căldura corpului ei. Purtați de un torent năvalnic, uitaseră de tot ceea ce-i înconjura, de pădure, de incendiu.

Pierdut, Jack îi șopti numele cu o voce răgușită, aproape disperată. Tânăra se întoarse spre el pentru a-i răspunde, când brusc se auzi zgomotul asurzitor făcut de un elicopter. Morgane tresări, ca și cum fusese smulsă cu brutalitate dintr-un vis.

Jack își ridică ochii, fără a-i da însă drumul din brațe. Aparatul enorm trecuse pe sub norul de fum și se îndrepta spre nord.

Cuprinsă brusc de frică, Morgane scoase strigăt sugrumat. Smulgându-se din brațele lui, începu să fugă în aceeași direcție cu elicopterul. Piciorul îi alunecă pe terenul accidentat, dar se ridică imediat și își reluă cursa nebunească. Îl auzi pe Jack strigând-o și alergând în spatele ei, dar nimic n-ar fi putut-o opri acum.

Cărarea îngustă de munte se sfârșea pe o platformă mică, fără pic de vegetație. Nici arbori, nici tufișuri. Pilotul o va zări în mod sigur.

– Aici! strigă ea agitându-și brațele. Suntem aici!

În momentul în care punea piciorul pe platformă, Cutter o ajunse din urmă și o prinse cu brutalitate de talie, tăindu-i respirația. Apoi o trase repede îndărăt, scoțând-o din raza vederii pilotului.

– Nu te mai zbate! strigă el împingând-o cu brutalitate spre peretele stâncos.

Mâna lui masivă îi imobiliză încheieturile mâinii, în timp ce întreaga greutate a corpului lui voinic o strivea parcă. Frunzișul des îi ascundea în întregime. În câteva secunde va fi prea târziu, elicopterul se va îndepărta.

– Jack! Nu ne pot vedea în acest loc! exclamă ea, încercând să scape din formidabila lui strânsoare.

Dar Jack era la fel de neclintit ca și stânca.

– Jack! Mă auzi? Trebuie să le facem semn.

Elicopterul survola acum stâncile. Deja zgomotul motorului se auzea mai slab.

Cutter îi dădu drumul și se îndepărtă de ea. Avea o privire rătăcită, disperată, ca și cum această luptă îl secase de ultimele lui puteri. Înmărmurită, Morgane privea cerul. Nu se mai vedea nimic. Aparatul dispăruse. O furie de nestăpânit o cuprinse, furie care nu avea egal decât în spaima ei.

– Ești nebun! urlă ea cu o voce isterică. Era singura noastră șansă! O să murim aici prăjiți de vii. Ăsta deci este felul în care mă protejezi! adăugă ea cu un rictus de dispreț.

Palid, cu maxilarele încleștate, Jack o înșfăcă de mână fără să scoată nici un cuvânt și o trase spre platformă. O fisură de lățimea unui deget traversa stânca în zig zag, exact în locul unde s-ar fi aflat ea, dacă el n-ar fi tras-o înapoi. Jack lovi cu călcâiul în acel loc. Stânca se prăbuși în prăpastie cu un zgomot impresionant.

– Un pas în plus și ai fi căzut și tu acolo. N-aș mai fi reușit să găsesc mare lucru din tine!

Ochii lui căprui o fulgerară. Timp de o clipă ea crezu că citește în ei teama, o teamă îngrozitoare. Dar după o clipă, redeveniră la fel de reci ca de obicei.

Morgane simți că i se pune un nod în gât. Lui Jack îi fusese frică pentru ea, dar încerca să nu arate asta. De ce? Ce viață avusese bărbatul ăsta până acum, de învățase să-și ascundă toate sentimentele, chiar și pe cele bune?

Tânăra aruncă o privire speriată spre prăpastie. Un fior o trecu din cap până-n picioare. Mai trebuise atât de puțin...

– Jack, șopti ea făcând un pas spre el. Eu...

– Taci, Morgane. N-am chef să discut despre asta.

Întorcându-i spatele, se întoarse spre locul unde făcuseră focul și începu să-și înghesuie lucrurile în sacul marinăresc. Apoi săltă amândouă poverile pe umeri și porni la drum. Morgane se proțăpi în fața lui, împiedicându-l să meargă mai departe.

Ochii lui Jack își recăpătaseră expresia rece și distantă. Dar lui Morgane nu-i mai era frică. De acum îl cunoștea destul de bine ca să nu se mai teamă de el.

Cutter nu era ușor de descifrat. Era un bărbat plin de contraste. Distant, dar însetat de tandrețe. Că era rănit sau emoționat, reacțiile lui erau imprevizibile. Putea să-și lase sentimentele să explodeze în plină zi sau să sufere în secret. Dar se putea conta pe el...

– Nu credeam ceea ce ți-am spus, îi explică ea cu blândețe. Am un caracter puțin cam aprig... dar știu că pot avea încredere în tine. Nu mă înșel niciodată în genul ăsta de lucruri.

Jack se simți cuprins de o emoție aproape dureroasă. De ani de zile, universul lui cotidian era format din minciuni, umilințe, trădări, care în loc să-l strivească, îl întăriseră. De ce generozitatea lui Morgane îl făcea să sufere mai mult ca atunci?

Răspunsul era ușor de ghicit. Pentru că el nu putea fi cinstit față de ea. Pentru că el nu-i putea oferi decât durere și decepții! Și n-ar putea suporta s-o facă să sufere. Asta l-ar costa mai mult decât închisoarea.

Făcând apel la tot curajul lui, folosi același ton rece cu care discutase cu Rhottmann.

– Nu te îndepărta. La viitoarea imprudență s-ar putea să ai mai puțin noroc.

Buzele tinerei femei începură să tremure, ochii i se umplură de lacrimi. Jack fu gata s-o ia în brațe, să-i ceară iertare. Doar voința lui de fier, călită în închisoare, îl împiedică.

Cu un gest brutal respinse mâna pe care i-o întinsese Morgane și își continuă drumul fără să-i arunce nici măcar o privire.

***

Merseră toată după-amiaza, oprindu-se doar o singură dată ca să bea apă și să se odihnească un pic. El vorbea puțin, Morgane și mai puțin. Tânăra încerca să-i meargă pe urme. Iar Jack înainta cu un pas rapid, ca și cum voia să pună o distanță cât mai mare între ei, părea neobosit. Morgane îl privea de departe, admirându-i agilitatea. Se simțea din ce în ce mai epuizată. Gâtul îi era uscat, picioarele o dureau îngrozitor. Trecuseră ore întregi de când nu se mai opriseră, dar ea prefera mai degrabă să moară decât să se plângă. În ciuda celor spuse de Jack, știa foarte bine că îl întârzia din drum. Fără ea, el ar fi fost de mult în afara pericolului.

Și, pe neașteptate, Morgane își dădu seama că el se oprise și o aștepta. Tânăra grăbi pasul pentru a-și ascunde oboseala.

– Aici ne vom instala pentru noapte, declară el studiind-o cu coada ochiului.

Morgane dădu din cap, incapabilă să pronunțe vreun cuvânt. Ros de remușcări, Jack își plecă ochii. Ritmul infernal pe care i-l impusese era totuși necesar. Dacă nu, flăcările îi vor prinde din urmă.

Singur, ar fi continuat până la capătul puterilor. Dar pentru ea era mai bine să se odihnească.

– E o glumă? îngăimă ea cu un zâmbet nesigur.

– Deloc. Urmează-mă.

Chipul lui era mai destins acum. Pe cine voia de fapt să protejeze? se întrebă Morgane. Pe ea? Sau pe el?

Intrigată, ea își promise să reflecteze la această enigmă mai târziu, după ce va mai prinde puteri. Până atunci mai avea însă de așteptat. Așa că se întinse oftând și se târî șchiopătând în urma lui.

În spatele unui grup de pini se întindea o poieniță. Un pârâu o traversa, șerpuind printre stânci. În ciuda căldurii sufocante, nu secase; o iarbă verde și stufoasă crescuse pe marginile lui.

– Oh! exclamă Morgane. Nu-mi vine să cred!

Trăsăturile lui Jack se îmblânziră timp de o secundă.

– Nu e un miraj, replică el ridicând din umeri.

– Pot să beau? Nu e periculos?

– Nu, poți să te duci.

Morgane se apropie de micul curs de apă și se lungi pe iarbă. Cu o plăcere nespusă, se aplecă și își băgă capul în apa proaspătă, înghițind cu lăcomie. Picăturile de apă îi udară gâtul și părul. Cu ochii închiși, bău pe săturate și se răcori, până când efectele oboselii și soarelui dispărură în parte.

În acest timp, Cutter așeză bagajele lângă un tufiș și se apropie la rândul lui de pârâu.

Apa îi potoli arsura rănilor. Dar o altă suferință îl chinuia acum. Când o îmbrățișase pe Morgane, simțise același val de pasiune pentru ea. Dar drumul lor se apropia de sfârșit. Dacă totul mergea bine, mâine vor ajunge la o răspântie de drumuri. Și unul dintre ele ducea spre Tatum's Bend. Deci se putea foarte bine ca această noapte să fie ultima pe care o petreceau împreună.

– E minunat, șopti Morgane când își îndreptă privirea spre el. Aș da orice să fac o baie.

Jack privi apa curată și transparentă. Visător, își imagină corpul lui Morgane ieșind din apă, umed și lucitor. Picături mici i se rostogoleau pe sâni și se întâlneau pe pântece. Ar fi minunat atunci să-și lipească gura de pielea ei proaspătă, să atingă cu vârful degetelor calea urmată de picături pe sâni, pe talie, pe coapse.

Dorința se trezi în el, imperioasă. Sări în picioare și îi întoarse spatele lui Morgane.

– Mă duc să văd care mai e direcția vântului, declară el îndepărtându-se spre o cărăruie abruptă. Lipsesc vreo douăzeci de minute. Profită de ele ca să faci baie. Poate fi ultima până cine știe când.

Capitolul 7

Morgane alese o stâncă plată și scoase proviziile din geantă. Cu părul încă umed, cu pielea răcorită, se simțea minunat. Baia o făcuse să se destindă, înviorându-i mușchii îndureraţi.

Jack se scăldase după ea, iar acum, cu torsul gol și cu părul pieptănat cu grijă spre spate, tăia lemne pentru foc.

– Pentru cină avem sandvișuri cu unt și dulceață! îl anunță Morgane. Sau preferi altceva?

Jack o privi peste umăr. În lumina serii, barba lui deasă părea aproape castanie. Lui Morgane i se păru mai seducător ca niciodată.

– Alege! Doar tu ești bucătăreasa. Eu sunt omul bun la toate.

– Foarte bine! Atunci rămânem la sandvișurile cu unt și dulceață. Și mai avem banane. Vrei să-ți curăț una și să ți-o pun pe sandiviș?

– Doamne! bombăni Jack ridicând ochii spre ea.

– Habar n-ai! Bananele cu unt sunt un deliciu? Când eram la facultate, asta era masa mea zilnică de prânz.

– Da? Credeam c-am trecut prin ce-i mai rău în Vietnam, când mi-au dat să mănânc carne de maimuță. Dar, aparent, condițiile de viață din universitățile americane sunt mult mai îngrozitoare!

Morgane izbucni într-un râs din toată inima, în timp ce tăia feliile de pâine pe o pânză care le servea drept față de masă.

– Și fratele meu mai mare a fost în Vietnam.

Urmă o scurtă tăcere. Cutter transportă un braț de lemne lângă foc și îl scormoni cu un băț ca să-l ațâțe. Morgane nu stătea deloc locului. Se ducea de colo-colo, aranjând lucrurile lor pentru noapte. Jack o înțelegea foarte bine. La penitenciar își impusese să joace baschet, deși era un joc pe care nu-l putuse suferi niciodată. Dar activitatea fizică îl ajuta să uite de condițiile de viață.

– Ce te face să crezi asta?

– Mi se pare că ești obișnuit să dai ordine...

„Un punct pentru ea" gândi Cutter mușcându-și buzele.

– Nu, n-am fost ofițer. Doar sergent.

Morgane termină sandviciurile și scotoci în geantă în căutarea pachetului de cafea.

– Ai ceva contra ofițerilor?

– Acum nu.

Își luă gânditor toporișca și se întoarse să mai taie lemne. Ce fată excepțională, Morgane asta! Ore întregi îl urmase fără să se plângă vreun pic. Era o aventură nouă și ciudată pentru ea.

– E gata! strigă ea, făcându-i semn.

Morgane îl aștepta lângă masa improvizată. Totul era frumos aranjat: șervețele de hârtie în chip de farfurii, cești din plastic cu cafea și un teanc de sandvișuri pentru fiecare. Proviziile lor scăzuseră, dar în curând vor ajunge la capătul călătoriei.

– Ce frumos! nu se putu abține Cutter să exclame.

– Oh! Am o idee! Ne trebuie ceva decorativ în mijlocul mesei!

Morgane aruncă o privire circulară în jurul ei. Brusc, chipul i se lumină și fugi spre copaci.

– Am găsit! Niște conuri de pin!

Îngenuncheată pe pământ, ea aduna conurile de pin în poalele cămășii.

– Dacă ți-e foame, nu mă aștepta! îi strigă ea. Vreau doar...

Fraza rămase fără sfârșit. Apoi se auzi un strigăt sugrumat. Mâna ei era întinsă spre o stâncă. La câțiva centimetri de ea, un șarpe cu clopoței stătea încolăcit, corpul lui maro și strălucitor confundându-se cu piatra.

Morgane se apropiase de el fără să-l vadă. Imediat șarpele ridicase capul, gata să atace, coada lui făcând un zgomot amenințător. Tânăra femeie era prinsă în cursă. O mișcare, o singură mișcare și ar fi fost pierdută.

– Fără panică! îi porunci Jack pe un ton scăzut. Rămâi calmă. Dacă nu te miști, nu-ți va face nimic.

Cu privirea fixată în ochii galbeni ai șarpelui, el înconjură stânca și luă toporișca din apropiere.

– Grăbește-te, îngăimă Morgane cu o voce tremurătoare. Cred că nu mă place prea mult...

Palidă, nu-și putea întoarce privirea de la oribilul cap teșit al reptilei îndreptat spre brațul ei, cu gura larg deschisă. Zgomotul caracteristic scos de șarpe îi răsuna în cap, asurzitor.

Brusc, fu cuprinsă de panică. Nu mai putea... Trebuia să se miște, să se salveze...

Jack făcu un salt. Fu atât de rapid, încât Morgane nici nu înțelese imediat. Cu o singură mișcare, iute și precisă, tăiase capul șarpelui.

Restul corpului, căzut pe pământ, era încă agitat de spasme. Tânăra scoase un urlet care răsună până hăt-departe. Se uita stupefiată spre lama toporiștii care se înfipsese în piatră, la mâneca lui pătată de sânge. Jack mânuise cu atâta forță toporișca, încât rănile de la mână i se deschiseseră.

Cu conurile de pin răspândite în jurul ei, Morgane se cuibări plângând la pieptul lui Cutter.

– Gata, s-a terminat, totul e în regulă.

O mângâia pe spate, așa cum făcea odinioară cu fetița lui când avea vreun coșmar.

– Te simți mai bine acum? o întrebă după un timp.

Morgane dădu din cap.

– Mă simt bine lângă tine, îi șopti ea cu spontaneitate.

Jack îi cuprinse mâinile într-ale lui și ea își ridică atunci capul spre el. Disperarea pe care o citi în privirea lui o descumpăni.

– Ce e cu tine?

– Nu mai sunt capabil de nici un sentiment, Morgane. Știu doar că nu-ți pot rezista. Și asta mă sperie.

Înconjurându-i fața cu mâinile, el își apropie foarte încet gura de a ei. Morgane nu făcu nimic ca să-l oprească. Când buzele lor se contopiră, tânăra scoase un geamăt de plăcere.

Cu un efort disperat, el își slăbi strânsoarea brațelor și ridică amărât capul.

– Pleacă, Morgane, îi spuse cu o voce aspră. N-am nimic să-ți ofer. Sunt un om uzat, terminat! Chiar dacă aș vrea, n-aș putea să te fac fericită.

Morgane își ridică ochii spre el. Dintr-o dată, parcă i se ridicase un văl de pe ochi. Un lucru îi apărea acum clar: îl iubea pe Jack. Din instinct, știa că o legătură puternică îi unea, că erau făcuți unul pentru altul.

Cu o îndrăzneală pe care nu și-o cunoștea, mângâie buzele lui Jack cu vârful degetelor.

– Poate că trăiesc ultima mea noapte pe acest pământ, șopti ea.

– Nu! Vom reuși, o să vezi...

Morgane își lipi degetul arătător de buzele lui, făcându-l să tacă, și îi zâmbi cu blândețe.

– Sst... Vreau să privesc lucrurile în față, asta-i tot. Mi-e tare frică... și nu vreau să mor! Dar... ar fi o prostie să irosim noaptea asta. Mai ales dacă s-ar putea să fie ultima.

Înconjurându-i gâtul cu brațele, își apropie gura de a lui. El o opri cu un gest.

– Sper că știi ceea ce vrei, Morgane. Dacă mă săruți acum, nu știu dacă mă mai pot opri.

O trase brusc spre el, și o lipi de trupul lui voinic, făcând-o să simtă toată puterea dorinței lui. Tânăra păli ușor. Îl iubea, dar el ce simțea pentru ea?

Ridicându-și ochii, își cufundă privirea într-a lui. Nimeni n-o mai dorise vreodată așa cum o dorea el. Și nimeni nu mai avusese atâta nevoie de ea! Restul nu mai avea importanță.

– Și eu te vreau, Jack, șopti ea cu o voce blândă.

– În noaptea asta vei fi a mea, Morgane... Trecutul și viitorul nu mai există. Suntem singuri pe lume, numai noi doi.

Morgane simți că i se strânge inima. Nu putea spera la mai mult de o noapte?

Cu un geamăt răgușit, Jack se aplecă spre ea și puse stăpânire pe buzele întredeschise, sărutând-o cu o pasiune de mult timp ținută în frâu. Mâinile lui alunecară de-a lungul corpului tinerei femei, explorându-i curbele sânilor, ale taliei, ale șoldurilor, ridicând-o în brațe ca să fie la înălțimea trupului lui masiv.

Purtată de un vârtej, Morgane se abandonă violenței pasiunii lui răspunzându-i la toate sărutările, la toate mângâierile. Brusc el se îndepărtă și începu să-i desfacă nasturii cămășii, dezgolindu-i sânii albi cu pielea mătăsoasă.

Încet, cu blândețe, el atinse cu limba sfârcurile roz care se întăriră sub mângâierile lui. Gâfâind, gemând, Morgane își înfipse unghiile în umerii lați ai lui Jack.

Anii lui de singurătate își spuneau acum cuvântul. Tremurând, strângând din maxilare, el se forță să mai reziste dorinței copleșitoare care îl tortura, reținându-se cu disperare să n-o posede imediat. Încet, controlându-și gesturile, începu s-o dezbrace făcând să-i alunece cămașa de pe umeri și micul șort de-a lungul coapselor perfecte. În cele din urmă, Morgane rămase goală în fața lui.

Strălucind de frumusețe, blândețe și feminitate. Cu răsuflarea tăiată, Jack o privi de parcă ea ar fi fost o comoară fabuloasă care îi aparținea, fiindcă el o descoperise.

Își apropie fața de chipul ei și îi sărută cu delicatețe buzele umflate de dorință. Niciodată nu se mai simțise Morgane atât de feminină, atât de pasionat dorită.

Dintr-o dată, Jack o ridică în brațe și plecă așa cu ea. Cu chipul ascuns la umărul lui, ea i se abandonă total. Cu inima bătând nebunește, el o așeză încet pe pătură, apoi îi mângâie cu blândețe obrazul, gâtul... Din nou Morgane gemu de plăcere.

Cu degetele tremurânde, Jack se dezbrăcă la rândul lui, privind la lumina flăcărilor jucăușe pielea tinerei femei. Era atât de frumoasă... se abandonase tremurând de plăcere... Și îl aștepta pe el... Jack era sfâșiat între o bucurie nebună și o teamă viscerală. Morgane îl dorea atât de mult încât nu voia să piardă pentru nimic în lume această ultimă ocazie de a fi a lui,

în această ultimă noapte... Dar apoi? Ca și ea, el nu voia să se gândească la asta. Se lungi alături de ea și mâinile lui înfrigurate urmară cu degetele curbele senzuale ale trupului ei... Apoi degetele lui se aventurară mai jos, între coapsele mătăsoase. Morgane simți că o părăsesc complet puterile. Pierdută, încercă să scape de mângâierea care îi înfierbântase simțurile.

Dar Jack continua să atâțe dorința în adâncurile ființei ei. Mâna lui o înnebunea. Avea obrajii în flăcări, privirea rătăcită și el o privea fascinat, înduioșat...

– Te vreau, Jack, șopti ea cambrându-se și închizând ochii.

Tremurând, cu inima bătând să i se rupă, Jack o acoperi cu trupul lui. Când o pătrunse, Morgane lăsă să-i scape de pe buze un lung suspin și se agăță de umerii lui lați, ca de ultimul refugiu existent pe lumea asta.

Atunci Jack dădu frâu liber dorinței lui atât de îndelung și cu greu stăpânite, încântat de faptul că trupul lui Morgane se adaptează perfect ritmului nerăbdător al mișcărilor lui.

Pierdută într-un ocean de pasiune, tânăra se lăsă purtată pe aripile unei plăceri pe care n-o cunoscuse niciodată.

Jack n-o scăpa din ochi, atent la fiecare din mișcările și gemetele ei. Brusc, ea șopti câteva cuvinte și îi strigă numele cu o voce înăbușită. Atunci Jack o pătrunse din nou, încet și profund, copleșind-o cu forța și pasiunea lui, făcând-o să țipe de plăcere și de o dorință care creștea spre apogeu. Țipă și se

agăță de el, în momentul în care o plăcere mai intensă decât își imaginase vreodată că ar putea exista explodă în ea, secătuindu-i trupul.

Trupurile lor se despărțiră, în sfârșit satisfăcute. Inima lui Jack bătea cu violență, în timp ce cuvintele pe care le pronunțase Morgane îi răsunau încă în minte. În acea clipă de pasiune, ea îi strigase „Te iubesc!".

***

Cerul se întunecase, vântul se oprise. Nu mai auzeau decât zgomotul apei la câțiva metri de ei.

Lungit pe spate, Cutter o ținea pe Morgane în brațe. Ea se lipise de el, căutându-i căldura corpului. Buclele ei îi gâdilau gâtul și una din mâinile ei fine stătea, ușoară pe pieptul lui. După respirația ei calmă și regulată, Jack își dădu seama că adormise.

Cu mâna liberă, trase pătura peste ei pentru a se proteja de răcoarea nopții. Tânăra bătu din gene.

– Jack? șopti ea.

– Sunt aici.

O sărută cu tandrețe pe tâmplă. În curând vor fi nevoiți să se despartă, gândi el cu o strângere de inimă. Va fi o încercare dură pentru el. Dar va fi mai bine pentru ea.

Morgane se strânse mai mult lângă el. Tulburat, Jack îi simți sfârcurile sânilor atingându-i pielea. Ridicându-i bărbia cu vârful degetelor, își lipi buzele de ale ei.

– Scumpa mea! Deschide ochii!

– Nu. Fiindcă, dacă îi deschid, n-o să mă mai săruți.

Ținându-și ochii închiși în continuare, ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută cu dragoste. Descoperirea pe care o făcuse era fantastică. Jack Cutter era bărbatul vieții ei! Bănuise asta de la început. De când el aproape că leșinase în brațele ei.

– Barba ta mă zgârie! exclamă ea râzând.

Cutter nu-i răspunse. Intrigată își ridică atunci capul spre el.

– Porți întotdeauna barbă?

– Nu.

Jack făcu un efort ca să scape de sentimentul de înduioșare care-l copleșise, sentiment atât de neobișnuit pentru el. Trebuia neapărat să pună o barieră între ei. Nimic nu era posibil între Morgane și el, își repetă Jack.

– De ce? îl întrebă tânăra femeie.

Pentru că nu era permis în poliție. Dar nu-i putea mărturisi asta.

– Nu m-a tentat niciodată să-mi las barbă.

Cu capul plecat spre umăr, Morgane îl studie un moment.

– Mie mi se pare foarte sexy. Ador...

Morgane scoase un strigăt surprins. Fără veste, Jack se ridicase, obligând-o să se așeze lângă el.

– Bun, văd că ai obiceiul să ții femeile în brațe! exclamă ea.

– Morgane, taci!

– Nu-i nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta! Nu e vina mea dacă vorbesc prea mult când mă simt fericită.

Împingând-o cu brutalitate, el se ridică fără s-o privească și își trase repede blugii pe el.

– Ce s-a întâmplat?

– Am făcut o greșeală, mormăi el.

– Jack, vorbește-mi! Spune-mi ce simți!

– Nimic! Niciodată n-o să mai simt nimic.

Morgane sări în picioare și veni să se posteze așa goală în fața lui.

– Știu că simți ceva, dar nu vrei să recunoști asta. Îți ascunzi sentimentele undeva, în străfundul ființei tale! Știu cum e, fiindcă am trecut și eu prin asta.

Fără să scoată nici un cuvânt, Jack luă de pe jos cămașa, pe care tot el i-o scosese în urmă cu puțin timp, și i-o întinse. Degetele lor se atinseră. El tresări și se dădu înapoi cu câțiva pași. Cu privirea îndreptată spre cerul întunecos, trase adânc aer în piept.

Morgane își puse cămașa, simțind că-i vâjâie capul. Ce făcuse oare atât de rău, încât Jack se supărase pe ea?

– Regreți că ai făcut dragoste cu mine? îngăimă ea.

– Nu, asta n-o să regret niciodată!

– Atunci, de ce reacționezi... ca și cum nu mai vrei nici măcar să mă atingi?

– Nu te iubesc, Morgane. Nu te pot lăsa să crezi contrariul.

Tânăra păli ușor.

– Îmi închipuiam asta... Câteodată am chiar impresia că nu-mi suporți nici prezența.

– Atunci de ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine?! exclamă el.

Tăcerea se lăsă între ei. Morgane avu un zâmbet mirat. Deci asta era? Jack se temea că se va trezi legat de o femeie, fără voia lui.

– Știi de ce. În seara asta aveam nevoie unul de celălalt. Și... eu te iubesc, Jack. Chiar dacă știu că nu e rezonabil, nu pot să fac nimic, adăugă ea ridicând din umeri. Când am hotărât deci ceva, nu mă mai răzgândesc.

– Ei bine, de data asta va trebui să faci o excepție. Nu poți să mă iubești, e imposibil. De altfel, nici nu știi nimic despre mine.

Întorcându-i spatele, se aplecă să atâțe focul. Scânteile țâșniră în sus și flăcările scăldară chipul lui Morgane într-o frumoasă lumină aurie.

– Știu mai multe decât crezi, Jack!

– Ce știi tu? Un pompier care se luptă cu flăcările? Un bărbat pe care-l iei drept erou?

Cu un zâmbet sarcastic, Jack se întoarse spre ea.

– Nu sunt un erou.

– Ba ești! Așa sunt bărbații ca tine care salvează pădurile, care salvează vieți omenești...

– Nu! Nu sunt pompier. Sunt un deținut de la penitenciarul din Donovan, San Diego.

Capitolul 8

O tăcere grea se instaură după declarația lui Jack.

Morgane simți că i se înroșesc obrajii în timp ce un fior rece îi trecea pe șira spinării. Începu să tremure din tot corpul.

Era o glumă! Nu putea fi decât o glumă proastă. Jack spunea asta ca s-o îndepărteze de el.

– Ți-am văzut mantaua, declară ea încet. Cuvintele „Serviciul pădurilor" erau imprimate pe spate. Tu mi-ai zis că încercați să stăviliți focul, doborând copacii. Mâinile tale...

– Guvernatorul statului a cerut să se facă apel la deținuții care urmau să fie eliberați în curând, condiționat. Făceam parte din acel lot.

Tânăra dădu din cap. Era adevărat, se foloseau destul de des deținuți ca să-i ajute pe pompieri în timpul verii.

– Dar tu nu ești un criminal, nu e posibil așa ceva.

Jack scoase un mormăit care voia să fie râs.

– Asta mi-am zis și eu timp de trei ani, de fiecare dată când mă trezeam în celula mea și vedeam gratiile.

Celula lui!

Morgane se clătină pe picioare. I se păru că vederea i se încețoșează. Tăcerea era prea apăsătoare, ar fi vrut să înceapă să urle, cât mai tare posibil.

– De ce... de ce îmi spui asta acum? întrebă ea cu simplitate.

Jack văzu că ea îi întoarce spatele. Acum, Morgane știa. Totul se terminase. În curând îl va disprețui.

Aerul era încărcat de fum. Probabil că din cauza asta o usturau pleoapele, gândi ea timp de o clipă.

– Acum sau mai târziu, care e diferența? Trebuia să-ți spun asta.

– Ce s-a întâmplat, Jack? De ce te-au băgat la închisoare?

– Ce importanță are?

– Ba este foarte important! Nu poți să-mi spui așa ceva, fără să-mi dai o explicație. La urma urmei, am făcut dragoste împreună, nu-i așa?

– Te-am avertizat. Ți-am spus să pleci.

– Spune-mi, Jack, te rog. Îmi datorezi asta!

Cum ar fi putut s-o facă să înțeleagă? Nimeni nu-l înțelesese niciodată. O să aibă curajul să-i spună totul și apoi s-o mai privească în ochi, ca să citească în ei disprețul și dezaprobarea?

Întorcându-se încet, se forță s-o privească în față. Mai bine să termine imediat. Întâmple-se ce s-o întâmpla!

– Înainte să fiu închis, eram polițist. Sergent, în brigada pentru minori. Copii dispăruți, răpiți, bătuți... Mă ocupam de tot felul de cazuri de genul ăsta.

Morgane dădu din cap, încurajându-l din priviri.

– Într-o zi, mi-a telefonat o femeie. Era îngrijorată în privința micuței ei Marissa, o fetiță de patru ani. Directorul grădiniței unde puștoaica se ducea în fiecare zi avea o comportare suspectă. Copila se plânsese de anumite... gesturi. Tipul se numea Greaves. Anton Greaves.

Morgane se încruntă, gânditoare.

– Numele ăsta îmi spune ceva.

– Ai auzit în mod sigur vorbindu-se despre el. Acum câțiva ani avea niște funcții importante în domeniul educației.

– Un fost profesor?

– Da. Un tip cu multe relații...

Simțind că încep să-i tremure picioarele, Morgane se așeză pe o stâncă.

– Și ce-a făcut?

– Am efectuat câteva verificări. Greaves avea niște referințe impresionante. O reputație impecabilă. I-aș fi încredințat fără să ezit propria mea fiică.

Jack oftă și tăcu. Urma ce era mai greu de explicat.

– Dar cu cât stăteam mai mult de vorbă cu el, cu atât eram mai convins că ascundea ceva. Mama Marissei era divorțată. Avea o slujbă, dar nu exista nici un bărbat în viața ei. O victimă ideală pentru ticălosul ăsta!

Fără să-și dea seama, Jack reîncepuse să vorbească la fel ca pe vremuri, când mai era încă în pielea unui polițist.

– Și l-ai arestat pe Greaves?

– A durat șase luni până să fac asta. Am făcut totul conform regulamentului. Am stat de vorbă cu sute de părinți, am citit rapoartele medicale, am studiat raportul psihologilor...

Cu un gest nervos, pe care Morgane nu-l mai văzuse până acum la el, își dădu la o parte câteva șuvițe care îi căzuseră pe frunte.

– Judecătorul, un tip pe nume Crandall, găsea întotdeauna că probele sunt insuficiente. Trebuie să-ți spun că Greaves își luase un avocat redutabil. Lui Crandall îi era teamă că o să se facă de râs...

În acel moment, Jack se înfuriase la culme. Și astăzi se simțea animat de aceeași mânie. Încercând să se calmeze, se așeză în fața focului și mai aruncă în el câteva vreascuri. Stând în fața lui cu brațele încrucișate, Morgane îl privea neliniștită. Jack continuă cu o voce joasă:

– Un informator în care aveam mare încredere m-a avertizat că Greaves se pregătea să părăsească statul. Atunci am încercat să fac presiuni asupra judecătorului.

– Cum așa?

Jack ridică din umeri.

– Toată lumea are ceva de ascuns. O afacere despre care n-are chef să urle presa... Știam că mă pot baza pe informațiile mele.

Pe Morgane o trecu un fior. Probabil că Jack fusese fără milă.

– Și ce s-a întâmplat?

Jack râse cu amărăciune.

– S-a judecat de parcă Greaves era un copil din corul bisericii. Eu îmi bazasem acuzația pe o înregistrare video cu Marissa care vorbea cu un psihiatru. Avocatul lui Greaves a pretins că am învățat-o pe fetiță să spună totul... Pledoaria lui a fost strălucită. A reușit să convingă pe toată lumea.

– Și?

Greaves a fost achitat.

Un fulger trecu prin ochii lui întunecați.

– Nu i s-a retras conducerea grădiniței?

Cutter se strâmbă dezgustat.

– Închipuie-ți! Ticălosul ăla a avut chiar tupeul să ceară daune morale și materiale. Dar psihiatrii mă avertizaseră că genul ăsta de detracați nu se opresc niciodată... Până îi prinzi asupra faptului. Deci mi-am continuat munca. Într-o zi, am fost anunțat că pleacă în Mexic. Ca să întemeieze un orfelinat...

Fără voia ei, Morgane scoase un strigăt. Dar, pierdut în gândurile lui, Jack n-o auzi. Totul îi revenea în minte, cu aceeași intensitate că odinioară. Surâsul mieros al lui Greaves, privirea lui în timp ca îi explica tot ce va face cu bieții copii. Cuvintele oribile pe care le folosise. Chiar pentru un polițist dur ca Jack Cutter, fusese ceva insuportabil. Înainte să-i întoarcă spatele ca să se urce în avion, Greaves îi declarase triumfător: „Să te gândești la mine diseară, când o să-ți duci la culcare fetița!”.

Cutter mai simțea și acum furia neputincioasă de care se simțise cuprins atunci.

– L-am pocnit. Când a căzut s-a lovit cu capul de roata avionului. A murit pe loc. Pilotul a văzut toată scena. Am fost acuzat de omor voluntar. Zeci de persoane au venit să depună mărturie că jurasem să pun pe băț pielea lui Greaves. Într-un fel sau altul, m-au acuzat că-i doream moartea lui Greaves. Juriul m-a declarat vinovat și m-a condamnat la opt ani de închisoare. Am făcut trei. În mod normal, aș fi fost eliberat condiționat peste unsprezece luni.

Cutter își ridică mâna dreaptă și strânse pumnul cu atâta putere încât i se albiră articulațiile. Când reîncepu să vorbească, o făcu cu o voce spartă de emoție.

– Am fost un polițist cinstit, Morgane. Îți jur că n-am dorit niciodată să-l omor.

Focul trosni, împrăștiind jarul. Nemișcat, cu privirea fixă, Cutter încerca să nu se mai gândească la asta. Imposibil. Emoții înăbușite de ani de zile ieșeau cu violență la suprafață. Nu va putea uita niciodată asta.

Morgane se mișcă și Jack se întoarse încet spre ea.

– Tu mă crezi?

Tânăra se gândi din nou la violența din privirea lui. Jack putea să omoare, era sigură de asta. Dar cu sânge rece, așa cum crezuse juriul? Câteva cuvinte pe care le citise pe vremuri, îi reveniră în memorie. „Când vă luptați cu monștrii, feriți-vă să nu ajungeți la fel ca ei.” Fără să-și dea seama pronunță fraza cu voce tare.

– Asta e, nu-i așa? Și tu crezi că sunt un monstru?

Încordat la maximum, cu chipul ca de piatră, Jack suferea. Suferința lui era aproape palpabilă pentru Morgane. Se apropie de el, într-o mișcare spontană, mângâindu-i cu vârful degetelor sprâncenele încruntate.

– Nu, dragostea mea! Cred că te-ai implicat atât de mult în toată afacerea asta încât ai comis o eroare. O tragică eroare, dar extrem de umană. Sunt îndurerată că a trebuit să plătești atât de scump pentru asta.

Jack îi cuprinse mâna într-a lui și o sărută.

– Nimeni nu m-a crezut. Nici măcar soția mea.

– Oh, bietul meu Jack. Cât de mult a trebuit să suferi, șopti ea cu o voce tremurătoare, lipindu-se de el.

Răsfirându-i buclele cu degetele, Jack se aplecă spre ea și o sărută cu tandrețe plină de disperare.

– Eu nu vreau să-ți fac rău, Morgane. Niciodată. Tot ce-ți pot oferi este această noapte...

Vocea lui avea un accent de sinceritate care o atinse până în adâncul sufletului. Dacă nu-l părăsea acum, nu va mai avea dreptul să se plângă mai târziu...

La naiba cu atâtea raționamente! gândi ea imediat. Și de data asta era hotărâtă să-și urmeze instinctul.

– Când m-a părăsit Tony, eram la pământ. Luni de zile am încercat să mă conving că eram încă atrăgătoare în ochii bărbaților, dar...

Morgane își mușcă buzele.

– Imediat ce te-am văzut, totul s-a schimbat, reluă ea repede. Ești atât de diferit față de toți bărbații pe care i-am cunoscut! Prima oară când m-ai sărutat, m-am simțit femeie... Seducătoare... Mai poți să-mi oferi asta toată noaptea.

– Adorabila mea Morgane! Frumoasa mea!

Un surâs slab se putea ghici pe chipul lui Jack. În noaptea asta, amintirile urâte erau ținute la distanță! Morgane își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se lipi strâns se el.

– Cât de frumos este cerul! Aerul nopții e atât de plăcut...

Undeva, departe, se auzi țipătul unei bufnițe. Focul proiecta umbre în jurul lor. O adiere răcoroasă mișca pinii.

– Auzi muzica vântului? îi șopti ea, cu capul plecat într-o parte.

Ca prin vis, Jack îi vedea ochii frumoși și blânzi, buzele cărnoase schițând un surâs. Cu capul sprijinit de umărul lui, ea se abandonă, protejată de brațele lui puternice, încălzită de căldura trupului bărbătesc.

Timpul părea că se oprise în loc.

Nimic nu mai exista pentru ea decât senzația de bine care i se răspândea în tot corpul la atingerea lui Jack. Ca și cum voia să se topească în el, se ghemui și mai mult la pieptul lui, mulându-și formele grațioase pe mușchii puternici ai lui Jack.

Bărbatul simți că bătăile inimii i se întețesc. Morgane lăsă mâinile să-i alunece pe umerii lui. Amețită de mirosul trupului bărbătesc, exploră orbește cu vârful degetelor gâtul lui Jack, umerii, pieptul lui.

Pe neașteptate bărbatul făcu un pas înapoi, cu ochii strălucind. Confuză. Morgane își ridică privirea spre el.

– Corpul meu îți aparține, șopti el cu un surâs blând și senzual.

– E o provocare? O primesc!

Încet, tânăra îi scoase cămașa și o lăsă să cadă pe pământ. Cu un oftat ușor, ea își plimbă buzele pe pielea bronzată în timp ce mâinile ei mângâiau pătimaș spatele musculos, coapsele, pântecele plat și tare.

Căpătând mai multă îndrăzneală, își strecură degetele pe sub centura blugilor și deschise repede fermoarul.

Cu un geamăt, Jack îi căută buzele, le întredeschise ușor... Morgane îi înapoie pătimașă sărutarea.

La rândul lui, Jack îi scoase repede cămașa și o azvârli pe jos. La lumina focului, trupul lui Morgane avea reflexe aurii. Jack își reținu respirația. Să pună mâinile pe această piele catifelată, să traseze cu vârful degetelor contururile sânilor ei rotunzi și fermi... Rezistând dorinței care-l chinuia, își păstră timp s-o privească, întipărindu-și în memorie cele mai mici detalii ale goliciunii ei. Mâine, această seară nu va mai fi decât o îndepărtată amintire.

Încet, își apropie buzele de sfârcul unui sân. Degetele lui Morgane se crispară în părul blond al lui Jack și gemu. Simți că o lasă picioarele, dar Jack o susținu cu putere în brațele lui.

– Oh, Jack... te doresc, șopti ea clătinându-se.

Ca și cum nu era mai grea decât o pană, Jack o ridică și o purtă în brațe spre pătură. După ce o întinse cu delicatețe, se

dezbrăcă și se lungi alături de ea. Trupurile lor înlănțuite se rostogoliră pe țesătura de lână și se uniră lent, apoi din ce în ce mai pasionat. Pierdut, Jack mângâia șoldurile lui Morgane... Niciodată nu dorise atât de mult o femeie, niciodată o femeie nu i se păruse atât de frumoasă.

Ridicând-o deasupra lui, îi privi chipul îmbujorat, ochii plini de dorință. Splendida Morgane, cea mai dorită dintre femei!

Brusc, Morgane scoase un strigăt de plăcere. Jack o înconjură cu brațele făcând-o să-și piardă răsuflarea. Morgane îl strânse între coapsele ei. Ritmul pe care i-l impunea Jack o înnebunea. Era magic, sălbatic, frenetic.

Parcă pluteau. Simțurile le erau copleșite de febra care le cuprinsese trupul, de flăcările care le dansau pe sub pleoapele închise, de tunetul din urechi și de tremurul mușchilor.

Atinseră împreună un extaz fără egal.

Mult timp rămaseră îmbrățișați, simțindu-se dintr-o dată nespus de liniștiți. Cu fața ascunsă în buclele lui Morgane, Jack încerca să nu se gândească la ziua de mâine.

Dar încet, un sentiment ciudat punea stăpânire pe el. Un sentiment dureros. În această noapte înțelesese pentru prima oară că, după ce cunoscuse umilința închisorii, nu va mai redeveni niciodată un bărbat la fel ca toți ceilalți, bărbatul care fuseseră odinioară. Fericirea îi era de acum interzisă.

Capitolul 9

Morgane se trezi pe jumătate și se întinse leneșă. Încă cinci minute de somn, gândi ea refugiindu-se în culcușul călduț de sub pătură.

– Deschide ochii, dragostea mea, șopti Jack aplecându-se spre ea.

– E deja dimineață?

– Se ivesc zorile.

O sărută cu tandrețe pe buze. Morgane se trezi imediat.

– Zâmbeai în somn, îi șopti Jack, mușcând-o ușor de ureche. Ador să te privesc dormind.

– Te visam pe tine...

– Adevărat?

Ochii lui Jack aveau o expresie nouă, remarcă Morgane. O lumină care nu exista înainte. Era oare dragostea?

– Eram în brațele tale și era atât de plăcut...

Cu un zâmbet, dădu la o parte o șuviță blondă care căzuse pe fruntea lui Jack. Acesta îi prinse mâna și i-o sărută.

– Privește în dreapta ta, îi spuse el în șoaptă. Dincolo de copaci.

Morgane își întoarse capul în direcția indicată. O căprioară și iedul ei stăteau lângă tufișuri, bând din apa limpede a pârâului. Iedul, cu blănița roșcată pătată cu negru, abia se ținea pe piciorușele lui subțiri.

– Oh, ce frumoși sunt! șopti Morgane încântată.

Jack se lungi lângă ea și-i înconjură umerii cu brațul. Totul era atât de calm și tăcut, încât auzea iedul lipăind din apa izvorului. Mama lui stătea lângă el. Din timp în timp, ridica grijulie capul, fixând împrejurimile, pândind zgomotele pădurii.

Când terminară de băut, iedul își frecă botul de coapsa mamei lui, dar aceasta îl respinse și începu să pască iarba din poiență.

– Îi dă exemplu! șopti Morgane cu un surâs înduioșat.

Iedul își privi mama câteva clipe, dar reveni cu încăpățânare încercând să-și bage botul sub burta ei ca să sugă. Resemnată, căprioara îl lăsă, mângâindu-l plină de dragoste cu botul.

Morgane simți că i se usucă gâtul de emoție. Nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de mișcător. Un excepțional moment de frumusețe, comuniune cu natura. Cuprinse tulburată mâna lui Jack. Dacă ar putea să mai trăiască și alte asemenea momente împreună!

– Ce ieduț adorabil! Și ce încăpățânat este! șopti ea cu o voce sugrumată.

Brusc, un zgomot de motor rupse tăcerea. Un Canadair, aflat destul de sus pe cer, survola muntele.

Căprioara ridică capul, cu urechile ciulite. Iedul încetă imediat să mai sugă.

Zgomotul se apropie, răsunând ca tunetul în poieniță. Speriați, căprioara și micuțul ei dispărură în grabă în spatele tufișurilor.

– Noroc! le ură Morgane privind în urma lor.

Jack o trase spre el.

– Pariez că plângi când vezi un film trist la cinematograf!

– Întotdeauna mi s-a spus că sunt prea sensibilă. Dar nu pot să fac nimic împotriva acestui lucru.

Tânăra se întoarse spre el cu ochii încețoșați de lacrimi, aflându-se încă sub influența scenei pe care o surprinseseră. Jack îi mângâie obrazul. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse! gândi el înduioșat.

– Mi-ar plăcea ca totul să fie altfel. Dar nu mă pot întoarce în trecut ca să șterg ce am făcut. Trecutul meu mă va urmări toată viața!

– N-o să pot uita niciodată noaptea pe care am petrecut-o împreună, Jack. Mi-ai făcut un dar minunat.

Un surâs apăru pe buzele lui Jack, timp de o clipă.

– Și tu mi-ai făcut un dar noaptea trecută... Ai crezut în mine, ai avut încredere în mine.

Trecându-și mâna peste părul ciufulit, el își întoarse capul cu un oftat.

Și pe neașteptate, Morgane îl văzu așa cum trebuia să fi fost el odinioară. Un băiat plin de entuziasm și de hotărâre, condus de un ideal, care nu cunoscuse încă decepții. Când se gândea că se luptase cu atâta curaj, ca în cele din urmă să rămână singur și atât de nefericit.

– Voi crede întotdeauna în tine, Jack!

Jack o îmbrățișă plin de dragoste, trezind în amândoi sentimentele pasionate care îi însuflețeau. Morgane închise ochii și se abandonă în brațele lui. Sărutările lui Jack se făcură mai insistente, mai arzătoare, în timp ce mâinile lui se strecurau pe sub materialul subțire al cămășii.

Cu obrajii îmbujorați, cu capul dat pe spate, tânăra se simți din nou cuprinsă de o dorință nebună. Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Jack.

– Morgane, gemu acesta, te doresc atât de mult...

Dar se ridică brusc, cu fața în flăcări.

– Nu putem face asta, îngăimă el. Trebuie să fim rezonabili. Se luminează de ziuă.

– Nu, e încă noapte, șopti ea lipindu-se de el.

Jack se așeză din nou, scrutând orizontul, cu o expresie hotărâtă întipărită pe chip.

– În seara asta... Îți promit că în seara asta, vei dormi în siguranță, într-un pat adevărat.

– O să rămâi cu mine?

– Știi bine că nu pot.

Să rămână cu ea ar însemna pentru el să se întoarcă în închisoare. Într-o celulă... asemenea unui animal în cușcă!

Morgane își sprijini capul de umărul lui Jack.

– Dacă te întorci la închisoare, o să vin să te văd în fiecare zi, și când te vor elibera condiționat, voi fi acolo să te aștept.

Jack strânse din maxilare. Un fior îi trecu pe șira spinării.

– Jack...

– Taci o clipă și ascultă-mă, îi porunci el cu o voce joasă.

– Nu, nu vreau să te ascult, lasă-mă!

– Trebuie.

Îi prinse încheietura mâinii și o strânse cu putere.

– Te rog, Morgane, nu face lucrurile și mai grele decât sunt!

Tonul vocii lui devenise rugător. Tânăra se liniști.

– Bine, dă-i drumul, te ascult, declară ea cu un oftat resemnat.

Jack își slăbi strânsoarea. Știa ea cât de mult o dorea? Își închipuia la ce tortură îl supunea? Ar fi dat totul ca să rămână lângă ea.

– Nu ți-am spus totul. În timp ce încercam să stăvilim focul tăind copacii, s-a întâmplat ceva. Inutil să-ți mai povestesc detaliile. Realitatea este că am lovit un gardian. Așa că nu mai am dreptul la eliberare condiționată. Probabil că mă vor trimite într-un loc de detenție special și voi avea de ispășit o pedeapsă mai lungă. N-o să supraviețuiesc. Gardienii sunt necruțători cu foștii polițiști.

Morgane îl privi încremenită.

– Oh, nu, Jack! exclamă ea luându-l de mână. Nu se poate! O să vorbesc cu Philippe, e cel mai bun avocat de prin partea locului.

Vocea ei se ridică aproape isterică de teamă, de disperare.

– N-o să te lăsăm, Philippe știe ce are de făcut. Imediat ce vom găsi un telefon, îl sun. O să te ajute, sunt sigură de asta!

– Nu, Morgane. I-am cerut deja să mă apere și a refuzat.

– Atunci... Atunci o să găsim pe altcineva. Nu pot să te trimită în acel loc oribil! N-au dreptul să te distrugă!

Jack o privi drept în ochi. Expresia lor fericită și languroasă dispăruse. Tânăra femeie părea pierdută...

– Și eu am crezut la fel. Dar acum am înțeles. N-o să mă mai întorc la închisoare! exclamă el, cu privirea întoarsă spre sud. N-o să-mi asum acest risc.

– Vrei... să evadezi?

– Este singura șansă pe care o mai am.

– Dar... mai devreme sau mai târziu o să te prindă. Și o să te arunce din nou după gratii.

– N-o să mă mai întorc niciodată acolo. Niciodată, mă auzi? Mai bine mor!

Morgane simți că un fior îi trece pe șira spinării. Jack își risca viața. O să se descurce câteva luni, poate câțiva ani... și într-o zi, va fi doborât, corpul lui superb va fi ciuruit de gloanțe.

Tânăra păli.

– Unde vrei să te duci?

Neliniștit, Jack îi scrută chipul. Privirea ei era ciudat de fixă, buzele i se albiseră. Se părea că șocul o doborâse.

– O să mă duc la Tijuana, răspunse el calm. Cunosc pe cineva acolo care o să mă ajute. Este un fost deținut. Găsește de lucru oamenilor aflați în situația mea...

Brusc, Jack simți nevoia să se miște, să se scuture de moleșeala care pusese stăpânire pe el. Sări în picioare și își puse blugii.

Morgane aruncă deoparte pătura cu care se înveliseră. Fără să se gândească nici un pic, se apropie de Jack și îi puse mâna pe umăr.

– Nu mă respinge, Jack. Te iubesc.

– Frica îi schimbă pe oameni, Morgane. Îi împinge să facă lucruri nesăbuite. Când se gândesc că o să moară sunt gata să facă orice. O să-ți dai seama atunci când o să-ți regăsești universul tău obișnuit.

– Jack, eu nu sunt la fel ca fosta ta soție!

Fără să-i răspundă, Jack se aplecă să atâțe focul și mai aruncă niște lemne ca să-l întrețină. Flăcările izbucniră și el le privi visător. Morgane își puse tenișii și își leagă șireturile.

– Ce fel de lucru o să-ți găsească? întrebă ea brusc.

– Recrutează bărbați dispuși să facă orice... Mercenari.

– Ce! urlă ea. Jack, doar n-o să te lupți, să... ucizi pentru bani.

Cutter se întoarse spre ea. Ochii lui aruncau fulgere.

– Nu încerca să mă culpabilizezi cu așa ceva! exclamă el. Înainte de a fi polițist am fost soldat. Pe vremea aceea eram plătit să ucid și toată lumea era mulțumită! Am schimbat o uniformă pe alta, asta-i tot. Pot s-o iau de la capăt.

– Nu-i adevărat și tu știi asta! Ai nevoie să crezi în ceea ce faci! N-o să te lupți fără să ai un ideal care să te susțină.

– Am trecut de faza asta, Morgane! Am crezut în multe lucruri, șopti el frecându-și încheieturile. Am crezut atât de mult încât aveam insomnii gândindu-mă la oamenii pe care nu-i puteam ajuta. Și tot ce am primit pentru asta a fost o pereche de cătușe. Acum a sosit timpul să mă gândesc cum să-mi salvez pielea.

Uitându-și rezerva, Morgane sări în picioare și se apropie de el.

– Faci o greșeală monumentală! Nu ești o mașină de omorât oameni! Într-o zi o să te disprețuiești că ai făcut asta, dar va fi prea târziu. O să suferi mai mult decât dacă te-ai fi întors la închisoare.

Jack făcu un pas spre ea privind-o atât de furios încât tânăra se dădu înapoi speriată. Mâinile lui puternice îi prinseră ca într-o menghină brațul, reținând-o deținută.

– Nu vorbi despre lucruri pe care nu le știi! urlă el scuturând-o cu violență. Habar n-ai ce înseamnă viața în închisoare. N-ai trăit niciodată închisă ca un animal, luptând în fiecare clipă să nu mori, ca să mai poți apuca ziua eliberării!

Îmblânzindu-se puțin, îi prinse bărbia cu cealalată mână și i-o ridică, obligând-o să-l privească în ochi.

– Închisoarea distruge un om, Morgane. Înăuntrul lui, acolo unde nu se vede. Îl face dur, cinic, corupt!

– Nu, tu nu ești așa!

– Ba da! Dacă nu, aș fi deja mort! N-am dreptul să te iubesc... deși, Dumnezeu știe cât de mult aș vrea.

Inima lui Morgane tresăltă în piept de bucurie.

– Dar, Jack, eu vreau să mă iubești! Nu te duce în Mexic, te rog! Lasă-mă să te ajut! Philippe cunoaște oameni la Sacramento, ei ne vor putea ajuta...

– Deținuții sunt e un putregai fizic și moral, Morgane. Până acum am putut ține capul deasupra apei. Dar, dacă mă întorc, voi sfârși ca ceilalți. Voi face orice ca să scap. Absolut orice!

După aceste cuvinte, Jack o împinse cu atâta violență, încât Morgane se împiedică și fu gata să cadă. Fără să-i arunce nici o privire, el se îndepărtă.

– Mă duc să explorez împrejurimile. Fii gata de plecare imediat ce mă întorc.

***

Păsările încetară să mai cânte. Asta însemna că focul se apropia? Lui Morgane nu-i mai era acum teamă de flăcări. O altă spaimă o chinuia.

Nervoasă, încordată, ea îl aștepta pe Jack. În ciuda orei matinale, aerul era deja cald și apăsător.

Într-o oră, avusese timp berechet să-și mănânce micul dejun – o bucată de pâine uscată și o cafea fierbinte – și să facă bagajele. Apoi începu să meargă de colo-colo, reflectând la situația lor, chinuindu-și mintea să găsească o rezolvare, până când începu s-o doară capul.

Cel mult o zi... Era tot ce le rămăsese. Câteva nenorocite de ore, după asta se vor despărți și nu se vor mai revedea niciodată. Bărbatul pe care-l iubea. Cel care schimbase totul în viața ei! Un deținut evadat... el!

Era de necrezut!

Gândurile i se învârteau în minte, accentuându-i durerea de cap. Jack își va petrece restul zilelor ascunzându-se! Și, își va risca viața pentru bani!

Ideea asta, ea singură, era de ajuns ca s-o înnebunească.

După cum auzise ea vorbindu-se, mercenarii erau niște oameni fără de lege și fără de credință, pe care viața îi împinsese la limită. Oameni lipsiți de conștiință. Dar Jack nu era așa. El era disperat... la limita disperării. Și putea fi periculos.

Capitolul 10

După multe ore de mers, Jack descoperi răscrucea pe care o căuta și vechiul drum care ducea spre Tatum's Bend.

Era o cărare îngustă și abruptă, șerpuind printre arbori. Un covor din ace de pin și frunze de stejar o acoperea, ceea ce o făcea să fie periculoasă. Niște tufișuri dese care crescuseră pe margini o făceau aproape impracticabilă.

După câteva zeci de metri de mers, picioarele goale ale lui Morgane erau zgâriate de tufișurile pline de spini. Frântă de oboseală, tânăra fu în curând incapabilă să mai pună un picior înaintea celuilalt.

Se impunea o pauză. Jack îi făcu semn să se așeze și atunci ea se trânti pe o stâncă, cuprinzându-și capul în mâini.

Fumul devenea din ce în ce mai des, întunecându-le vederea făcând să-i usture nările și ochii.

– Data viitoare o să-mi petrec concediul pe malul mării, bombăni Morgane, cu ochii roșii și înlăcrimați.

Aerul, devenit irespirabil, avea gust de cenușă.

– Am cam dat-o-n bară, șopti ea întinzându-i sticla de apă lui Jack.

– Îi dăm noi de capăt, dar nu ne putem opri prea mult timp.

Dădu drumul genții de voiaj și se așeză lângă ea. Începuse să fie îngrijorat. Nu avea deloc vizibilitate, dar auzea avioanele Canadair survolându-i. Vântul își schimbase direcția și sufla direct spre ei.

Trebuia să înainteze cu orice preț! Dar Morgane avea nevoie de odihnă. Și el de altfel.

– Mai e mult? îl întrebă tânăra.

– În jur de șase kilometri. Drumul se află exact în spatele râpei, în direcția aceea. Când vom ajunge acolo, restul până în oraș va fi o adevărată plimbare.

O plimbare pe care o va face singură... gândi Morgane cu tristețe.

Cutter scotoci prin geantă și scoase ultimele lor provizii. Simțind un nod în stomac, Morgane acceptă o bucată de pâine. Dar nu-i era foame.

– Și tu? Cum vei trece frontiera?

– În timpul nopții.

La fel ca mexicanii care intrau fraudulos în Statele Unite. Morgane simți că i se usucă gâtul.

– Am vreo sută de dolari la mine. Ia-i.

– Nici gând!

– Jack, te rog!

– Nu! Păstrează-ți banii!

– Dar...

– Morgane, pentru numele lui Dumnezeu! Taci! Odihnește-te!

Tânăra îl ascultă umilită. Nu era momentul să se certe. Cu cât se apropiau de civilizație, cu atât Jack devenea mai neliniștit; era tot timpul cu ochii în patru. Morgane și-l imagina cu o pușcă pe umăr, gata de atac.

După ce-și terminară gustarea cam modestă, tânăra se pregăti de plecare. Deja! gândi ea cu o strângere de inimă.

– Mi-ar fi plăcut să știu cum arăți fără barba asta crescută de atâtea zile! îi spuse ea cu un zâmbet, încercând să înveselească atmosfera.

– N-ai decât să te uiți prin ziarele vechi. Am avut onoarea să apar în prima pagină timp de mai multe săptămâni.

Morgane mușcă dintr-o bucată de ciocolată.

– Da, asta o să fac, șopti ea gânditoare.

– Nu, Morgane. E o idee tâmpită. După ce ne vom despărți, aș dori să uiți până și de existența mea.

– Indiferent ce-aș citi despre tine, n-o să-mi schimb niciodată părerea. O să te iubesc întotdeauna.

– Nu așa au stat lucrurile și cu prietenii mei... mă rog, cu majoritatea lor. Iar în cazul soției mele... Căsătoria noastră era sortită eșecului.

– Există și oameni care nu te-au lăsat baltă?

– Hm. Colegul meu Hank. Și vreo doi băieți care lucrau cu mine. Sora mea a asistat la proces. A vrut să vină să mă vadă la închisoare, dar am refuzat s-o întâlnesc.

– De ce?

Jack se aplecă și luă o piatră. O privi câteva secunde și o azvârli cu putere spre versantul opus al colinei.

– Nu voiam să mă vadă așa...

Morgane clătină din cap. Jack fusese rănit în amorul lui propriu. Înainte, el se afla pe poziția de forță. Probabil că fusese teribil de umilitor pentru el să se trezească de cealaltă parte a barierei.

– Și fetița ta? îl întrebă ea cu blândețe.

Jack își feri privirea. Dar Morgane avu timp să zărească în ochii lui durerea.

– N-o să mai pot s-o revăd niciodată... E îngrozitor, dar n-am de ales. Tu ești singura care știi că trăiesc... Dacă altcineva ar afla...

Vocea i se frânse.

– Oh, Jack, îmi pare atât de rău, șopti Morgane.

– Și mie...

– Te iubesc, Jack. Să nu uiți niciodată asta.

– Începând de acum, trebuie să uit totul, chiar și pe tine.

Cufundându-și privirea întunecată și îngrijorată în ochii ei, o trase spre el.

– Înțelege-mă, Morgane. Numai așa în care voi putea face față. Dacă nu, nu voi avea niciodată puterea...

Mușcându-și buzele ca să nu izbucnească în hohote de plâns, Morgane dădu din cap. Era și ăsta un mijloc de a-și lua rămas-bun. În curând, la poalele acelei coline, se vor despărți pentru totdeauna.

Jack adună lucrurile.

– Haide, se apropie focul. Rămâi lângă mine. Trebuie să mergem repede.

– Bine, rosti ea cu greu, înghițindu-și lacrimile.

Jack se întoarse brusc. Dacă se înmuia acum și o lua în brațe, totul era pierdut! Ar fi vrut s-o salte pe umărul lui și să fugă cu ea... Dar era imposibil și gândul ăsta îi sfâșia inima.

Drumul pe care o luaseră era chiar pe marginea râpei. Acum, doar câțiva metri de mărăciniș îi despărțeau de foc. Fumul, din ce în ce mai des, îi sufoca și mugetul flăcărilor devenise înspăimântător.

Jack avansa repede și Morgane abia reușea să se țină după el. Vântul cald o izbea în față, se simțea epuizată. Brusc, auzi un zgomot din direcția tufișurilor. Cinci cerbi înnebuniți de spaimă țâșniră din stânga ei, fugind de dogoarea focului.

În spatele lor, Morgane văzu niște crengi aprinse căzând peste mărăcini. Lemnul uscat explodă parcă într-o jerbă de flăcări și scântei, dând naștere unui vârtej de cenușă fierbinte și fum. Zgomotul era îngrozitor.

– Jack! urlă Morgane căutând cu disperare un adăpost din priviri.

Cutter reperă un loc în care se puteau refugia. Dar trebuiau să se grăbească.

– Pe aici! îi strigă el. Fugi!

Morgane îl ascultă, pe jumătate orbită de fum. Brusc, talpa tenișilor îi alunecă pe o grămăjoară de pietriș și pământul îi fugi de sub picioare. Tânăra alunecă în râpă, rostogolindu-se o dată cu grohotișul la fel ca o păpușă de cârpă. În cădere genunchiul i se lovi de o piatră. Simți că s-a rupt ceva în ea și o durere atroce îi cuprinse piciorul.

Ghemuită în fundul râpei, ținându-se cu amândouă mâinile de genunchi, rămase câteva secunde fără nici un gând, fără nici o reacție, conștientă doar de suferința provocată de lovitură.

În sfârșit, auzi vocea lui Jack. Încercând să-și domine durerea care părea să crească în loc să scadă, își ridică ochii și îl văzu coborând spre ea. Tremurând de spaimă și de durere, tânăra încercă să nu leșine. Apoi simți atingerea blugilor lui pe picioarele ei goale și în momentul următor Jack o săltă în brațe.

– Protejează-ți fața! îi porunci el strângând-o la piept.

Urmă un zgomot asurzitor și un val de aer fierbinte îi lovi fața. Pietre, jar, bucăți de pământ căzură ca o ploaie peste ei. Jack se clătină sub șoc, strivind-o aproape pe Morgane de un perete al râpei.

Tânăra crezu că le-a sunat ceasul. Dar zgomotul se potoli puțin câte puțin, apoi aerul redeveni respirabil.

– S-a... s-a terminat? șopti ea, agățându-se de gâtul lui Jack.

Bărbatul ridică puțin capul și trase cu urechea. Mugetul flăcărilor se îndepărta, dar fumul era încă gros, înăbușitor. Câteva tufișuri ardeau în jurul lor, dar fundul stâncos al râpei, crease în jurul lor un zid protector natural, salvându-i de la o moarte îngrozitoare.

– Să mai așteptăm puțin, e mai prudent, îi spuse Jack ștergându-și cu dosul palmei sudoarea care îi curgea pe față.

Apoi o mângâie pe obraz. Morgane era de o paloare mortală și transpirată leoarcă. Inima lui Jack se strânse. Morgane a lui, atât de fragilă, atât de vulnerabilă.

– Unde te doare? Spune-mi!

Cu fața crispată de durere, ea nu putu scoate nici un cuvânt.

– Morgane, vorbește-mi!

– Genunchiul meu, se văită ea.

– Lasă-mă să mă uit.

Singurul fapt că degetele lui Jack îi pipăiau piciorul o făcu pe Morgane să scoată un strigăt de durere. Ținând ochii închiși, încercă să zâmbească dar nu reuși.

– O să-ți lipsesc, nu-i așa? îngăimă ea cu o voce stinsă.

Vocea lui Jack i se părea din ce în ce mai îndepărtată.

– Îmi pare rău... reuși ea să articuleze. Sunt cam împiedicată... și m-am lovit zdravăn. Ce-o să ne facem?

– Ține-te cu mâinile de gâtul meu, îi șopti Jack la ureche. Te duc eu până la Tatum's Bend.

– Nu, nu e prudent. Cineva poate să te vadă, să te recunoască.

Jack se aplecă și o sărută cu duioșie.

– Ai promis că n-o să-ți faci probleme pentru mine, îți amintești?

– O să-mi lipsești toată viața, fiindcă n-o să te pot uita, îngăimă ea. Mi-ar fi plăcut să...

Morgane făcu un efort să ridice capul. Aproape că nu reușea să mai vorbească.

– Mi-ar fi plăcut să am un copil de la tine. L-aș fi învățat... să fie mândru de tatăl lui...

– Morgane!

Buzele ei palide ca ceara schițară un zâmbet.

– Dacă mă iubești puțin... asta o să te ajute să te simți mai puțin singur, mai târziu, acolo...

Tânăra femeie se lupta din răsputeri să rămână conștientă. Dar totul începu să se învârtească în jurul ei. Mai auzi vocea disperată a lui Jack care o striga, apoi se cufundă într-o imensă gaură neagră.

***

Când redeschise ochii, nu văzu decât alb în jurul ei. Un tavan alb, perdele albe, pereți albi.

Un spital? Dar unde? Era în oraș? Prin ce minune?

Își simțea tot corpul greu, avea mintea încețoșată... de parcă era după o beție... Cel puțin așa presupunea, fiindcă nu se îmbătase niciodată în viața ei.

– Bun venit în lumea celor vii, draga mea!

Un bărbat stătea pe un scaun în apropierea patului, un bărbat îmbrăcat într-un costum gri deschis. El se ridică și o luă de mână, dominând-o ca un uriaș, cu înălțimea și cele peste o sută de kilograme ale sale.

– Philippe! Dar cum...

Un surâs imperceptibil ridică un colț al mustății cărunte.

– Scumpa mea Morgane, când paza forestieră m-a anunțat că mi-a ars cabana, mi-am făcut imediat probleme pentru tine! Așa că am sărit în primul avion și eram la spital când te-au adus. Familia ta va fi aici diseară.

Morgane încercă să-și ridice puțin capul. În zadar, totul începu să se învârtească în jurul ei și se întinse la loc, resemnată.

– Sper că nu și-au făcut griji pentru mine.

– Toată lumea era înnebunită, Morgane! La știri au transmis tot timpul imagini îngrozitoare de la fața locului!

– Mă simt ciudat. Capul meu...

– Probabil că e efectul injecțiilor.

– Unde suntem?

– Iată o întrebare interesantă!

Ochii lui străluceau acum malițioși. O tachina! Dar Philippe trăise ore îndelungate de îngrijorare, înainte ca Morgane să fie găsită.

– Suntem la Tatum's Bend. Dar toți ar vrea să afle cum ai reușit să ajungi până aici! Ziariștii așteaptă nerăbdători în spatele acestei uși ca să te bombardeze cu întrebările lor.

– Ziariștii?!

– Da. Pușcăriașul și cu tine o să țineți câteva zile prima pagină a ziarelor. Îmi și imaginez titlurile: „Un pușcăriaș și o încântătoare asistentă socială au scăpat ca prin minune din mijlocul flăcărilor!" Senzațional... Unul din reporteri l-a fotografiat pe tipul în chestiune, îngenuncheat în fața spitalului, la capătul puterilor. Dumnezeu știe cât timp te-a cărat în brațe.

– Doamne! Unde este? exclamă Morgane cu o voce sugrumată. Unde e Jack?

Se ridică brusc, dar scoase un strigăt de durere și se prăbuși la loc pe pernă.

– Calm, scumpo, îi porunci Philippe punându-i mâna lui mare pe umăr. Nu-ți poți permite asemenea gesturi.

Agățându-se de mâna lui Philippe, Morgane făcu un efort extraordinar pentru a-și ține ochii deschiși.

– Vreau să știu unde e Jack.

– Presupun că în celula lui.

– Oh, nu! Dar ce s-a întâmplat?

– În momentul când te-au adus aici cu ambulanța, cineva l-a recunoscut pe „prietenul" tău. Un anume Rhottman, internat și el aici, un fel de om de la Neanderthal care este supraveghetor la penitenciar... El a insistat ca Jack Cutter să fie dus imediat la Donovan.

Philippe făcu o mutră dezaprobatoare.

– Ultima oară când l-am văzut pe amicul tău, se afla în mașina șerifului, cu fața plină de sânge și cu cătușele la mâini. Trebuie să recunosc că arăta destul de rău...

Pe Morgane o trecu un fior. Totul se întâmplase din vina ei.

– S-a sacrificat pentru mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Trebuie să-l ajuți, Philippe! Ești singurul în stare s-o faci. Mă auzi? Ajută-l!

Philippe ridică mirat dintr-o sprânceană.

– Scumpo, de nouă ani de când mă onorezi cu prietenia ta, nu mi-ai cerut niciodată nimic... Probabil că din cauza asta te și ador!

Avocatul făcu o pauză și își drese vocea.

– Presupun că ai pentru omul ăsta un sentiment mai deosebit?

– Foarte deosebit, îngăimă Morgane.

– Înțeleg.

Philippe se așeză la loc pe scaun, își scoase agenda îmbrăcată în piele și stiloul de aur din buzunar.

– În acest caz, reluă el, povestește-mi totul de la început.

***

De ore întregi, Morgane se învârtea prin camera hotelului ca un leu în cușcă, așteptând întoarcerea lui Philippe. Ghipsul și cârjele o să facă în curând găuri în mochetă!

Două săptămâni se scurseseră de când Philippe acceptase să-l apere pe Jack. Două săptămâni în decursul cărora cunoscutul avocat se lansase într-o bătălie înverșunată, folosindu-și toate armele și întreg talentul.

Imediat ce intră, Morgane se repezi spre el.

– Ei?

Philippe își puse mai întâi pe pat servieta din piele.

– A luat nouăzeci de zile de închisoare disciplinară.

– Ce înseamnă asta?

Fără să-i răspundă, el se îndreptă calm spre bar și își turnă trei degete de coniac pe care le dădu peste cap.

– Asta înseamnă, scumpa mea, că Jack Cutter a lovit un gardian. Ceea ce e interzis în toate închisorile din lume. Dacă n-ar fi pedepsit, s-ar crea un precedent periculos. N-am putut să mă opun... nici măcar de dragul frumoșilor tăi ochi!

Philippe își mai turnă o porție de coniac și se așeză. Era frânt de oboseală și murea de cald. Așa că n-avea nici un chef să calmeze o Morgane scoasă din fire și gata să se transforme într-o adevărată furie dacă cineva se atingea de Jack Cutter „al ei”!

– Pentru numele Domnului, Philippe, dar avea motive să-l lovească pe gardianul ăla! Și eu l-aș fi lovit dacă aș fi fost acolo!

– Nu mă îndoiesc câtuși de puțin...

Morgane se înroși ca para focului.

– Și eliberarea condiționată?

– S-a acordat. Dar Rhottman l-a copleșit cu acuzațiile lui.

Mormăind o insultă la adresa lui Rhottman, Morgane se apropie șchiopătând de pat și se trânti pe el.

– Nu înțeleg nici acum de ce ceilalți deținuți nu au venit să depună mărturie în favoarea lui. Mai ales Checon ăla!

– Scumpa mea, se vede de la o poștă că nu cunoști lumea închisorilor! Există acolo ceva care se cheamă legea tăcerii... Adică fiecare pentru el. Indiferent ce s-ar întâmpla, nimeni nu scoate o vorbă... Altfel, e un om mort.

Morgane păli, cu ochii măriți de spaimă.

– Dar Jack...

– Nu el a început. Rhottman l-a acuzat și Jack s-a mulțumit să se apere, așa cum are dreptul.

– Nu pot suporta să-l știu acolo, închis în celulă! strigă Morgane scoasă din fire. De fiecare dată când mi-l imaginez închis, umilit, îmi vine să sparg ceva!

– Este un tip dur, Morgane. Cum a supraviețuit trei ani, o să reziste și până la punerea în libertate. Mai ales acum când Rhottman a fost transferat în altă parte.

Philippe mai înghiți o gură de coniac. Morgane își privi gânditoare ghipsul. Peste șase săptămâni o să i-l scoată și totul

nu va mai fi decât o amintire urâtă. Șase săptămâni n-ar fi nimic... cu condiția să nu le petreacă într-un adevărat infern!

– Explică-mi cum este o celulă disciplinară.

– Ar fi mai bine să nu știi.

– Nu mă mai trata ca pe o fetiță! Am dreptul să știu.

– Bun, tu ai vrut-o, replică el punând cu zgomot paharul pe masă. E o celulă de doi metri pe trei, cu un pat, toaletă și chiuvetă. Fără ferestre. Singura sursă de lumină provine dintr-o ferestruică făcută în poarta metalică. Poate să iasă o oră pe zi, timp în care face un duș, se bărbierește și se plimbă puțin printr-o curte înconjurată de ziduri înalte de beton. În restul timpului stă închis, singur. Asta e...

Cu pumnii strânși, Morgane păli și își mușcă buzele. Philippe simți că i se strânge inima, dar continuă, fiindcă Morgane voia în mod sigur să afle totul.

– Deținutul trebuie astfel să se gândească la faptele lui și să se căiască... Deși cea mai mare parte a oamenilor gândesc că e o pedeapsă crudă și inutilă.

– Nouăzeci de zile... Nimeni nu poate rezista atât!

– Trebuie. Cutter n-are de ales.

– E nedrept! Ar fi putut să plece, să mă lase la marginea orașului unde cineva ar fi dat de mine... Și la ora asta ar fi în Mexic... Liber!

Gata să izbucnească în lacrimi, își aplecă ochii, privindu-și cu tristețe ghipsul. O să-l mai vadă vreodată pe Jack?

– Cum te simți? Ia una din pastilele tale.

– Nu, mă simt bine, mulțumesc, răspunse ea cu o voce indiferentă.

– Trebuie să te culci. Nu ești de fier, draga mea. Îți trebuie mai multă odihnă.

– Nu-ți face probleme pentru mine, Philippe, mă descurc!

Morgane aruncă o privire pe fereastră, spre plaja din fața hotelului. Pescărușii zburau scoțând niște țipete ciudate, răgușite. O mulțime de oameni se aruncau în valuri, ca să se răcorească. Deși soarele frigea, tânăra simți că o trece un fior.

– L-ai văzut după audierea de astăzi?

– Da, cred că își suportă soarta mai bine decât tine! Parcă ar fi din oțel. Și în plus, nu e un imbecil! Tipul ar fi trebuit să facă dreptul...

– Dacă impresia ta e atât de favorabilă, de ce nu l-ai ajutat acum trei ani?

Philippe își mângâia bărbia cu un aer încurcat.

– Ei bine, m-am înșelat. Am crezut că e un macho care își face propria lege... De fapt, e o victimă a împrejurărilor.

– Și i-ai spus asta?

– Bineînțeles. Întotdeauna am știut să recunosc când am greșit.

Ceva din expresia lui o intrigă pe tânăra femeie.

– Spune-mi totul, Philippe!

– Dacă ții neapărat... Ei bine, prima oară când m-am dus să-l văd pe Cutter, acum două săptămâni, mi-a refuzat ajutorul. Într-un fel destul de dur, aș zice. Nu l-am crezut acum trei ani, deci nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Prietenul tău are multă mândrie în el.

– Asta e și părerea mea. Aș putea să-l văd?

– Nu, e strict interzis.

– Dar tu poți rezolva.

– Hai, Morgane, ce naiba...

– Zi că sunt asistenta ta!

Cu un oftat să-ți rupă inima, Philippe se ridică, deschise servieta și scoase un pachet de ciocolată.

– Cutter m-a rugat să-ți cumpăr asta.

Morgane înșfăcă pachetul și îl strânse la piept, cu lacrimi în ochi.

– Altceva ce ți-a mai spus? Nu mi-a răspuns la la scrisoare.

– Ba da. Vrea să te ții de promisiune și să nu te mai preocupe soarta lui.

Degetele lui Morgane se crispară pe pachetul de ciocolată.

– De ce face asta? De ce?

Philippe își ridică ochii spre tavan. Dragostea îi face într-adevăr pe oameni tâmpiți și orbi! Se așeză lângă ea pe pat și îi înconjură umerii cu brațul.

– Cred că știu de ce. Dar aș prefera să-l întrebi singură. De un lucru sunt sigur, și anume că Jack Cutter are o voință de fier. Când și-a băgat ceva în cap, nimeni și nimic nu-l poate face să revină asupra hotărârii lui!

Capitolul 11

– Șah și mat!

Cu un zâmbet triumfător, Clarence Eldridge luă regele lui Cutter și îl aruncă pe pat.

– Nu te concentrezi. Cred că joci șah numai ca să-ți pierzi timpul!

Cutter ridică din umeri și mătură piesele de pe tablă cu dosul palmei. Apoi, se ridică și începu să se plimbe prin celulă. Cel puțin, ce fusese greu trecuse! Cele trei luni de izolare fuseseră gata să-l înnebunească.

Oprindu-se în fața gratiilor de la fereastră, aruncă o privire afară. Zidurile cenușii ale penitenciarului dispărură și o zări pe Morgane, surâzătoare, lângă râu. Obrajii roșii, pielea bronzată care strălucea de frumusețe și fericire.

Eldridge se apropie de el și își sprijini mâna neagră și grea pe umărul lui.

– Nu te mai necăji, bătrâne, nu mai ai decât opt luni de tras!

– Da, nu mai e mult, răspunse Cutter oftând.

Incapabil să stea locului, își aprinse o țigară, trase trei fumuri, o stinse și apoi își reluă mersul fără rost între ușă și fereastră.

Eldridge se cocoță în patul lui de sus și îl privi, vizibil preocupat de ceva.

– O s-o revezi, când scapi de aici?

– Nu.

– Crezi că nu ești destul de bun pentru ea, nu-i așa?

Cutter se întoarse spre el și se sprijini de ușă.

– Privește-mă, bătrâne. Nu mai sunt nimic. Nici măcar polițist! Fosta mea soție mă așteaptă la cotitură, dacă o să încerc să-mi revăd fetița. Divorțul o să mă coste o groază, în plus mai datorez bani și pentru procesul meu și eu n-am un sfanț! Și n-o să-mi fie ușor să-mi găsesc de lucru cu cazierul judiciar pe care îl am... Vrei să-i ofer toate astea ca dar de nuntă viitoarei mele soții?

Eldridge clătină din capul lui chel.

– Da, înțeleg. Și dacă nu câștigi bani, nu vei putea fi marele boss, nu-i așa?

Cutter deschise robinetul și înghiți o gură de apă.

– Nu, nu-i vorba de așa ceva, răspunse el iritat. Dar nu pot totuși s-o încarc cu problemele mele pe femeia iu... pe Morgane.

– N-am prea mare experiență la femei, dar mi se pare că, dacă te iubește cu adevărat, asta n-are importanță.

– Morgane nu mă iubește, replică imediat Cutter cu o voce răgușită. A crezut că mă iubește, dar era recunoștință, atât. Împrejurările... Sunt sigur că, până acum, a înțeles asta.

– Ești chiar așa de sigur? îl întrebă tânărul negru cu un aer sceptic.

– Morgane e o femeie excepțională. Merită să se mărite cu un tip bine... pe care nu-i va fi rușine să-l prezinte prietenilor ei.

Cutter se lungi pe patul lui, cu brațele încrucișate sub cap, încercând să se convingă singur că are dreptate. Gândul că i-ar putea face rău lui Morgane îi era insuportabil. Cum să îndrăznească să-i ceară să se mărite cu un fost pușcăriaș?

Mai mult de opt luni mai avea de petrecut în acest infern. Două sute patruzeci și două de zile în întuneric. O eternitate!

– Cutter! Avocatul tău vrea să te vadă!

Fără să-l scape din ochi, Garcia deschise poarta și îi făcu semn să iasă.

– E Sinclair?

– Poate. Nu-i știu numele...

***

Morgane trase cu nervozitate de gulerul bluzei de culoarea smaraldului.

– Ai înțeles bine ce ai de făcut?

Philippe oftă din adâncul pieptului. Răbdarea lui era pusă la grea încercare.

– Imediat ce intră Cutter, mă ridic și plec la WC.

– Și rămâi acolo, da?

– Sper că și tu știi ce ai de făcut! bombăni Philippe cu un aer sumbru.

Vorbitorul era plin. Niște mese lungi de lemn erau aliniate în încăpere. Pe o parte vizitatorii, pe cealaltă deținuții. Un gardian uriaș, cu fața roșie și părul gras, pieptănat spre spate, stătea la intrare. Scria într-un registru mare numele fiecărui vizitator alături de numele deținutului.

Totul era bine pus la punct și sub control. Gardienilor le era interzis de a purta haine albastre ca și cele ale deținuților, sau kaki, la fel cu cele ale supraveghetorilor. În cazul unei încercări de revoltă, trebuia să se știe cine e fiecare!

Dar cel mai greu pentru Morgane fusese zgomotul ușilor metalice care se închiseră în urma lor.

De câte ori auzise Jack zgomotul ăsta sinistru? Cât timp amintirile din viața lui de deținut îi vor bântui încă nopțile, când va ieși în sfârșit din acest infern?

Trăgând adânc aer în piept, încercă să-și calmeze nervii puși la grea încercare. De săptămâni întregi nu mai trăia decât pentru această vizită. De o sută de ori se gândise la ce trebuia să poarte, la pieptănătura pe care și-o va face.

În cele din urmă se decisese pentru un taior de o croială severă; o fustă dreaptă care-i punea picioarele în valoare, o bluză cu mâneci lungi și niște pantofi cu tocuri înalte. După

ore întregi de ezitare în fața oglinzii, hotărâse să-și strângă părul în coc. Bietul Jack! Când o s-o vadă, n-o să-i vină să-și creadă ochilor. Morgane își imagina deja surpriza amantului ei, privirea lui plină de admirație...

Nu era frumos din partea ei să-l ia așa prin surprindere. Dar avea și el o vină. N-avea decât să-i răspundă la scrisori! își repetă Morgane îmbufnată. Totuși, de când intrase în penitenciar, începuse să-i înțeleagă puțin tăcerea.

Sârma ghimpată de pe creasta zidurilor de beton, tensiunea care domnea în această încăpere, chipurile dure, regulile rigide și umilitoare... Jack suporta toate astea de ani de zile. Morgane își umezi buzele pentru a zecea oară. De ce o făceau să aștepte atât de mult timp?

Pierduse deja un timp prețios cu verificarea identității. Îi scotociseră prin poșetă, îi luaseră amprentele, trebuise să completeze un formular în trei exemplare. După care îi înmânaseră un ecuson care-i permitea să intre în această sală.

– Mă duc să-l întreb pe gardian de ce durează atât, declară ea ridicându-se.

Philippe o reținu cu putere de încheietura mâinii.

– Calm. Nu există interfon în închisoare, trebuie un supraveghetor să se ducă după el.

Exact în acel moment ușa se deschise și Jack intră, îmbracat în blugi și cu o cămașă de un albastru decolorat, la fel ca prima oară când îl văzuse. Ochii lui făcură înconjurul încăperii.

Morgane îl privea cu aviditate. Avea ochii încercănați, chipul lui era marcat de oboseală și suferință. Obrajii îi erau supți, câteva fire albe îi apăruseră în chica blondă.

În sfârșit, privirile li se încrucișară. Morgane descoperi în ochii lui o bucurie nespusă, care făcu aproape imediat loc unei măști de indiferență. Din trei pași mari, fu lângă masă.

Inima lui Morgane făcu un salt în piept. Cutter! Bărbatul vieții ei, pe care-l iubea din tot sufletul... În sfârșit îl revedea.

Ignorând-o complet, Jack îi aruncă lui Philippe o privire furibundă.

– Sper că ai un motiv valabil ca să-mi faci o asemenea figură.

– Văd că trei luni de izolare nu ți-au îmblânzit deloc firea, replică Philippe impasibil.

– Exact.

– Nu te lua de Philippe, el n-are nici o vină! exclamă Morgane. A fost ideea mea.

– Nu vreau să vii aici.

– Mi-ai trimis un mesaj cerându-mi să-mi continuu viața. Asta și fac. Viața mea ești tu.

– Morgane...

Philippe interveni, cu un zâmbet amuzat:

– Dacă vrei un sfat, bătrâne, nu-ți mai bate gura degeaba! Am folosit deja toate argumentele posibile. Dar când ea s-a decis să obțină ceva, e o femeie de temut!

Împingându-și deoparte scaunul, Philippe se ridică și îi întinse mâna. După o ezitare imperceptibilă, Cutter i-o

strânse. Avocatul scrută chipul tras din fața lui, ochii obosiți care își păstraseră însă privirea pătrunzătoare. Bărbatul ăsta stătuse nouăzeci de zile singur, fără lumină, fără pic de confort... Fiindcă nu vrusese s-o părăsească pe Morgane în pădure! Unii chiar meritau să li se acorde o a doua șansă în viață!

– Te-ai gândit vreodată să-ți reiei studiile după ce te vei elibera?

– Da, dacă mă vor accepta la universitate.

– Ai depus vreo cerere de înscriere?

Jack făcu un semn din cap.

– La UCLA.

– O să ai nevoie de bani să-ți plătești studiile. Am nevoie de un anchetator în cadrul biroului meu de avocatură. Ai putea să lucrezi după orele de curs.

Cei doi bărbați stăteau față în față. Două personalități inflexibile, puternice și curajoase. Morgane îi învălui într-o privire admirativă.

– O să mă gândesc, îi răspunse Jack liniștit.

Surâzător, Philippe își aranjă cravata și se încheie la veston.

– Am primit dispoziții să mă retrag și să vă las singuri!

O bătu ușor pe umăr pe Morgane și făcu un semn în direcția lui Jack. Apoi se îndreptă spre ieșire.

Jack îl privi îndepărtându-se, cu un aer gânditor. Simțind că-i tremură genunchii, Morgane se ridică și făcu înconjurul mesei. Câteva capete se întoarseră spre ea. Dar ea nu vedea și nu auzea pe nimeni, cu excepția lui Jack.

– Regulamentul nu permite să ne sărutăm la plecare și la venire, șopti ea.

Jack ezită, apoi oftând din adâncul pieptului, întinse brațele și o strânse la piept. Morgane simți că o lasă picioarele.

Uitând de regulament și de toate bunele ei intenții, se lipi de el, sprijinindu-și capul de umărul lui puternic. În sfârșit putea să-l vadă și să-l atingă pe bărbatul iubit!

Jack se dădu brusc înapoi, aruncând o privire în direcția gardianului. Roșie la față, cu o strângere de inimă, Morgane se retrase la locul ei. Jack făcu la fel, cu moartea în suflet. Comisese o mare greșeală acceptând această vizită, eroare pe care o va plăti scump în singurătatea celulei lui! Dar prezența lui Morgane îl fascina.

Așezați față în față, se priviră îndelung în tăcere. Tânăra nu mai știa de unde să înceapă.

– Pregătisem tot ce aveam să-ți spun, dar am uitat totul. Voiam să-ți explic de ce te iubesc atât de mult...

– Te-am rugat, ți-am poruncit chiar să nu-ți mai faci probleme pentru mine.

Morgane își încrucișă mâinile pe masă. Tot ceea ce își dorea era să-l strângă în brațe pe Jack, să-l facă să uite de închisoare.

– Nimeni nu m-a putut face vreodată să ascult de ordine, Jack. Eu nu fac decât după capul meu!

– N-ai ce căuta aici!

– Ai slăbit! declară Morgane schimbând intenționat subiectul.

Degetele ei fine răsuceau în neștire lanțul de aur pe care îl avea la gât. Jack urmări o clipă mișcarea mâinilor ei, îi admiră părul cu reflexe roșiatice, sânii care se ghiceau prin țesătura subțire a bluzei.

– Și tu.

– Oh, ai observat! exclamă Morgane înroșindu-se. Știi că e prima oară când te văd fără barbă...

Era oare același bărbat cu care făcuse dragoste lângă un râu de munte? Orice urmă de tandrețe dispăruse de pe chipul lui. Riduri adânci și severe îi înconjurau gura și ochii.

– Mi-ai salvat viața, șopti ea aproape cu timiditate. Îți mulțumesc.

– Și amicul tău Sinclair a salvat-o pe a mea. Așa că suntem chit!

Morgane se aplecă în față, încercând să reducă distanța care-i separa. Dacă ar putea să-l atingă, dacă ar fi putut să-l convingă de dragostea ei!

– Philippe o să reconstruiască frumoasa lui cabană.

– Are noroc!

– O să pot să mă duc la cabană oricând doresc. O să fiu acolo pe 12 septembrie. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

Pe 12 septembrie! Ziua eliberării lui. Inima lui Jack făcu un salt în piept. Și-ar fi vândut sufletul diavolului ca să se ducă.

– Nu, răspunse el scurt.

– De ce nu?

Morgane întinse mâna și o cuprinse pe a lui. Nemairezistând, el îi înlănțui degetele.

– Îmi lipsești, Jack! Mă simt tristă și pierdută fără tine.

Un val de emoții cuprinse inima lui Jack. Bucuria de a o vedea, teama de a o pierde, dorința de a o atinge, de a o strânge în brațe...

– Să nu mai vii niciodată aici, Morgane. O să refuz să te văd.

– Știu ce gândești. Crezi că îți sunt doar recunoscătoare, că nici o femeie nu te vrea cu adevărat... Greșești!

Cutter recunoscu expresia fetiței rătăcite într-o lume prea dură pentru ea. Morgane, atât de fragilă, atât de tandră, atât de scumpă inimii lui! Niciodată nu va trebui să sufere din cauza lui.

Cu sentimentul că totul i se întâmpla pentru ultima oară, Jack o luă de mână și o privi drept în ochi.

– Liniștește-te și ascultă-mă! Am ceva să-ți spun.

– Dacă vrei să mă convingi că nu te iubesc cu adevărat, îți pierzi timpul de pomană!

– Dacă refuzi să mă asculți, ies imediat din această încăpere.

– De acord, te ascult. Dar vreau să am drept la răspuns! exclamă Morgane ridicându-și bărbia, cu ochii strălucind de furie și revoltă.

Jack schiță un zâmbet amuzat. Ce femeie! Ba mieluțel, ba tigroaică... Bietul Sinclair, probabil că o văzuse sub toate aspectele în ultimul timp.

Brusc, un urlet de mânie îi făcu să tresară. La masa vecină, un deținut lovea cu pumnul în masă, în timp ce înjura o tânără slabă și speriată. Buzele palide ale vizitatoarei începură să tremure și ea izbucni în hohote de plâns.

Un supraveghetor se apropie imediat, dar deținutul ieși din vorbitor trântind ușa.

– Biata femeie, șopti Morgane.

Lui Cutter îi pierise surâsul de pe buze. Chipul lui redevenise de gheață. Iată ce făcea închisoarea dintr-un bărbat! Când o să iasă de aici, poate că va fi la fel de sălbatic, la fel de turbat ca tipul ăla!

– Ești prea generoasă, Morgane. Tu vrei să te ocupi de toată lumea. Nu fac parte dintre protejații tăi.

– Dar nu am intenția să...

– Uite ce-ai făcut deja! L-ai convins pe Sinclair să mă apere, să-mi găsească o slujbă...

– Nu-i adevărat! El a...

– Mă consideri o biată victimă, o oiță rătăcită, nu-i așa? Ai vrea să am nevoie de tine?

– Dar ai nevoie de mine! Oricine are nevoie de cineva care să-l iubească!

Jack simți că ezită. Morgane marcase un punct. Nopțile fuseseră atât de plăcute când o ținuse strâns în brațele lui! Dar își reveni repede.

– Eu n-am nevoie de nimeni.

– Minți! Dar ești prea mândru să recunoști că mă iubești și că ai nevoie de mine. Crezi că nu ai nimic de oferit în schimb, nu-i așa?

Jack se sprijini de spătarul scaunului. Nu-i mai rămăsese decât o soluție. Și ar fi preferat să nu recurgă la ea.

– Ascultă, Morgane, tot ceea ce s-a petrecut între noi a fost ceva pur fizic. Te găsesc teribil de... sexy. Dar asta-i tot.

Tânăra simți că se înroșește sub privirea lui rece.

– De ce faci asta? îl întrebă ea cu o voce schimbată. Vrei să te urăsc?

– Ce idee!

Tonul lui era ironic și disprețuitor. Dar în sufletul lui suferea un adevărat martiriu. De ce trebuia să se poarte astfel cu femeia pe care o adora?

Stând nemișcată pe scaunul ei, Morgane îl privea în tăcere. Mai văzuse o dată expresia asta întipărită pe chipul lui. Exact înainte de momentul când urmau să se despartă. Atunci când Jack îi vorbise despre fetița lui pe care o adora, dar pe care nu mai avea dreptul s-o revadă niciodată. ...Fiindcă o iubea prea mult și asta l-ar face să sufere...

Tânăra se ridică. Fiindcă Jack se aștepta s-o vadă întorcându-i spatele și plecând, nu avu timp să reacționeze când Morgane se apropie de el. Înainte să poată schița un gest, ea îi cuprinse fața în mâini și se aplecă spre el.

– Știu că nu mă înșel, Jack Cutter. Ești îndrăgostit și ai atâta nevoie de mine încât ți-e teamă! Sper că vei sfârși prin a recunoaște asta până nu va fi prea târziu!

Apoi îl sărută ușor pe buze. Jack era prea năucit ca să-i mai răspundă ceva. După aceea, Morgane îi întoarse spatele și îl părăsi fără să mai rostească nici un cuvânt.

Capitolul 12

– Iar scări! Îngrozitor! bombăni Morgane cu sufletul la gură, abia ajungând.

Cabana, strălucind ca un bănuț nou, era într-adevăr superbă. Tânăra femeie se opri câteva clipe în prag, ridicându-și părul ca să se bucure deplin de adierea ușoară.

Ce căldură! Deși soarele se pregătea să apună și ciripitul păsărilor umplea văzduhul. Aerul era de o extraordinară puritate. O iarbă verde și înaltă crescuse deja pe pământul calcinat.

Morgane trase adânc aer în plămâni. Grinzile noi din secvoia degajau un miros plăcut de lemn proaspăt tăiat. O nouă instalație de încălzire funcționa în remiză. Philippe făcuse bine lucrurile! Absolut totul fusese înlocuit, chiar și postul de radio de lângă pat.

Dragul de Philippe! Ce băiat adorabil... Ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă Philippe n-ar fi fost alături de ea în aceste ultime opt luni? Cine i-ar fi șters lacrimile? Făcuse totul ca s-o scoată din durerea ei. Morgane fusese invitată de o groază de ori la restaurant, la spectacole și la petrecerile cele mai șic din San Francisco.

Viața își urma cursul ei, gândi tânăra femeie cu un surâs amar. Viața fără Jack Cutter...

Astăzi era 14 septembrie. Jack ieșise din închisoare de două zile. Cabana nu se afla decât la câteva ore de mers cu mașina de San Diego. Dacă ar fi vrut să vină, s-ar fi aflat de mult timp aici.

Morgane își plecă tristă capul, cu sentimentul că a pierdut partida contra unor forțe misterioase. Jack se proteja de lume în spatele unei carapace de indiferență, renunțând la orice emoție, la orice slăbiciune. Dragostea nu exista pentru el...

Tânăra nu se putu totuși împiedica să scruteze împrejurimile. Nimeni! Drumul era pustiu. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Gata, Morgane! se mustră deschizând ușa cabanei. Totul a durat destul.

Abia făcuse doi pași înăuntru, când își dădu seama că se petrecuse ceva în absența ei.

Un bărbat se întinsese pe patul ei, cu brațele sub cap, părând că se simte în largul lui, de parcă ar fi fost proprietarul cabanei. Mânecile cămășii galbene erau suflecate până la coate, gulerul descheiat. Cizmele noi erau așezate pe covor. Dar de data asta nu dormea.

– Jack!

– Bună, Morgane!

Un val de emoții cuprinse inima tinerei femei. Jack venise totuși!

– Ce faci aici?! exclamă ea, ascunzându-și bucuria în spatele unei expresii arogante.

Cutter o privi în tăcere. De săptămâni de zile se gândea la momentul întâlnirii lor. Iar acum se simțea atât de emoționat încât nu mai știa ce să spună. Câte scrisori nu începuse, fără să poată termina nici una? Câte nopți trecuseră, fără ca somnul să se lipească de el, îngrozit de ideea că poate ea îl va respinge?

Sărind jos din pat, din trei pași fu lângă ea, cu mâinile în șolduri, parcă pregătit de luptă.

– Mă aflu aici fiindcă amintirea ta mă obsedează, Morgane! De la ultima noastră întâlnire, totul îmi merge prost. Nu mai dorm. Doresc atât de mult să te strâng în brațe, încât nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Nu mai reușesc nici măcar să câștig o partidă de șah!

Morgane își ridică imediat capul, înfruntându-l.

– Mă uimești, Cutter!

Jack avu brusc impresia că se află sub un jet de apă înghețată. Întâlnirea nu se anunța atât de ușoară precum sperase. Dar nu el fusese acela care refuzase dragostea lui Morgane când ea i-o oferise? Un laș, iată ce era! Dacă ea îl dădea dracului, nu primea decât ceea ce merita cu vârf și îndesat...

Amețit de parfumul ei, luă una din șuvițele ei roșcate și și-o înfășură în jurul degetului.

– Am fost prost și rău față de tine. N-am încetat să regret asta de atunci.

Un zâmbet. Ar fi făcut orice ca ea să-i zâmbească.

– Am avut încredere în tine, șopti Morgane. Ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai mărturisit nimănui, fiindcă așa credeam eu... că tu nu-mi vei face niciodată rău.

– Cum ți-aș putea dovedi că sunt sincer, că regret? Cere-mi orice și o să fac. Dar te rog, nu mă mai privi așa, ca pe un străin.

– Dar ești un străin pentru mine! N-am petrecut împreună decât trei zile.

– Trei zile și trei nopți. De atunci n-am încetat să mă gândesc la tine. Am crezut că o să mor, atât de mult îmi lipseai.

– Atunci, de ce m-ai alungat? exclamă Morgane. Doream să rămân alături de tine, să te ajut așa cum m-ai ajutat și m-ai susținut tu în timpul fugii noastre prin munți.

Vocea i se frânse.

– Asta mi-a făcut cel mai rău.

– Știu. Dar mai știu că tu înțelegeai ce era în sufletul meu, când eram închis acolo, fără lumină, fără aer proaspăt. Câteodată...

Jack se întrerupse, simțind că i s-a pus un nod în gât. Emoționată la culme, Morgane îl luă de mână și degetele lor se împletiră.

– Câteodată îmi lipseai atât de mult, încât simțeam că mă îmbolnăvesc. Dar nu voiam să mă vezi astfel. Trebuia să mă descurc singur.

Morgane îi înconjură talia cu brațul și se lipi de pieptul lui, sprijinindu-și capul de umărul puternic.

– Te iubesc, Jack. Și n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

Jack oftă, corpul i se destinse și se aplecă spre ea, căutându-i buzele. Sărutarea pe care o schimbară alungă toate îndoielile și amărăciunea, încălzind inima lui Morgane mai bine decât orice cuvânt...

– Nu mai pot să trăiesc fără tine, Morgane.

– Nici eu, Jack Cutter...

Degetele lui Jack ciufuliră buclele bogate de culoare roșcată.

– Îți amintești de ziua în care ne-am întâlnit? Cred că nu prea ți-am plăcut!

– Hmm! Mi s-a părut că ești un tip îngrozitor. Nu pricep de ce mi-am schimbat părerea...

Un surâs lumină chipul tinerei femei. Jack se simți cuprins de o stare de bine. Nici când ieșise din închisoare, în urmă cu două zile nu se simțise atât de fericit.

– Eu n-am dreptul să părăsesc California. Încă nu sunt un om liber în adevăratul sens al cuvântului...

– Dar poți veni la San Francisco?

– Vin oriunde mergi și tu. Acum tu ești universul meu. Am atâta nevoie de tine!

Morgane simți cum îi tresaltă inima de bucurie. Era cea mai frumoasă declarație pe care o primise vreodată.

– De aceea mi-au trebuit două zile ca să te întâlnesc. Voiau să mă consemneze la San Diego. A trebuit să cer o favoare specială ca să pot rămâne lângă tine.

– Ți-a venit greu s-o obții?

– Nu, dar eram ros de îngrijorare. Mi-era teamă că vei pleca fără să mă mai aștepți.

– A fost cât pe-aci să nu vin... Nu știam cum voi reacționa dacă tu ai fi lipsit de la întâlnire.

– Nici nu-ți poți închipui cât de mult regret că ți-am vorbit așa, când ai venit să mă vezi la Donovan! Nu credeam nici un cuvânt din tot ce-ți spuneam.

– Am ghicit eu! Tu nu ești de felul tău un mincinos și nu știi să minți.

Jack o privi uimit, apoi izbucni în râs. Fericită la culme, tânăra femeie îi cuprinse chipul mult iubit între mâinile ei și îl sărută. Rămaseră câteva momente îmbrățișați. Morgane se simți excitată de atingerea trupului lui musculos.

***

Mult mai târziu, când stăteau liniștiți unul în brațele celuilalt, Jack închise ochii și ascultă respirația regulată a lui Morgane care adormise. Capul tinerei se odihnea pe pieptul lui și mâinile ei îl țineau strâns, într-o dorință inconștientă de a nu-l mai pierde încă o dată.

O ploaie ușoară bătea în geamuri. Câtă liniște, câtă pace! Jack o strânse și mai tare în brațe și Morgane zâmbi prin somn.

De fapt, gândi el... uitaseră să vorbească despre cel mai important lucru: trebuiau neapărat să cumpere verighete!

Cu un oftat de mulțumire, o privi. Petrecuse patru ani în infern! Și nu numai că rezistase, dar o întâlnise pe Morgane, care astăzi era Morgane a lui, tovarășa lui adorată care va fi în curând soția lui pentru tot restul vieții...

Viața merita într-adevăr osteneala de a fi trăită! Și, împreună cu Morgane, n-o să se lipsească de nici una dintre plăcerile ei.

Sfârșit